

Data publikacji: 25-02-2013

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 21 lutego 2013 r.

Druk nr 308

**MINISTERSTWO
SPRAW ZAGRANICZNYCH
Sekretarz Stanu
Sekretarz do Spraw Europejskich
Piotr SERAFIN**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z realizacją zobowiązań wynikających z ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), w załączeniu przekazuję przygotowaną w trybie art. 3 ust. 1 ustawy *Informację dla Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresie lipiec – grudzień 2012 r. (podczas prezydencji cypryjskiej)*.

Jednocześnie informuję, że ww. dokument został przyjęty przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 14 lutego 2013 r.

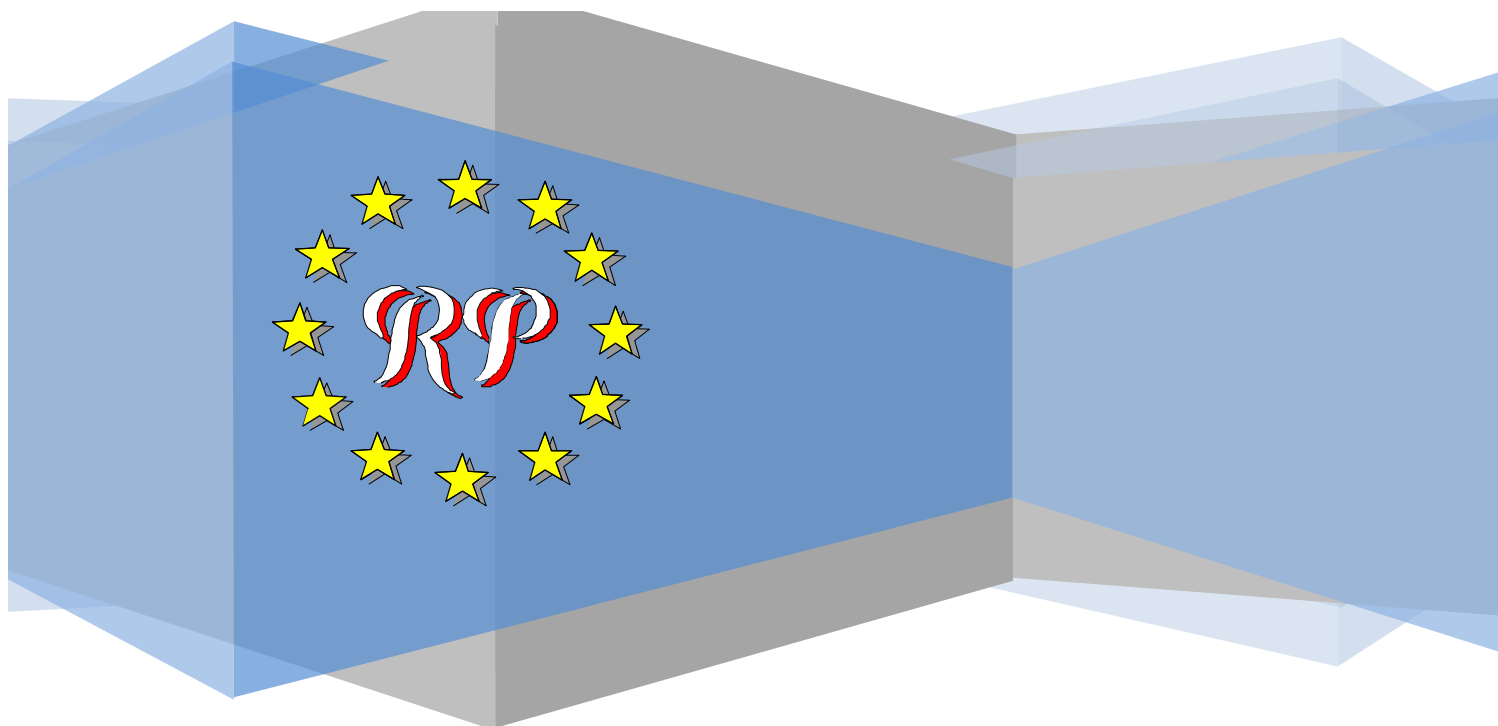
Z wyrazami szacunku

(-) Piotr Serafin

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
INFORMACJA
DLA SEJMU I SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
O UDZIALE RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ W PRACACH UNII
EUROPEJSKIEJ

W OKRESIE LIPIEC – GRUDZIEŃ 2012 R.
/PODCZAS PREZYDENCJI CYPRYJSKIEJ/

Dokument przygotowany w związku
z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października
2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem
i Senatem w sprawach związanych
z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej
w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395)

SPIS TREŚCI

1	Wprowadzenie	3
2	Debata polityczna w UE podczas prezydencji cypryjskiej	5
3	Udział Rządu w pracach UE	8
3.1	Wieloletnie Ramy Finansowe oraz polityka spójności	8
3.1.1	Wieloletnie Ramy Finansowe	8
3.1.2	Polityka spójności.....	10
3.2	Stosunki zewnętrzne.....	14
3.2.1	Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa	14
3.2.1	Stosunki z pozostałymi państwami trzecimi.....	17
3.2.1	Akty prawne dotyczące wspólnej polityki handlowej.....	20
3.2.2	Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony.....	21
3.2.3	Wsparcie procesów demokratyzacji	22
3.3	Sprawy ekonomiczne i finansowe	22
3.4	Rynek Wewnętrzny.....	26
3.5	Rozwój infrastruktury	30
3.6	Badania i rozwój	31
3.7	Energia	32
3.8	Polityka klimatyczna	33
3.9	Sprawy wewnętrzne	34
3.10	Wymiar sprawiedliwości	37
3.11	Polityka Rolna	38
3.12	Polityka rybołówstwa.....	40
3.13	Zatrudnienie, polityka społeczna i zdrowie	44
3.14	Ochrona środowiska	49
3.15	Edukacja, kultura i sport.....	52
4	Spis załączników	54

Niniejsza *Informacja* jest osiemnastym półrocznym sprawozdaniem Rady Ministrów dla Sejmu i Senatu RP z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w pracach Unii Europejskiej w okresach kolejnych prezydencji. Została opracowana w związku z realizacją postanowień art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 213, poz. 1395), na mocy którego Rada Ministrów ma obowiązek poinformować Sejm i Senat – nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy – o udziale Polski w pracach Unii Europejskiej. W dokumencie skoncentrowano się na podsumowaniu działań realizowanych przez Rząd RP w okresie prezydencji cypryjskiej tak, aby poprzez zaprezentowanie ich Sejmowi i Senatowi RP dopełnić zasady kontroli władzy ustawodawczej nad wykonawczą. Natomiast podstawą przygotowania planu prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (zamieszczony w załączniku nr 4) jest ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu RP.

Dokument koncentruje się na elementach współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem, które są kluczowe z perspektywy politycznego, społecznego i gospodarczego interesu Polski w UE. Analiza problemów przebiega w sposób przekrojowy, odnosząc się nie tylko do okresu cypryjskiego przewodnictwa w Radzie UE. Tam, gdzie wydaje się to niezbędne nawiązano do działań mających miejsce na agendzie europejskiej we wcześniejszym okresie, uwzględniając zwłaszcza fakt, że prezydencja cypryjska kontynuowała prace zapoczątkowane przez prezydencje polską i duńską, tworzące razem trio prezydencji rotacyjnych. Wskazano również zadania wykraczające poza ramy końcowe prezydencji cypryjskiej, czyli do tych, które będą podejmowane przez prezydencję irlandzką w pierwszym półroczu 2013 r. Zgodnie z postulatami wnoszonymi przez Parlament opracowanie niniejsze odzwierciedla stanowisko Rządu zajmowane w trakcie tych prac.

W dokumencie zwrócono szczególną uwagę na działania prezydencji cypryjskiej związane z obecną sytuacją ekonomiczno-finansową, która podobnie jak podczas wcześniejszych prezydencji wywierała wpływ na przebieg przewodnictwa. Prezydencja szczególnie naciskała na działania skierowane na rzecz wspierania wzrostu gospodarczego i zmniejszenia bezrobocia oraz reformy sektora finansowego.

Z punktu widzenia Polski najważniejsze znaczenie mają te działania podejmowane na poziomie europejskim, które prowadzą do rozwoju oraz zwiększają wzrost gospodarczy i zatrudnienie. Dodatkowo inwestycje europejskie pomagają przezwyciężyć kryzys, a jednocześnie wzmacniają rynek wewnętrzny. Dlatego też Polska uważa, że polityka spójności jest narzędziem służącym wzrostowi gospodarczemu i wychodzeniu Unii z kryzysu. W tym kontekście warto przypomnieć, iż debata dotycząca europejskiej agendy wzrostowej została rozpoczęta w trakcie polskiej prezydencji w raporcie *Europejski konsensus na rzecz wzrostu*.

Podsumowując prace prezydencji cypryjskiej, do najważniejszych dokonań minionego półrocza można zaliczyć posiedzenie grudniowej Rady Europejskiej, na którym udało się uzgodnić plan działania na rzecz ukończenia budowy Unii Gospodarczej i Walutowej (UGiW) w oparciu o pogłębioną integrację i większą solidarność. Proces ten ma zostać wpisany w ramy instytucjonalne i prawne UE. Podczas posiedzenia przyjęto również porozumienie ws. jednolitego nadzoru bankowego. Osiągnięty kompromis spełnia zasadnicze postulaty zgłaszane przez Polskę w trakcie wcześniejszych negocjacji.

Do *Informacji* dołączono załączniki, w których zaprezentowano zestawienie prac UE w ujęciu statystyczno-faktograficznym, informację o transferach finansowych pomiędzy Polską a UE, o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych i funduszu spójności, plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej a także wykazy stanowisk do aktów prawnych i dokumentów pozalegislacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem

RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w II poł. 2012 r.

Obecna sytuacja polityczna w Unii Europejskiej determinowana jest przez kryzys gospodarczy i finansowy. W dyskursie obecne są różne projekty pogłębienia Unii Gospodarczo-Walutowej (UGiW) i zacieśnienia integracji państw strefy euro. W związku z poszukiwaniem recept antykryzysowych głównie wśród państw strefy euro, zagrożona jest wewnętrzna spójność całej Unii Europejskiej. Sprawia to, że w państwach nienależących do strefy euro, takich jak Polska, żywe są obawy przed tworzeniem się Europy dwóch prędkości, bądź Europy dwóch kategorii, szczególnie gdyby takie podziały miały się zinstytucjonalizować. Ponadto, na fali kryzysu, w wybranych krajach w siłę rosną antyeuropejskie tendencje o zabarwieniu populistycznym. Na znaczeniu zyskują regionalne separatyzmy. Dużo mówi się o nowych osiach podziału, już nie na stare i nowe państwa członkowskie, ale na Północ i Południe. Ważne dla całości projektu integracyjnego jest stanowisko Wielkiej Brytanii, która dystansuje się od głównego nurtu integracyjnego. Istotnym czynnikiem zmiany układu sił w Unii Europejskiej w ostatnich miesiącach stała się także korekta modelu zarządzania europejskiego po zmianie ekipy rządzącej we Francji. Należy jednak zaznaczyć, że pole strategicznego porozumienia w sprawach europejskich na linii Berlin-Paryż jest nadal duże. Warto też odnotować, że początek prezydencji cypryjskiej w Radzie UE upłynął pod znakiem poprawy nastrojów politycznych w Unii, która nastąpiła w konsekwencji decyzji Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego z 6 września 2012 r. w sprawie obietnicy nieograniczonego zakupu krótkoterminowych obligacji rządowych na wtórnym rynku papierów dłużnych (*outright monetary transactions*), odczytywanej jako zdecydowany krok na rzecz ratowania wspólnej waluty.

Agenda UE podczas prezydencji cypryjskiej zdominowana była przez dwie kwestie: negocjacje Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014 - 2020 i prace Przewodniczącego Rady Europejskiej Hermana van Rompuy'a nad pogłębieniem UGiW. Zgodnie z wnioskami Rady Europejskiej z czerwca 2012 r. podczas spotkania Rady Europejskiej w dniach 13-14 grudnia 2012 r. Przewodniczący Rady Europejskiej zaprezentował, przygotowaną w ścisłej współpracy z Przewodniczącym Komisji Europejskiej, Przewodniczącym Eurogrupy i Prezesem Europejskiego Banku Centralnego (EBC), mapę drogową na rzecz ustanowienia rzeczywistej UGiW. Przewodniczący RE przedłożył wstępny raport w tej sprawie na październikowym spotkaniu Rady Europejskiej. Proces pogłębienia UGiW rozłożony jest na cztery części składowe: unię bankową (zintegrowane ramy finansowe), unię fiskalną (zintegrowane ramy budżetowe), unię gospodarczą (zintegrowane ramy polityki ekonomicznej) i unię polityczną (kwestie legitymizacji demokratycznej dla podejmowanych działań). W komentarzach przed szczytem zwracano uwagę, że propozycje zawarte w raporcie Hermana van Rompuy'a zaprezentowanym 6 grudnia 2012 r. zmierzają w stronę faktycznego podziału UE na dwie odrębne kategorie, ze strefą euro stanowiącą jądro procesów integracyjnych. Z polskiej perspektywy raport potwierdza jednak oparcie procesu reform na zasadach otwartości, przejrzystości oraz kompatybilności z rynkiem wewnętrznym. W przeciwieństwie do propozycji Komisji Europejskiej z dnia 28 listopada 2012 r. *A Blueprint for a Deep and Genuine EMU*, raport postuluje otwarcie „Kontraktów” na przeprowadzanie reform strukturalnych na kraje spoza strefy euro, które będą chciały w takim rozwiązaniu uczestniczyć.

Ustanowienie jednolitego mechanizmu nadzorczego (*Single Supervisory Mechanism, SSM*) dla sektora bankowego w strefie euro, będące jednym z elementów pierwszego z czterech wspomnianych filarów działań na rzecz pogłębienia UGiW było jedną z najważniejszych kwestii spornych na agendzie UE. Oś sporu przebiegała między Francją a Niemcami. Paryż dążył do powierzenia nadzoru nad 6000 banków strefy euro i innych krajów uczestniczących w zintegrowanych ramach finansowych Europejskiemu Bankowi Centralnemu. Z kolei Berlin opowiadał się za ograniczeniem funkcji nadzorczych EBC jedynie do banków systemowo ważnych. Kompromis w sprawie SSM osiągnięto podczas posiedzenia Rady do spraw Gospodarczych i Finansowych (ECOFIN) w dniu 12 grudnia 2012 r. Nadzór obejmie systemowo ważne banki strefy euro i będzie otwarty dla wszystkich państw członkowskich. W skład Mechanizmu będzie wchodził EBC i właściwe organy krajowe. Europejski

Urząd Nadzoru Bankowego zachowa uprawnienie do opracowywania norm i zapewniania spójności. Jednolity mechanizm nadzorczy zacznie pełnić swoją funkcję nadzorczą najprawdopodobniej w marcu 2014 r. Prawa i obowiązki krajów spoza strefy euro, które zdecydują się na współpracę z nadzorem europejskim zostały zrównoważone, nadzorca narodowy będzie mógł ustalać wyższe standardy bezpieczeństwa banków od tych ustanowionych przez nadzorcę europejskiego, nadzór lokalny wciąż zachowa bezpośrednią kontrolę nad znaczną częścią sektora bankowego. Uzgodniono również wentyl bezpieczeństwa - w każdej chwili kraj spoza strefy euro może przerwać współpracę, np. jeśli uzna że decyzje jednolitego nadzoru mogą zagrozić bezpieczeństwu sektora bankowego. Przyjęte przepisy SSM dają gwarancje bezpieczeństwa państwom spoza strefy euro w sytuacji podjęcia przez nie decyzji i wejścia do SSM na tzw. zasadzie bliskiej współpracy. Decyzje te zostały zaakceptowane przez członków Rady Europejskiej podczas grudniowego posiedzenia w Brukseli.

W dyskusji nad pogłębieniem UGiW obecny jest wątek ewentualnej przyszłej reformy traktatowej. Nie figuruje ona na agendzie politycznej w perspektywie najbliższych miesięcy, ustępując pola pilniejszym (i łatwiejszym we wdrożeniu) działaniom doskonalącym zarządzanie gospodarcze i ściślejszą koordynację fiskalną, niewymagającym zmian podstaw prawnych funkcjonowania UE. Niemniej, warto odnotować, że Komisja Europejska (KE) myśli o podjęciu reform traktatów w średniej perspektywie (18 miesięcy do 5 lat). W przywołanym już dokumencie *A Blueprint for a Deep and Genuine EMU*, będącym wkładem do prac Przewodniczącego Hermana van Rompuy'a, KE wskazuje na zasadność wspólnej emisji przez państwa strefy euro euroobligacji (*eurobills*) o krótkim terminie zapadalności (od 1 do 2 lat) i wskazuje na pomysł utworzenia Funduszu Wykupu Długu (*Debt Redemption Fund*), awizując jednocześnie, że funkcje nadzorcze nad zdolnością fiskalną i innymi instrumentami powinny być zapewniane przez resort finansów UGiW (*EMU Treasury*) umiejscowiony w KE. W ocenie KE, zmiany dotyczące wspólnej emisji długu, utworzenie zdolności fiskalnych dla strefy euro i wzmocnienie integracji budżetowej i fiskalnej strefy euro będą wymagały zmian traktatowych. W dłuższej perspektywie czasowej (powyżej 5 lat) konieczna byłaby kolejna modyfikacja traktatowa, na mocy której powstałyby pełna unia bankowa, fiskalna, gospodarcza i polityczna.

Trwa dyskusja o docelowym kształcie ustrojowym Unii Europejskiej. We wrześniowym orędziu o stanie Unii Europejskiej, Przewodniczący KE José Manuel Barroso wskazał, że politycznym horyzontem dla Unii powinno być jej przekształcenie w demokratyczną federację państw narodowych, odróżniając ją jednak od „super-państwa” – którym Unia Europejska stać się nie powinna. Federacja państw narodowych ma stanowić zaporę dla populistycznych i nacjonalistycznych recept na walkę z turbulencjami wynikającymi z kryzysu gospodarczego i finansowego. Ustanowienie federacji państw narodowych będzie docelowo wymagało przyjęcia nowego Traktatu, jednak nie w perspektywie najbliższych miesięcy. Co ważne, zdaniem Przewodniczącego Barroso, dyskusja o przyszłości Unii Europejskiej dotyczy wszystkich jej państw członkowskich, a nie tylko państw strefy euro. Szef Komisji Europejskiej zastrzegł jednak, że działania integracyjne UE nie mogą być dyktowane tempem jej najbardziej opieszających członków.

Warto też odnotować głos Kanclerz Angeli Merkel, która przemawiając na forum Parlamentu Europejskiego 7 listopada 2012 r. stwierdziła, że po usprawnieniu zarządzania strefą euro UE, w dalszej perspektywie, przejdzie proces federalizacji. KE stanie się europejskim rządem, Rada UE stanie się drugą izbą parlamentu, a Parlament Europejski będzie miał jeszcze więcej uprawnień.

Istotny i realistyczny pomysł polityczny dotyczący przyszłości integracji europejskiej w ostatnich miesiącach przedstawiła grupa refleksyjna złożona z jedenastu Ministrów Spraw Zagranicznych z wybranych państw członkowskich UE. Dyskusje, które zakończyły się spotkaniem 17 września 2012 r. w Warszawie, toczyły się z udziałem Ministra Radosława Sikorskiego, co dowodzi, że bez przedstawiciela Polski trudno dziś wyobrazić sobie poważną debatę o przyszłości Europy. Spotkania miały charakter nieformalny, a ich uczestnicy występowali we własnym imieniu. Głównym celem Ministra Radosława Sikorskiego w pracach grupy była prezentacja pomysłów na pogłębienie instytucjonalne Unii Europejskiej w kierunku unii politycznej, ale nie kosztem państw członkowskich.

To w ich kompetencjach powinny pozostać najbardziej delikatne kwestie, jak tożsamość, kultura, religia, moralność publiczna, czy podatki. Szef polskiej dyplomacji opowiadał się za połączeniem stanowisk Przewodniczącego Komisji i Rady Europejskiej, wzmocnieniem legitymacji demokratycznej Parlamentu Europejskiego, przeniesieniem jego siedziby w jedno miejsce, organizacją wyborów w jednym dniu we wszystkich państwach członkowskich oraz wspólną (ograniczoną) listą europejską. Optował też za wzmocnieniem Komisji Europejskiej i utrzymaniem wspólnotowej metody podejmowania decyzji, wychodząc z założenia, że to wspólne instytucje i prawo UE stoją na straży tego, żeby nawet najmniejszy kraj czuł się bezpiecznie i nie był dyskryminowany. W odniesieniu do wspólnej polityki zagranicznej, Minister R. Sikorski domagał się bardziej strategicznego podejścia, a także, w miarę możliwości, wspólnej reprezentacji w organizacjach międzynarodowych.

3.1 WIELOLETNIE RAMY FINANSOWE ORAZ POLITYKA SPÓJNOŚCI

3.1.1 Wieloletnie Ramy Finansowe

W ocenie Polski propozycja Wieloletnich Ram Finansowych (WRF) przedstawiona przez Komisję Europejską stanowiła balans interesów różnych państw członkowskich i polityk, a tym samym była dobrą podstawą do dalszych negocjacji. W związku z tym Polska stała na stanowisku, że jakikolwiek kompromis powinien być jak najbliższy propozycji KE.

Z punktu widzenia Polski priorytetem w toczących się negocjacjach jest wielkość środków zarezerwowanych dla Polski w ramach polityki spójności i Wspólnej Polityki Rolnej. Polska zabiegała także, by poszczególne rozwiązania w zakresie dostępu do tych środków nie były gorsze niż obecnie.

Zdaniem Polski, osiągnięcie ambitnych celów, które zostały postawione przed polityką spójności, także w kontekście realizacji celów strategii Europa 2020, będzie możliwe jedynie w przypadku, kiedy mechanizmy tej polityki zostaną odpowiednio zaprojektowane. Równocześnie Polska popierała podejście Komisji Europejskiej, zgodnie z którym polityka spójności powinna obejmować nie wszystkie regiony UE, lecz koncentrować środki na najslabiej rozwiniętych spośród nich. Ponadto, Polska zdecydowanie sprzeciwiała się ograniczaniu budżetu polityki spójności dla krajów najbardziej potrzebujących.

Także w przypadku Wspólnej Polityki Rolnej (WPR), Polska nie widziała korzyści z dalszego ograniczania budżetu. Polska uważa, że należy dążyć do takich rozwiązań w polityce rolnej, które pozwolą polskim rolnikom konkurować na jednolitym rynku na sprawiedliwych zasadach zarówno poprzez mechanizm wyrównywania płatności bezpośrednich, jak i znaczące wsparcie procesu modernizacji obszarów wiejskich.

Zdaniem Polski szczególnie istotny dla modernizacji rolnictwa jest program rozwoju obszarów wiejskich, tj. II filar WPR. Aby zapewnić zrównoważony i wielofunkcyjny rozwój obszarów wiejskich niezbędne jest wykorzystanie nie tylko instrumentów WPR, ale także w odpowiednim stopniu polityki spójności. W przypadku takiej woli państw członkowskich możliwe powinno być przenoszenie środków pomiędzy filarami, tak by najlepiej odpowiedzieć na wyzwania stojące przed sektorami rolnymi w poszczególnych państwach członkowskich.

Zdaniem Polski w przypadku konieczności cięć w pierwszej kolejności ograniczone powinny zostać pułapy tych działów budżetu, które wzrosły realnie najbardziej w stosunku do lat 2007-13 lub 2013 (dział 1A konkurencyjność, dział 4 stosunki zewnętrzne, dział 3 obywatelstwo).

W trakcie prezydencji cypryjskiej Polska aktywnie uczestniczyła w pracach mających na celu wypracowanie w Radzie kompromisu w zakresie WRF. Jako podstawę prac przyjęto tzw. schemat negocjacyjny (*negotiating box*) wypracowany pod kierunkiem prezydencji duńskiej. Następnie był on stopniowo modyfikowany zgodnie z dyskusjami na forum Rady, zarówno na poziomie roboczym przez Grupę Przyjaciół Prezydencji ds. Wieloletnich Ram Finansowych oraz politycznym na forum COREPER II oraz Rady ds. Ogólnych.

Podczas dwustronnego spotkania z prezydentką cypryjską, będącego jednym z serii prowadzonych bilateralnych rozmów, Polska wyraźnie sprzeciwiła się cięciom w polityce spójności i WPR, z całą stanowczością odrzuciła także możliwość dalszych negocjacji w przypadku pozostawienia w schemacie negocjacyjnym mechanizmu *reverse safety net* (czyli alokację nie na podstawie obiektywnych zasad, lecz ograniczenia wzrostu alokacji w stosunku do WRF 2007-13). Wnioski ze spotkań bilateralnych, w tym z Polską, zostały zaprezentowane w trakcie nieformalnego posiedzeniu Rady ds. Ogólnych w Nikozji, w dniu 30 sierpnia 2012 r.

Polska negatywnie oceniła przedstawiony przez prezydencję cypryjską w dniu 29 października 2012 r. schemat negocjacyjny. Był on pierwszym, w którym w większości pustych do tej pory miejsc, zaproponowano konkretne liczby. Prezydencja cypryjska określała swój scenariusz cięć jako „50 mld euro+”. We wstępie schematu negocjacyjnego prezydencja doprecyzowała, że 50 mld EUR to minimalny zakres cięć i jej zdaniem potrzebne będą o wiele głębsze redukcje by osiągnąć kompromis. Spośród 12,5 mld EUR cięć w budżecie polityki spójności, aż 6,6 mld EUR było udziałem najstabiliej rozwiniętych państw UE (Polska, Rumunia, Bułgaria, Słowacja). Zgodnie z propozycją prezydencji cypryjskiej, cięcia w alokacji dla Polski z polityki spójności miałyby być znacznie większe niż w dopłatach bezpośrednich dla całej UE-28 (aż ¼ cięć w polityce spójności miała przypadać na Polskę). Dzięki zabiegom Polski w tym zakresie w zaprezentowanym przez prezydencję cypryjską *negotiating-box* usunięto zapis wprowadzający „odwroconą siatkę bezpieczeństwa”. W wyniku negatywnych ocen państw członkowskich, w tym zdecydowane odrzucenie tej propozycji przez Polskę, zaktualizowany *negotiating box* nie był traktowany w toku dalszych negocjacji za podstawę porozumienia.

Polska zdecydowanie sprzeciwiła się cięciom zaproponowanym przez przewodniczącego Rady Europejskiej w polityce spójności, uznając je za zbyt głębokie. Ze względu na problemy prezydencji cypryjskiej, Przewodniczący Rady Europejskiej Herman van Rompuy włączył się bowiem w proces szybciej niż było to początkowo zakładane. W swojej propozycji przedstawionej 13 listopada 2012 roku zaproponował zredukowanie WRF i instrumentów poza WRF łącznie o 80,7 mld EUR, co stanowi 7,4% środków zaproponowanych przez Komisję Europejską. Na kwotę tę składają się przede wszystkim cięcia w polityce spójności o 29,5 mld EUR (o 9%), oraz o 25 mld EUR (o 6,6%) w WPR, gdzie cięcia w dużo większym stopniu dotknęły instrument rozwoju obszarów wiejskich niż I filar WPR. Ponadto, głębokiemu cięciu budżetu polityki spójności towarzyszyły zaostrenie zasad mających wpływ na implementację (niższe współfinansowanie, brak kwalifikowalności VAT, niższe zaliczki). W porównaniu do propozycji prezydencji cypryjskiej przewodniczący Rady Europejskiej „oszczędził” kategorie wydatków wdrażanych bezpośrednio przez Brukselę. Pod względem całkowitej alokacji dla Polski propozycja ta oznaczała praktycznie to samo, co wcześniejsza propozycja prezydencji cypryjskiej. Inny był jednak rozkład cięć. Wyższa była alokacja przypadająca Polsce z polityki spójności, niższe zaś dopłaty bezpośrednie i na rozwój obszarów wiejskich. Polska, oprócz negatywnej oceny odnośnie do cięć w polityce spójności, przypomniała o konieczności szybszej konwergencji przez redukcję dopłat bezpośrednich w tych krajach, w których dopłaty są powyżej średniej UE. Polska wyraziła również przekonanie, że pro-inwestycyjny II filar powinien zostać wzmocniony nie osłabiony relatywnie do I filara.

Bardzo ważne dla osiągnięcia priorytetów Polski okazało się koordynowanie prac Grupy Przyjaciół Spójności, to jest grupy państw postulującej utrzymanie silnej polityki spójności, do której obok Polski można zaliczyć Bułgarię, Czechy, Estonię, Grecję, Hiszpanię, Węgry, Litwę, Łotwę, Malte, Portugalię, Rumunię, Słowenię, Słowację i Chorwację. Polska pełni rolę nieformalnego lidera tej grupy. Podczas prezydencji cypryjskiej odbyło się kilka jej spotkań, mających na celu koordynację stanowisk przed posiedzeniami Rady ds. Ogólnych oraz przed listopadowym szczytem Rady Europejskiej, a w konsekwencji obronę przed ewentualnymi cięciami kwot przeznaczonych na politykę spójności i WPR. Na szczególną uwagę zasługuje zorganizowany przez Polskę i Portugalię szczyt przywódców grupy w dniu 13 listopada 2012 r. w Brukseli, w którym poza państwami członkowskimi udział wzięli także przedstawiciele przedsiębiorców i pracodawców. Podczas szczytu wszystkie państwa członkowskie zgodziły się, że konieczne jest podjęcie wspólnych wysiłków na rzecz kompromisu. Udało się również uzgodnić wspólne stanowisko, iż w przypadku ewentualnych dalszych cięć w projekcie WRF, obecny system rabatów musi zostać zweryfikowany, zwłaszcza rabat brytyjski.

Za niewątpliwy sukces Grupy Przyjaciół Spójności, w tym Polski, można uznać, iż mimo obiektywnych różnic, grupa w strategicznym momencie utrzymała jedność i podtrzymała swoje stanowisko, że najważniejszą kwestią jest utrzymanie dużego budżetu polityki spójności, a przedstawione dotychczas cięcia w tej polityce są zbyt duże. Ponadto grupa sprzeciwiała się dalszemu ograniczaniu całej sumy

WRF. Dzięki zabiegom grupy, dotychczas w procesie negocjacji polityka spójności została ograniczona jedynie o 18 mld EUR przy ogólnych cięciach 80 mld EUR - mniej niż wynosi relatywny udział polityki spójności w całym budżecie UE. Grupa Przyjaciół Spójności przedstawiła także wspólne stanowisko dotyczące reguł wydatkowania środków domagając się wyższych stawek współfinansowania, kwalifikowalności VAT oraz utrzymania poziomu zaliczek przynajmniej na poziomie propozycji Komisji.

Pod przewodnictwem i z inicjatywy Polski, Grupa Wyszehradzka przedstawiła wspólny dokument dotyczący warunkowości makro-ekonomicznej. Zawarte w nim propozycje miałyby zapewnić równe i sprawiedliwe traktowanie wszystkich państw członkowskich. Wśród postulowanych rozwiązań znajdowały się: ograniczenie pułapu zawieszenia środków do maksymalnie 0,5% PKB kraju beneficjenta w przypadku procedury nadmiernego deficytu i 0,1% w procedurze nierównowag makroekonomicznych, zmniejszenie automatyzmu podejmowanych decyzji i wyłączenie krajów non-euro z sankcji z procedury nierównowag makroekonomicznych. Dokument ten został poparty także przez Bułgarię i Rumunię.

W kontekście zainicjowanej przez Niemcy i silnie promowanej przez grupę płatników netto koncepcji lepszego wydatkowania (*better spending*) z inicjatywy Polski, Grupa Wyszehradzka przedstawiła dokument, w którym zaprezentowano wkład Grupy do powyższej dyskusji. Wśród przedłożonych propozycji znalazło się m.in. wzmocnienie związku pomiędzy politykami unijnymi a realizacją strategii Europa 2020, symplifikacja, zwiększenie udziału innowacyjnych instrumentów finansowych w realizacji budżetu UE oraz równomierna implementacja mechanizmów warunkowości makroekonomicznej.

Podczas nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 22-23 listopada 2012 r., wieńczącego dotychczasowe negocjacje WRF, Polska aktywnie walczyła o osiągnięcie priorytetowych celów negocjacyjnych, jednocześnie jako nieformalny lider broniła interesów państw UE-12. Pomimo intensywnych prac posiedzenie nie zakończyło się ostatecznym porozumieniem ze względu na zbyt różne stanowiska państw członkowskich w odniesieniu zarówno do strony wydatkowej, jak i dochodowej budżetu. Niemniej jednak, konstruktywna dyskusja pozwoliła na zbliżenie stanowisk 27 państw członkowskich, co członkowie szczytu podkreślili we wspólnym oświadczeniu: „stopień możliwej zbieżności stanowisk jest wystarczający, by możliwe było osiągnięcie porozumienia na początku przyszłego roku”.

Pomimo różnic między państwami członkowskimi, Polska uważa, że istnieje pole do zawarcia kompromisu na początku 2013 r. – temat WRF zostanie podjęty przez Radę Europejską w dniach 7-8 lutego 2013 r. Z perspektywy Polski szczególnie ważna jest deklaracja dotycząca utrzymania budżetu polityki spójności i wspólnej polityki rolnej. Cztery państwa, które postulowały dalsze cięcia w całym budżecie, nie domagały się cięć w tych dwóch politykach.

3.1.2 Polityka spójności

W drugim półroczu 2012 r. Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad sfinalizowaniem negocjacji w Radzie w sprawie pakietu legislacyjnego dla polityki spójności na lata 2014-2020. Na posiedzeniach Rady ds. Ogólnych w dniu 16 października oraz w dniu 20 listopada 2012 r. udało się, przy poparciu przez Polskę, osiągnąć kompromis i częściowe porozumienie ogólne do łącznie 9 tematycznych bloków negocjacyjnych: zarządzanie i kontrola, pomoc techniczna, informacja i promocja, instrumenty terytorialne, Europejska Współpraca Terytorialna, kwestie finansowe spoza Wieloletnich Ram Finansowych, wskaźniki, zalecenia Rady dla poszczególnych państw członkowskich, zarządzanie finansowe, Wspólne Ramy Strategiczne. Uzgodnione i przyjęte przez Radę rozwiązania w dużej mierze uwzględniają podnoszone przez Polskę postulaty i są rezultatem aktywności strony polskiej od samego początku negocjacji w sprawie przyszłego kształtu polityki spójności.

W zakresie informacji i promocji, Polska poparła możliwość przygotowania wspólnej strategii komunikacyjnej dla wszystkich programów operacyjnych, co stanowić będzie znaczące uproszczenie dla państw członkowskich wdrażających szereg programów i powinno przyczynić się do lepszej koordynacji oraz przejrzystości działań promocyjnych. Ponadto, wspólna strategia będzie przyjmowana i modyfikowana tylko przez jeden wybrany komitet monitorujący, co znacząco skróci procedury administracyjne.

W odniesieniu do pomocy technicznej Polska dążyła do zagwarantowania odpowiedniego poziomu elastyczności wykorzystywania środków pomocy technicznej oraz uproszczenia zasad jej wdrażania z uwzględnieniem uwarunkowań w państwach, w których znajdują się regiony należące do różnych kategorii. Zaakceptowane rozwiązania w uzgodnionym rozporządzeniu ogólnym przewidują możliwość wykorzystania 10 proc. całkowitej alokacji na Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego i Europejski Fundusz Społeczny (4 proc. w ramach jednego programu operacyjnego) oraz 4 proc. w ramach Funduszu Spójności. Ponadto, możliwe będzie wdrażanie pomocy technicznej poza obszarem danego programu o ile podejmowane działania będą służyć realizacji programu lub też, w przypadku programów pomocy technicznej o zasięgu ogólnokrajowym, innym programom polityki spójności.

W zakresie Europejskiej Współpracy Terytorialnej (EWT) dla Polski priorytetem było zapewnienie możliwości przenoszenia środków z komponentu transgranicznego lub transnarodowego współpracy terytorialnej do innego. Przyjęte zapisy umożliwiają przesunięcia maksymalnie do 15 proc. alokacji dla jednego z ww. komponentów. Na wniosek Polski doprecyzowano również zapisy utrzymujące obowiązujący w obecnym okresie programowania mechanizm przyznawania alokacji środków na dane państwo, a nie na program.

Jeśli chodzi o kwestie dotyczące instrumentów terytorialnych, to Polska należy do grupy państw, które od dłuższego czasu wskazywały na konieczność uwzględnienia różnorodnych uwarunkowań terytorialnych w procesie programowania. Proponowane instrumenty terytorialne obejmują: wzorowany na funkcjonującej w ramach EFRRW inicjatywie LEADER rozwój lokalny kierowany przez społeczność (*Community local led development*, CLLD), zintegrowane inwestycje terytorialne, zrównoważony rozwój miejski, innowacyjne działania w obszarze zrównoważonego rozwoju miejskiego oraz platformę rozwoju miejskiego.

W odniesieniu do CLLD Polsce udało się zagwarantować, by w świetle nowych przepisów lokalne grupy działania mogły nie tylko zarządzać lokalnymi strategiami działania, ale występować również jako beneficjent, co umożliwi im wdrażanie projektów istotnych dla realizacji celów lokalnych strategii działania. Polska popiera także ustanowiony mechanizm funkcjonowania organów decyzyjnych lokalnych grup, zgodnie z którym władze publiczne ani żadna z grup interesu nie powinna dysponować bezwzględną większością głosów.

Kompromis, akceptowany przez Polskę, przewiduje również przekazanie 5 proc. środków celu Inwestycje na rzecz Wzrostu i Zatrudnienia na zintegrowane działania na rzecz rozwoju miejskiego, w przypadku których władze miejskie powinny uczestniczyć w wyborze operacji. Ponadto, instytucje zarządzające w poszczególnych państwach członkowskich będą mogły zdecydować o przekazaniu w większym stopniu zadań związanych z zarządzaniem działaniami na rzecz rozwoju miejskiego władzom lokalnym. Polska opowiadała się za wprowadzeniem obowiązku w tym zakresie, jednakże ze względu na sprzeciw wielu państw członkowskich delegacja uprawnień pozostaje opcjonalna.

W odniesieniu do zintegrowanych inwestycji terytorialnych Polska opowiadała się za zobowiązaniem państw członkowskich do prowadzenia działań w formie zintegrowanych inwestycji w przypadku finansowania z różnych osi priorytetowych i programów, jednakże w uzgodnionym tekście instrument ten pozostaje opcjonalny. Zgodnie z przyjętym kompromisem postanowienia dotyczące zintegrowanych inwestycji terytorialnych zostały przeniesione do części rozporządzenia ogólnego dotyczącej wszystkich funduszy, a działania finansowane z EFRR, EFS i FS będą mogły być uzupełniane wsparciem ze środków EFROW i EFMR.

Polska poparła też zmiany w zakresie innowacyjnych działań w obszarze zrównoważonego rozwoju miejskiego, finansowanych ze środków EFRR z inicjatywy Komisji Europejskiej. Przyjęte rozwiązania przewidują, że Komisja wskaże w akcie wykonawczym, a nie w akcie delegowanym, jak przewidywała pierwotna propozycja Komisji, jednolite warunki dotyczące szczegółowych procedur wyboru i wdrażania innowacyjnych działań, co pozwoli państwom członkowskim na większą kontrolę nad procesem implementacji tego instrumentu.

Polska dążyła również do doprecyzowania zapisów dotyczących powołania platformy rozwoju miejskiego ze względu na duże obawy, podzielane również przez większość państw członkowskich, dotyczące powiązań i ewentualnego dublowania zadań platformy z programem URBACT, realizowanym w ramach europejskiej współpracy terytorialnej i służącym wymianie doświadczeń miast europejskich poprzez tworzenie sieci współpracy i grup roboczych. W myśl przyjętych rozwiązań platforma będzie wspierać wymianę doświadczeń, tworzenie sieci, budowanie zdolności administracyjnych miast i władz lokalnych odpowiedzialnych za realizację strategii zrównoważonego rozwoju miejskiego lub innowacyjnych działań w obszarze zrównoważonego obszaru miejskiego. Działania platformy powinny być także komplementarne wobec inicjatyw podejmowanych w ramach współpracy międzyregionalnej.

W zakresie kwestii finansowych, poza Wieloletnimi Ramami Finansowymi, kluczowym postulatem Polski oraz pozostałych krajów Grupy Wyszehradzkiej i Słowenii, było zwiększenie elastyczności przesuwania środków pomiędzy różnymi kategoriami regionów, z zaproponowanych przez Komisję Europejską 2 proc. do 5 proc. W ostatecznej propozycji prezydencji cypryjskiej próg elastyczności został podniesiony do 3 proc. przy jednoczesnym uzależnieniu tej zmiany od zaakceptowania modyfikacji odnoszących się do zasady dodatkowości i jej stosowania. Regiony przejściowe zostały wyłączone spod weryfikacji zasady dodatkowości, ponadto, obniżona została z 70 proc. do 65 proc. wielkość populacji zamieszkującej regiony słabiej rozwinięte, poniżej którego weryfikacja będzie mieć miejsce na poziomie regionów.

W odniesieniu do zaleceń dla poszczególnych państw członkowskich i sposobu ich uwzględnienia w rozporządzeniu ogólnym, Polska od początku dyskusji opowiadała się za silniejszym powiązaniem procesu programowania w poszczególnych państwach członkowskich z opracowywanymi na poziomie krajowym długofalowymi Krajowymi Programami Reform (KPR). W tekście kompromisowym rozporządzenia odniesienia do KPR zostały włączone do artykułów dotyczących Umowy Partnerskiej. Równocześnie, w art. 2 rozporządzenia ogólnego dodana została definicja właściwych zaleceń Rady (*relevant country-specific recommendations*), które powinny zostać uwzględnione w ramach programowania inwestycji finansowanych ze środków polityki spójności. Przyjęto również deklarację Rady wskazującą, że zalecenia stanowiąc będą punkt odniesienia dla procesu programowania przy jednoczesnym uwzględnieniu zróżnicowanych potrzeb poszczególnych państw członkowskich oraz poszanowaniu ich kompetencji w zakresie definiowania właściwych polityk i instrumentów.

W zakresie zarządzania i kontroli Polska poparła niezbędne modyfikacje wynikające z konieczności dostosowania do postanowień zmienionego rozporządzenia finansowego. Zaakceptowane zmiany obejmują określenie procedury wyznaczania instytucji zarządzającej i instytucji certyfikującej w oparciu o sprawozdanie i opinię niezależnego organu audytowego oraz umożliwienie państwom członkowskim przedkładania do Komisji Europejskiej, która może zgłosić uwagi, dokumentów dotyczących wyznaczania instytucji dla programów, w przypadku których poziom wsparcia przekracza 250 milionów EUR oraz w przypadku istotnych zmian w zakresie funkcji danej instytucji.

Polska zgłosiła wiele szczegółowych uwag w odniesieniu do wskaźników kluczowych dla wszystkich rozporządzeń, a także wskaźników specyficznych dla programów operacyjnych, których dobór będzie pozostawał w gestii państw członkowskich. Postulowane przez Polskę zmiany pozwoliły na doprecyzowanie stosowanych pojęć, a tym samym zwiększenie przejrzystości wskaźników. Ponadto, KE złożyła oświadczenie, w którym zapowiedziała, że w przeciągu 3 miesięcy od daty przyjęcia

rozporządzeń uzupełni, we współpracy z ekspertami krajowymi, wytyczne dotyczące wspólnych wskaźników dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiej Współpracy Terytorialnej, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności w zakresie ich definicji i metodologii gromadzenia.

W zakresie Wspólnych Ram Strategicznych (WRS) zaakceptowane przez Radę, przy poparciu przez Polskę, rozwiązania przewidują przyjęcie dokumentu w formie załącznika do rozporządzenia ogólnego, a nie aktu delegowanego z pierwotnej propozycji Komisji Europejskiej. W trakcie dotychczasowych dyskusji państwa członkowskie były zgodne, że WRS, które mają umożliwić strategiczne ukierunkowanie interwencji z funduszy polityki spójności, II filara Wspólnej Polityki Rolnej i Wspólnej Polityki Rybołówstwa, wskazywać mechanizmy niezbędne do zapewnienia zintegrowanego podejścia terytorialnego oraz koordynacji pomiędzy funduszami, powinny stanowić integralną część rozporządzenia ogólnego, w celu zagwarantowania przejrzystości zasad wydatkowania środków. Należy również podkreślić, że w świetle osiągniętego porozumienia, WRS nie będą nakładać na państwa członkowskie dodatkowych zobowiązań, które nie wynikają z postanowień rozporządzenia ogólnego bądź obowiązującej legislacji UE. Przyjęte rozwiązania uwzględniają także szereg postulatów formułowanych przez stronę polską, dotyczących m.in. podkreślenia znaczenia podejścia terytorialnego czy też koordynacji z innymi instrumentami UE.

W odniesieniu do zarządzania finansowego, Polska wyrażała poważne zastrzeżenia do proponowanego mechanizmu korekt netto. W opinii Polski korekty netto nie powinny być powiązane z procedurą rozliczeń rocznych, gdyż jest to sprzeczne z wieloletnim charakterem projektów finansowanych ze środków polityki spójności. Ponadto, KE dysponuje innymi mechanizmami oddziaływania na państwa członkowskie w przypadku identyfikacji braków w systemach zarządzania i kontroli, jak czasowe przerywanie czy zawieszenie płatności. Z tego względu Polska postulowała umożliwienie stosowania korekt netto wyłącznie na etapie zamykania i rozliczania programów operacyjnych. Jednakże, polskie stanowisko nie zyskało wystarczającego poparcia ze strony pozostałych państw członkowskich. Przyjęty kompromis przewiduje możliwość automatycznego nakładania przez Komisję Europejską korekt netto, bez możliwości ponownego wykorzystania środków, w przypadku wykrycia poważnych nieprawidłowości w wydatkowaniu funduszy, w powiązaniu z procesem rozliczania rocznego, a nie wyłącznie po zamknięciu programu operacyjnego. Częściowe porozumienie ogólne wprowadza również system zaliczek rocznych, obok stosowanych dotychczas zaliczek początkowych. Wypracowane rozwiązania przewidują także limit 90 proc. refundacji wniosków o płatność w danym roku. Pozostałe 10 proc. będzie blokowane do czasu przeprowadzenia rozliczenia rocznego i akceptacji kont programowych przez KE, co ma przyczynić się do zminimalizowania ryzyka błędów w wydatkowaniu środków polityki spójności. Ponadto, KE została zobowiązana do opracowania, w celu zagwarantowania większej przejrzystości prawnej, aktu delegowanego zawierającego listę poważnych nieprawidłowości w funkcjonowaniu systemu zarządzania i kontroli oraz precyzyjne zasady i kryteria stosowania korekt netto, co powinno pozwolić państwom członkowskim na zaprojektowanie odpowiednich mechanizmów kontrolnych i zminimalizowanie ryzyka poważnych błędów mogących skutkować ograniczeniem przyznanej alokacji. Mając na uwadze konieczność terminowego zakończenia prac nad pakietem legislacyjnym dla polityki spójności, Polska nie sprzeciwiła się przyjęciu proponowanych rozwiązań.

Polska podejmowała również wiele inicjatyw na rzecz budowania poparcia ze strony innych państw członkowskich dla swoich postulatów dotyczących przyszłości polityki spójności. W tym celu Polska prowadziła aktywne działania na forum Grupy Wyszehradzkiej, w której sprawuje prezydencję. Z inicjatywy Ministerstwa Rozwoju Regionalnego 12 października 2012 r., w Katowicach miało miejsce spotkanie ministrów ds. rozwoju regionalnego V4 i Słowenii. Podczas spotkania przyjęto wspólną deklarację dotyczącą kluczowych elementów negocjacji pakietu legislacyjnego dla polityki spójności, która została następnie zaprezentowana na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych w dniu 16 października 2012 r. Najważniejsze postulaty państw-sygnatariuszy obejmowały m.in. wezwanie do nieotwierania dyskusji w ramach uzgodnionych już bloków tematycznych o ile nie wynika to

z konieczności dostosowań do przebiegu negocjacji ws. WRF; potrzebę większego zaangażowania grupy roboczej ds. działań strukturalnych w dyskusję nad elementami WRF o istotnym znaczeniu dla polityki spójności, przede wszystkim w zakresie utrzymania obecnego systemu kwalifikowalności VAT oraz utrzymania dotychczasowego poziomu dofinansowania dla regionów mniej rozwiniętych oraz wychodzących z Celu Konwergencja, w tym w ramach Europejskiej Współpracy Terytorialnej; konieczność właściwego ukształtowania Wspólnych Ram Strategicznych, które powinny stanowić kluczowe wytyczne dla państw członkowskich w procesie programowania, ale bez jednoczesnego nakładania dodatkowych zobowiązań; podkreślenie roli regionów stołecznych jako katalizatora rozwoju gospodarczego w całym kraju; potrzebę efektywnej współpracy Komisji Europejskiej z państwami członkowskimi oraz dialogu z Parlamentem Europejskim.

Ponadto, Polska zabiegała o wyraźne podkreślenie znaczenia strategicznej debaty politycznej na temat stanu wdrażania funduszy WRS i koordynacji z innymi politykami i programami UE. Stąd też postulat regularnej dyskusji na poziomie ministerialnym wyrażony w deklaracji Polski, Włoch i Słowacji przedłożonej na posiedzeniu Rady ds. Ogólnych w dniu 20 listopada 2012 r. Deklaracja spotkała się z aprobatą ze strony Komisji Europejskiej, która dostrzega w regularnej debacie politycznej szansę na nadanie właściwej wagi polityce spójności.

Dla Polski istotny będzie kolejny etap negocjacji z Parlamentem Europejskim w ramach nieformalnych trilogów (na początku omawiane będą zapisy dotyczące programowania strategicznego, Europejskiej Współpracy Terytorialnej oraz Europejskiego Funduszu Społecznego), a także szczegółowy przegląd osiągniętych do tej pory kompromisów w celu zapewnienia spójności pomiędzy przepisami w poszczególnych rozporządzeniach.

W trakcie negocjacji obowiązuje zasada, że nic nie jest ustalone dopóki wszystko nie jest ustalone, co wiąże się z ryzykiem powrotu do uzgodnionych wcześniej kwestii, gdy będzie to niezbędne w świetle dyskutowanych rozwiązań.

Ponadto, prace nad przyszłym kształtem polityki spójności są ściśle powiązane z negocjacjami ws. Wieloletnich Ram Finansowych. W ramach tych negocjacji powinny zostać przyjęte rozwiązania o kluczowym znaczeniu dla przyszłej polityki spójności, w szczególności w zakresie kwalifikowalności VAT, cappingu, stawek dofinansowania dla regionów najslabiej rozwiniętych, wysokości wsparcia dla regionów, które po raz pierwszy przekroczą próg obecnego Celu Konwergencji, rezerwy wykonania czy też zasad stosowania warunkowości makroekonomicznej.

3.2 STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

3.2.1 Rozszerzenie i Polityka Sąsiedztwa

Rozszerzenie

Z punktu widzenia Polski najważniejszymi elementami agendy rozszerzeniowej UE były: czwarta rekomendacja ws. rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Macedonią, rekomendacja warunkowego przyznania Albanii statusu państwa kandydującego oraz uznanie możliwości podpisania przez UE Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu z Kosowem (*Stabilisation and Association Agreement, SAA*). Polska konsekwentnie wspierała kontynuację nowych, wspomagających negocjacje, form dialogu z państwami kandydującymi i potencjalnymi kandydatami - chodzi o: tzw. Pozytywną Agendę z Turcją, Dialog Akcesyjny Wysokiego Szczebla z Macedonią oraz Dialog Wysokiego Szczebla ws. Akcesji z Bośnią i Hercegowiną. Polska poparła, przyjęte w 2012 r., stanowisko Komisji Europejskiej ws. zwiększenia znaczenia realizacji przez państwa negocjujące kryteriów członkowskich w zakresie praw podstawowych, praw człowieka, rządów prawa, a także propozycję zwiększonej uwagi na ocenę ich sytuacji gospodarczej i powiązań ze strefą euro.

Polska starała się o poparcie przez Radę ds. Ogólnych w dniu 11 grudnia 2012 r. rekomendacji Komisji Europejskiej zawartych w „Strategii rozszerzenia i wyzwań dla niej na lata 2012-13” i raportach

okresowych, oceniających stan przygotowań państw negocjujących i kandydujących. Konkluzje Rady ds. Ogólnych ws. rozszerzenia i Bałkanów Zachodnich podkreślają wagę procesu rozszerzenia i zakładają jego kontynuację. Pomimo tego, tylko częściowo uwzględniają rekomendacje Komisji. W najbardziej kontrowersyjnych kwestiach nie udało się Radzie uzgodnić daty rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Macedonią, Serbią i Albanią oraz negocjacji ws. zawarcia SAA z Kosowem. Komisja ma w tych sprawach przygotować raporty wiosną 2013 r. Konkluzje Rady ds. Ogólnych zostały poparte przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniach 13-14 grudnia 2012 r.

W celu wsparcia przygotowań akcesyjnych państw Bałkanów Zachodnich, Polska - przewodząc Grupie Wyszehradzkiej - zorganizowała w Warszawie 25 października 2012 r. spotkanie ministrów spraw zagranicznych Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji i Węgier oraz Albanii, Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Czarnogóry, Kosowa, Macedonii, Serbii, z udziałem ministrów spraw zagranicznych Bułgarii, Grecji i Rumunii oraz Komisarza UE ds. Rozszerzenia i Polityki Sąsiedztwa. Jednym z efektów spotkania będzie uruchomienie programu pomocy eksperckiej w zakresie rządów prawa i praw podstawowych.

W czasie prezydencji cypryjskiej Polska ratyfikowała Traktat Akcesyjny z Chorwacją (Prezydent RP podpisał 19 grudnia 2012 r. dokument ratyfikacyjny Traktatu).

Europejska Polityka Sąsiedztwa

W II połowie 2012 r. Polska kontynuowała zaangażowanie w kształtowanie Europejskiej Polityki Sąsiedztwa (EPS). Polska z uznaniem przyjęła komunikat Komisji Europejskiej i Wysokiej Przedstawiciel UE do spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP) z czerwca 2012 r. (w rok po przyjęciu „*Nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie*”) na temat przeglądu stanu realizacji i oceny nowego podejścia w Europejskiej Polityce Sąsiedztwa. Nowa strategia była odpowiedzią UE na zmiany zachodzące w jej najbliższym otoczeniu, zwłaszcza na południowym brzegu Morza Śródziemnego oraz w Europie Wschodniej oraz na rosnące oczekiwania ze strony krajów partnerskich, w odniesieniu do wspierania ich w procesie transformacji demokratycznej i reform.

Polska konsekwentnie opowiadała się za zwiększeniem budżetu na EPS w ramach nowych Wieloletnich Ram Finansowych na lata 2014-2020, a także podkreślała znaczenie zasady „*więcej za więcej*”, stosowanej wobec krajów gotowych przystąpić do realizacji reform politycznych oraz respektujących wspólne, uniwersalne wartości związane z prawami człowieka, demokracją i rządami prawa.

Polska uczestniczyła w pracach grupy roboczej ds. wypracowania nowego projektu rozporządzenia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (*European Neighbourhood Instrument, ENI*) który zastąpi dotychczasowy instrument (*European Neighbourhood and Partnership Instrument, ENPI*). Polska dążyła do wypracowania takiego tekstu rozporządzenia, który umożliwi efektywną realizację EPS, a szczególnie promowanie liderów reform. Polska opowiadała się także za umieszczeniem w tekście rozporządzenia takich zapisów, które ułatwią liberalizację wizową i pozwolą na przeznaczenie środków na realizację programów edukacyjnych i na współpracę z młodzieżą.

Kraje Partnerstwa Wschodniego

Pomiędzy lipcem a grudniem 2012 r., Polska kontynuowała swoje silne poparcie dla Partnerstwa Wschodniego (PW) jako priorytetu polskiej i unijnej polityki zagranicznej. Głównym wydarzeniem w tym okresie było spotkanie ministrów spraw zagranicznych krajów UE i PW (23 lipca 2012 r.), podczas którego Polska poparła przyjęcie Mapy Drogowej PW - kluczowego dokumentu określającego cele, instrumenty i działania w ramach Partnerstwa, który ułatwi osiągnięcie dalszych postępów w jego implementacji w okresie do III Szczytu PW w Wilnie na jesieni 2013 r.

Polska aktywnie wspierała proces politycznego stowarzyszenia pięciu państw PW (oprócz Białorusi) z UE poprzez umowy stowarzyszeniowe. Polska opowiadała się za integracją gospodarczą czterech państw PW (oprócz Białorusi i Azerbejdżanu) realizowaną w ramach porozumień o wolnym handlu

(DCFTA). Jednym z celów Polski było doprowadzenie do liberalizacji wizowej w relacjach z krajami PW. Polska popierała na forum UE uruchomienie mechanizmu „więcej za więcej” - wspierającego liderów reform w PW w ramach obecnego budżetu oraz przeznaczenie znaczących alokacji na ten cel w nowym budżecie UE na lata 2014-2020. M.in. dzięki zabiegom Polski, KE kontynuowała proces otwierania dla obywateli krajów Partnerstwa Wschodniego programów wspólnotowych, m.in. skierowanych do studentów, młodzieży, naukowców (*Erasmus dla wszystkich*) czy rozwijających współpracę kulturalną (*Kreatywna Europa*).

Prace dotyczące pogłębienia relacji gospodarczo-handlowych z krajami Partnerstwa Wschodniego wpisują się w realizowaną przez Polskę politykę zachowania równowagi dla zaangażowania UE na rzecz jej wszystkich sąsiadów.

Podczas prezydencji cypryjskiej, Polska zabiegała o podpisanie umowy stowarzyszeniowej UE – Ukraina i tymczasowe stosowanie jej części handlowej w postaci DCFTA. Polskie działania prowadzone były w okresie niesprzyjającego klimatu politycznego wokół Ukrainy i rosnącego dystansu ze strony niektórych państw członkowskich UE wobec dalszego zacieśniania relacji gospodarczo-handlowych UE – Ukraina powodowanego sytuacją polityczną w tym kraju (m.in. sprawa byłej Premier Julii Tymoszenko, niejednoznaczna ocena przebiegu i wyników wyborów parlamentarnych na Ukrainie). Polska uważa ponadto, że Szczyt w Wilnie powinien być także okazją do rozstrzygnięcia ostatnich politycznych kwestii uniemożliwiających podpisanie umowy stowarzyszeniowej z Ukrainą z jej gospodarczo – handlową częścią w postaci DCFTA oraz podjęcia decyzji o tymczasowym stosowaniu DCFTA UE – Ukraina do czasu zakończenia procesu ratyfikacyjnego całej umowy stowarzyszeniowej. Jednocześnie na uwadze należy mieć fakt, iż Ukraina 13 września 2012 r. przekazała notyfikację dotyczącą renegeacji zobowiązań podjętych na forum Światowej Organizacji Handlu w ramach Art. XXVIII GATT i zaprosiła państwa członkowskie WTO do konsultacji postanowień, w których zawarta jest propozycja podniesienia stawek w odniesieniu do ponad 350 linii taryfowych. Kwestia ta, zdaniem m.in. Polski, budzi poważne wątpliwości systemowe i rodzi obawy, że może stać się pretekstem dla innych krajów do postąpienia w podobny sposób, np. Chin, czy Rosji. Jest ona także oceniana jako możliwy pierwszy krok Ukrainy na drodze do Unii Celnej Rosji, Białorusi i Kazachstanu. Według Polski działania te mogą także posłużyć jako pretekst dla niektórych państw członkowskich UE do dalszego odwołania podpisania umowy stowarzyszeniowej UE – Ukraina. W dyskusjach na forum UE Polska podnosiła, że doprowadzenie do wejścia w życie DCFTA UE – Ukraina usunęłoby w stosunku do UE problem podniesienia ukraińskich stawek celnych.

Przy udziale Polski, Rada ds. Zagranicznych w grudniu 2012 r. potwierdziła wolę podpisania umowy stowarzyszeniowej zawierającej DCFTA, której mogłoby towarzyszyć częściowe (w domyśle DCFTA) jej stosowanie tymczasowe (tj. do czasu ratyfikacji), jak tylko władze ukraińskie dadzą dowody działań i konkretnego, namacalnego postępu w obszarze demokracji, nakreślając obszary, w których tego typu postępu oczekuje. Prace w tym zakresie wymagają kontynuacji.

Prezydencja cypryjska przewidywała istotny postęp w prowadzonych obecnie negocjacjach zmierzających do zawarcia DCFTA z Mołdawią, Gruzją i Armenią, z perspektywą zakończenia negocjacji z niektórymi z tych partnerów w roku 2013. W tym zakresie Polska wykazywała szczególną aktywność w prowadzeniu bieżącej pracy na szczeblu unijnym w ramach prac prowadzonych przez Komisję Europejską, zwłaszcza że zaplanowany Szczyt Partnerstwa Wschodniego w listopadzie 2013 r. w Wilnie, powinien być okazją do podjęcia określonych podsumowań dotychczasowego przebiegu procesu zacieśniania współpracy krajów Partnerstwa Wschodniego z UE. W odniesieniu do DCFTA UE – Mołdawia w dniach 20-23 listopada 2012 r. miała miejsce czwarta runda negocjacji, która przebiegła w pozytywnej atmosferze, a Mołdawia wykazała się konstruktywną współpracą, wskazującą na chęć szybkiego zakończenia negocjacji. W odniesieniu do DCFTA UE – Gruzja w dniach 27-29 listopada 2012 r. miała miejsce czwarta runda negocjacji, która była pierwszą rundą z nową władzą, wybraną w Gruzji w wyniku wyborów przeprowadzonych 1 października 2012 r. Nowi przywódcy Gruzji potwierdzili zobowiązania wskazane przez poprzednią ekipę rządzącą, co dobrze rokuje na dalszy proces negocjacyjny. W odniesieniu do DCFTA UE – Armenia w dniach 3-6 grudnia

2012 r. miała miejsce trzecia runda negocjacji, podczas której wyjaśnione zostały stanowiska obydwu stron, w związku z czym stopniowo postępowały rozmowy w zakresie poszczególnych rozdziałów porozumienia. Należy zaznaczyć, że otwarcie negocjacji z Mołdawią i Gruzją nastąpiło w grudniu 2011 r. w okresie polskiej prezydencji, jako realizacja jednego z polskich priorytetów. Zaawansowanie prac mających na celu rozpoczęcie analogicznych negocjacji z Armenią w okresie polskiej prezydencji pozwoliło także na formalne otwarcie negocjacji z Armenią tuż na początku następczej prezydencji duńskiej.

Polska wraz z innymi państwami członkowskimi Unii opowiadała się za kontynuacją polityki warunkowości wobec Mińska, opartej na założeniu, iż dialog unijny z Białorusią będzie możliwy tylko w odpowiedzi na poprawę sytuacji w obszarze praw człowieka na Białorusi, w tym amnestię wszystkich więźniów politycznych. Kraje unijne podjęły, w październiku 2012 r., solidarną decyzję o przedłużeniu sankcji wizowych i ekonomicznych ws. Białorusinów zaangażowanych w represje. II połowa 2012 roku była także okresem kontynuacji unijnego wsparcia dla białoruskiego społeczeństwa obywatelskiego, w tym poprzez realizację inicjatyw w ramach Partnerstwa Wschodniego i Dialogu Modernizacyjnego – instrumentów, których współautorem jest Polska i które służą realizacji ewolucyjnych przemian w społeczeństwie białoruskim.

Kraje basenu Morza Śródziemnego

Polska aktywnie uczestniczyła w otwarciu negocjacji kompleksowych i całościowych umów o wolnym handlu (DCFTA) z krajami Afryki Północnej. Należy zaznaczyć, iż przyjęcie na szczeblu UE mandatu negocjacyjnego dla Komisji Europejskiej dla tych negocjacji nastąpiło w grudniu 2011 r. w okresie polskiej prezydencji, jako realizacja jednego z priorytetów Polski. W ramach prac przygotowawczych do rozpoczęcia negocjacji DCFTA, KE odbyła misję rozpoznawczą w Maroku, Tunezji i Jordani. Podczas rozmów dokonano wstępnej identyfikacji zakresu przyszłych negocjacji DCFTAs – obszarów priorytetowych i potencjalnie trudnych. Dotychczas Komisji Europejskiej udało się zakończyć, trwające od marca 2012 r., *scoping exercise* z Marokiem. W odniesieniu do Tunezji i Jordani prace także zostały podjęte, ale są mniej zaawansowane. Natomiast kontakty z Egiptem, na obecnym etapie, nie zostały w tym zakresie podjęte w oczekiwaniu na unormowanie się sytuacji politycznej w tym kraju.

Polska uczestniczyła w wypracowaniu konsensusu wśród państw członkowskich odnośnie do uznania utworzonej 11 listopada 2012 r. w Doha Syryjskiej Koalicji Sił Opozycyjnych i Rewolucyjnych za prawomocnego przedstawiciela narodu syryjskiego. Polska poparła ponadto wysiłki na rzecz przewyciężenia konfliktu podejmowane przez specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ i Ligi Państw Arabskich ds. Syrii, L. Brahimiego. Polska uczestniczyła także w unijnej debacie na forum Rady ds. Zagranicznych nt. pomocy humanitarnej w odpowiedzi na kryzys w Syrii. Wartość polskiej pomocy humanitarnej dla tego kraju wyniosła w 2012 r. łącznie ponad 4,3 mln PLN i stanowiła istotny wkład w unijne działania humanitarne w tym regionie.

3.2.1 Stosunki z pozostałymi państwami trzecimi

Federacja Rosyjska

Polska brała udział na forum UE w pracach zmierzających do intensyfikacji dialogu na temat podpisania przez UE Nowej Umowy z Rosją (tzw. PCA II), zawierającej komponent handlowy i inwestycyjny. Na obecnym etapie Rosja nie wydaje się być gotowa na większe postępy w tym zakresie, także z powodu dopiero co zakończonego procesu akcesji tego kraju do WTO i potrzebę nowej oceny, po stronie rosyjskiej, realiów w zakresie swojej polityki gospodarczej i handlowej.

Ponadto, w II połowie 2012 r. Polska, w ramach kształtowania polityki wobec Rosji, kontynuowała swoje poparcie dla najważniejszych kwestii w relacjach UE-Rosja. Polska wspierała działania prezydencji oraz uczestniczyła w dyskusji na temat liberalizacji ruchu wizowego z Rosją. Istotnym dla Polski wydarzeniem było wejście w życie 27 lutego 2012 r. umowy o małym ruchu granicznym między

Obwodem Kaliningradzkim a adekwatnymi terenami województw warmińsko-mazurskiego i pomorskiego, co przybliżyło Unię Europejską do osiągnięcia w przyszłości ruchu bezwizowego między UE a Rosją. Od III kwartału 2012 r. rozpoczęły się misje eksperckie UE w Rosji w sprawie wiz. W dyskusji nt. liberalizacji wizowej Polska stoi na stanowisku zachowania równowagi między ofertą proponowaną Rosji a państwom Partnerstwa Wschodniego.

Polska aktywnie uczestniczyła w przygotowaniach do szczytu UE-Rosja (21 grudnia 2012 r.), akcentując znaczenie współpracy z Moskwą w kluczowych kwestiach na arenie globalnej, w tym szczególnie w odniesieniu do Syrii. Istotnym wydarzeniem we wzajemnych relacjach było zakończenie procesu akcesji Rosji do Światowej Organizacji Handlu.

Polska wykazała dużą aktywność w odniesieniu do barier w handlu ustanawianych przez Rosję wychodząc zarówno z przekonania o potrzebie wywiązywania się partnerów handlowych ze swoich zobowiązań umownych, jak i z punktu widzenia wielkości handlu Polski z Rosją i potencjalnie negatywnego wpływu tego typu barier na dostęp polskich towarów do rynku rosyjskiego. Wsparcie Polski w zakresie prac dotyczących ułatwień w dostępie do rynku w państwach trzecich dla małej i średniej wielkości przedsiębiorstw unijnych (MŚP), wynikało z faktu dużego znaczenia polskich MŚP dla polskiej gospodarki oraz ich stosunkowo niskiej internacjonalizacji. Nie odnotowaliśmy szczególnej aktywności prezydencji cypryjskiej w zakresie działań skierowanych przeciwko zjawisku protekcjonizmu w relacjach z państwami trzecimi (poza aktywnością w kontekście barier wprowadzanych przez Rosję w kontekście realizacji jej zobowiązań w WTO) oraz w zakresie ułatwień w dostępie do rynku w państwach trzecich dla małej i średniej wielkości przedsiębiorstw unijnych.

Azja

W trakcie prac dotyczących możliwości rozpoczęcia negocjacji z Chinami w celu podpisania umowy inwestycyjnej UE-Chiny Polska podkreślała konieczność uwzględnienia w niej zarówno elementów dotyczących ochrony inwestycji, jak i dostępu do rynku. Dyskusje te jednak nie przyniosły, jak dotychczas, konkretnych efektów w postaci projektu mandatu negocjacyjnego dla Komisji Europejskiej na rozmowy ze stroną chińską.

W odniesieniu do zakończenia negocjacji ws. strefy wolnego handlu UE-Singapur, poza realizacją interesów ofensywnych i defensywnych w handlu z Singapurem, Polska zabiegała z sukcesem także o takie skonstruowanie tego porozumienia, aby wykluczyć niebezpieczeństwo eksportu do UE towarów z wysokim komponentem pochodzącym z innych krajów regionu azjatyckiego, co oznaczałoby w praktyce przyznanie unijnych preferencji handlowych nie tylko innym krajom regionu ASEAN, ale *de facto* także Chinom. Równocześnie celem Polski było zapewnienie atrakcyjności tego typu umowy dla pozostałych krajów ASEAN w celu podjęcia przez nie negocjacji z UE. Umowa z Singapurem ma istotne znaczenie dla relacji handlowych UE z pozostałymi krajami regionu azjatyckiego. W perspektywie ma doprowadzić do ustanowienia strefy wolnego handlu pomiędzy UE i całym regionem ASEAN (Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, do którego należą Filipiny, Indonezja, Malezja, Singapur, Tajlandia, Brunei, Wietnam, Laos i Mjanma, Kambodża).

W okresie prezydencji cypryjskiej Polska wzięła aktywny udział w wypracowaniu i przyjęciu mandatu negocjacyjnego dla Komisji Europejskiej na negocjacje umowy typu FTA z Japonią. Działania te należy uznać jako sukces prezydencji, zwłaszcza w świetle utrzymujących się rozbieżności po stronie państw członkowskich UE dotyczących zakresu i sposobu prowadzenia negocjacji. Obecny kształt tego mandatu odpowiada postulatowi Polski. Polska widzi duży potencjał w pogłębieniu wzajemnych relacji gospodarczo-handlowych UE – Japonia poprzez docelowe oparcie tych relacji na bilateralnej preferencyjnej umowie handlowej. Polska wskazywała jednak na potrzebę bardziej otwartego podejścia do kwestii barier pozataryfowych i zamówień publicznych po stronie Japonii.

W okresie prezydencji cypryjskiej Polska brała aktywny udział w kształtowaniu unijnego stanowiska negocjacyjnego w trakcie przygotowań do poszczególnych rund negocjacyjnych umów FTA z Indiami, Malezją i Wietnamem. W szczególności chodziło o zapewnienie dostępu do rynku tych krajów dla polskich produktów rolnych i rolnych przetworzonych oraz dla samochodów i części samochodowych.

We wszystkich tych obszarach prace wymagają kontynuacji. W zakresie negocjacji z Indiami najważniejszymi kwestiami, z punktu widzenia również Polski, powodującymi problemy w negocjacjach, pozostaje sektor usługowy, dostęp do indyjskiego rynku dla samochodów i części motoryzacyjnych oraz win i alkoholi, zamówień publicznych, a także kwestia ochrony inwestycji. Negocjacje z Malezją i Wietnamem (kraje ASEAN) toczone były w umiarkowanym tempie z uwagi na oczekiwanie finalizacji negocjacji umowy z Singapurem, która ma być punktem odniesienia dla podobnych negocjacji z pozostałymi krajami ASEAN.

Polska wspiera także negocjacje handlowe z krajami Zatoki Perskiej (GCC), głównie z powodu systemowego podejścia do eliminacji ceł eksportowych stosowanych przez kraje GCC, które uznajemy za barierę w handlu. Zadeklarowanym zamiarem prezydencji cypryjskiej było ponowne przeanalizowanie perspektyw w zakresie, zawieszonych od pewnego czasu, negocjacji handlowych z krajami GCC. W okresie prezydencji cypryjskiej nie odnotowano jednak żadnego przełomu w tym zakresie, głównie z uwagi na zmianę nastawienia do tych negocjacji po stronie partnerów GCC.

Ameryka Północna i Południowa

Proces negocjacji kompleksowej i całościowej umowy o wolnym handlu z Kanadą, Polska widzi w szerszej perspektywie wzmocnienie relacji transatlantyckich, czemu powinno służyć także jak najszybsze otwarcie unijnych negocjacji z USA i doprowadzenie do zawarcia preferencyjnej umowy handlowej także z tym krajem. Dlatego też Polska wykazywała dużą aktywność w pracach na forum UE zmierzających nie tylko do właściwej realizacji swoich interesów gospodarczo-handlowych i szybkiego zakończenia negocjacji z Kanadą, ale także takiego ukształtowania tej umowy, która będzie zachęcała USA do podjęcia analogicznych negocjacji z UE. Polska pozytywnie ocenia przyspieszenie prac Grupy Roboczej Wysokiego Szczebla ds. Zatrudnienia i Wzrostu UE – USA. Polska oczekuje, iż najbliższy raport z prac tej grupy, da możliwość otwarcia, negocjacji umowy typu FTA z USA, ważnej z punktu widzenia interesów gospodarczo-handlowych UE. Wysiłek negocjacyjny w kontekście umowy CETA obu stron tj. UE i Kanady musi być, zdaniem Polski, jeszcze kontynuowany i wymaga intensyfikacji (wiele obszarów w poszczególnych rozdziałach negocjacyjnych w dalszym ciągu nie jest zamkniętych i wciąż wymaga szczegółowych dyskusji, także w ramach UE, zwłaszcza w zakresie handlu usługami, ochrony inwestycji, handlu towarami rolnymi, samochodami, napojami spirytusowymi, kwestii podatkowych, reguł pochodzenia towarów, etc). Umowa z Kanadą ma duże znaczenie dla przyszłych relacji handlowych UE, gdyż będzie stanowiła punkt odniesienia dla przyszłych negocjacji ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki (USA) i fakt ten także wpływa na tempo negocjacji z Kanadą.

Polska wspiera negocjacje handlowego komponentu umowy stowarzyszeniowej UE – Mercosur (Wspólny Rynek Południa, obejmujący Argentynę, Brazylię, Paragwaj, Urugwaj), gdyż w sensie politycznym i gospodarczym Mercosur jest najważniejszym partnerem UE w Ameryce Łacińskiej, a zawarcie umowy o wolnym handlu UE z Mercosur doprowadziłoby do powstania największej międzyregionalnej Strefy Wolnego Handlu na świecie, kreując możliwości ułatwienia działalności unijnych podmiotów gospodarczych na rynku partnera, ułatwiając pełniejsze wykorzystania potencjału dla wzrostu gospodarczego i wymiany handlowej. W toku tych negocjacji, Polska zabiegała o zachowanie jak największej równowagi w dostępie do obu rynków, wskazując równocześnie na potencjalne straty dla UE w sektorze rolnym, który jest obszarem wrażliwym dla UE, w tym dla Polski. Negocjacje UE – MERCOSUR, w tym negocjacje handlowego komponentu umowy stowarzyszeniowej z Mercosur, toczą się już od 2000 r. ze zmiennym tempem, głównie z powodu niemożności osiągnięcia porozumienia w zakresie handlowych aspektów umowy, na skutek dość sztywnego stanowiska krajów Mercosur. Dotychczas nie dokonano wymiany wzajemnych ofert dostępu do rynku. Czynnikiem utrudniającymi i opóźniającymi proces negocjacyjny jest także stosowanie środków o charakterze protekcyjnym przez Argentynę (zwłaszcza) i Brazylię, a także problemy polityczne i integracyjne wewnątrz Mercosur (zawieszenie Paragwaju w prawach członkowskich oraz rozszerzenie ugrupowania o Wenezuelę).

W okresie prezydencji cypryjskiej zakończono, przy udziale Polski, także prace nad rozporządzeniem implementującym klauzule ochronne w umowie handlowej UE z Peru i Kolumbią oraz UE z Ameryką Centralną, dotyczące bananów. Są to rozporządzenia o charakterze technicznym, jako akty wykonawcze do umów zawartych z Peru i Kolumbią oraz z Ameryką Centralną. Wyniki tych prac realizują oczekiwania Polski, aby przyjęte rozwiązania bazowały w maksymalnym stopniu na unijnym systemie TDI oraz stanowiły efektywny instrument ochronny przed nadmiernym importem.

Wielostronne negocjacje handlowe w ramach Światowej Organizacji Handlu

Prezydencja cypryjska, przy poparciu ze strony Polski, wspierała inicjatywy służące ożywieniu wielostronnych negocjacji handlowych w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) tzw. Rundy Doha. Jednak z obiektywnych przyczyn impasu tego nie udało się przełamać, głównie ze względu na utrzymujące się od dłuższego czasu fundamentalne rozbieżności pomiędzy głównymi graczami tego procesu. Chodzi tu przede wszystkim o rozbieżne stanowiska USA (któremu towarzyszy brak zaangażowania w negocjacje) oraz Chin i Indii, a także brak gotowości akceptacji obecnych propozycji negocjacyjnych przez pozostałych członków WTO – głównie krajów rozwijających się. Zintensyfikowane zostały natomiast prace na forum UE i WTO dotyczące rewizji tzw. porozumienia ITA (prace nad dalszą liberalizacją handlu elektroniką), co ma duże znaczenie dla Polski z uwagi na produkcję elektroniki użytkowej, w tym telewizorów. Polsce udało się wpłynąć na stanowisko negocjacyjne Komisji Europejskiej w zakresie ochrony produkcji telewizorów płaskich.

3.2.1 Akty prawne dotyczące wspólnej polityki handlowej

Akty wykonawcze i delegowane

Polska wzięła aktywny udział w pracach nad dwoma rozporządzeniami implementującymi przepisy Traktatu z Lizbony (TL) w zakresie procedur wydawania przez Komisję Europejską aktów wykonawczych i delegowanych w obszarze polityki handlowej (*TOA I - Trade Omnibus Act I dotyczący aktów wykonawczych oraz TOA II - Trade Omnibus Act II – dotyczący aktów delegowanych*). Rozporządzenie TOA I dotyczące aktów wykonawczych, zostało przyjęte w procedurze pisemnej i zaakceptowane przez Radę. Trwają jeszcze prace nad rozporządzeniem TOA II (dotyczącym aktów delegowanych). Co prawda oba rozporządzenia mają charakter techniczny (adaptacja procedur do wymogów TL), ale w praktyce dotyczą pozycji państw członkowskich UE i ich wpływu na kształt projektowanych aktów wykonawczych i delegowanych. Dzięki między innymi staraniom Polski udało się uwzględnić w rozporządzeniach ukształtowanie i rozkład interesów państw członkowskich UE i ich kierunkowe podejście do unijnej polityki handlowej, jak i potrzebę zapewnienia właściwej kontroli państw członkowskich UE nad docelowym kształtem ww. aktów Komisji. Uzyskany rezultat należy uznać za właściwie uwzględniający oczekiwania Polski w tym zakresie.

Unijny system ochrony handlu

W toku prac nad rozmowami dotyczącymi modernizacji unijnych instrumentów ochrony handlu (*Trade Defence Instruments - TDI*) Polska wyraziła stanowisko, że unijne TDI dobrze spełniają swoją rolę, jako instrument zapewniający możliwość przywracania równych zasad konkurencji na rynku UE pomiędzy towarami importowanymi z krajów trzecich, a produkowanymi w UE. System unijny jest wyważony i bierze pod uwagę rozbieżne interesy poszczególnych państw członkowskich UE. Unijne TDI należą do jednych z najbardziej liberalnych na świecie. Dlatego też Polska nie jest zwolennikiem rewizji tych zasad, zwłaszcza jeżeli miałyby one doprowadzić do osłabienia możliwości korzystania z tych instrumentów przeciwdziałania nieuczciwym praktykom handlowym. Okres kryzysu gospodarczego nie jest dobrym momentem na osłabianie tego typu mechanizmów ochronnych.

Wzajemność w obszarze zamówień publicznych

W trakcie prac w Radzie Polska wspiera główne założenia przedstawionego przez prezydencję cypryjską projektu rozporządzenia w sprawie dostępu towarów i usług z państw trzecich do rynku

wewnętrznego UE w zakresie zamówień publicznych oraz procedur wspierających negocjacje dotyczące dostępu unijnych towarów i usług do rynków zamówień publicznych państw trzecich. Celem projektu jest osiągnięcie większej równowagi we wzajemnych relacjach między UE i jej partnerami handlowymi i jak najszersze otwarcie rynków zamówień publicznych w państwach trzecich. Polska, opowiadając się za zwiększeniem zasady wzajemności w polityce handlowej, wskazuje na potrzebę pogłębionej dyskusji na temat konkretnych rozwiązań zaproponowanych w projekcie rozporządzenia, których realizacja w praktyce może nie przyczynić się do osiągnięcia tych celów. Prace w tym zakresie wymagają kontynuacji.

Reforma systemu jednostronnych preferencji celnych UE

Polska aktywnie uczestniczyła w pracach związanych z uzgodnieniem części aktów wykonawczych i delegowanych na potrzeby rozporządzenia wprowadzającego reformę systemu jednostronnych preferencji celnych dla krajów rozwijających się i najmniej rozwiniętych (GSP). Zasadnicze decyzje dotyczące kształtu ww. reformy GSP zostały podjęte w okresie polskiej prezydencji, jako realizacja jednego z naszych priorytetów. Rozporządzenie GSP zostało przyjęte i opublikowane, a jego ostateczny kształt należy uznać za sukces Polski. W celu zakończenia prac legislacyjnych dotyczących systemu GSP niezbędne jest przyjęcie kilkunastu aktów wykonawczych i delegowanych KE (całość reformy GSP ma wejść w życie z początkiem 2014 r.).

3.2.2 Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony

Polska poparła przyjęcie przez Radę ds. Zagranicznych 23 lipca 2012 r. konkluzji nt. Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO). W dokumencie znalazły się - ważne z punktu widzenia Polski - zapisy nt. konieczności usprawnienia planowania wyprzedzającego oraz aktywacji Centrum Operacyjnego. Również dzięki zaangażowaniu Polski, grudniowa Rada Europejska przyjęła konkluzje odnoszące się do działań w trzech obszarach: (a) zwiększenia skuteczności, widoczności i wpływu WPBiO, (b) wzmocnienia rozwoju zdolności obronnych oraz (c) wzmocnienia europejskiego przemysłu obronnego. Są one na tyle ogólne, że pozwolą na ich konkretyzację w toku prac w 2013 r., w oparciu o polskie stanowisko w poszczególnych kwestiach.

Polska wniosowała o rozszerzenie dyskusji o kwestię strategicznych kierunków rozwoju WPBiO, zgodnie z postulatami sformułowanymi w trakcie prezydencji Polski w Radzie UE. W tym duchu udało się wynegocjować zapisy wspólnej deklaracji ministrów spraw zagranicznych i obrony narodowej Francji, Hiszpanii, Niemiec, Polski i Włoch przyjętej po nieformalnym spotkaniu „Weimar+” 15 listopada 2012 r. Deklaracja stanowi wkład ministrów do prac Rady Europejskiej w 2013 r.

Polska kontynuowała działania mające na celu pogłębienie współpracy Unii z państwami Partnerstwa Wschodniego w zakresie WPBiO. W minionym półroczu polskie działania skupiły się wokół realizacji, wspólnie ze Szwecją, szkolenia wysokiego szczebla na temat WPBiO w ramach Akademii Administracji Publicznej Partnerstwa Wschodniego. Powodzenie pierwszej edycji kursu stwarza warunki dla kontynuacji inicjatywy. Wymierne efekty działań Polski w II połowie 2012 r. to:

- spotkanie Pierwszej Platformy Partnerstwa Wschodniego 15 listopada 2012 r., na którym zgodzono się na przygotowanie przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) „*terms of reference*” panelu dot. WPBiO, bez przesądzania, na tym etapie, o powołaniu takiego ciała;
- zawarcie z Mołdawią umowy ramowej nt. jej udziału w operacjach zarządzania kryzysowego UE, tzw. FPA (*Framework Participation Agreement*);
- przyjęcie mandatu negocjacyjnego dla zawarcia FPA z Gruzją;
- zaproszenie, po raz pierwszy, Mołdawii i Gruzji do udziału w unijnej operacji (*EUCAP Nestor*) w Rogu Afryki.

W drugim półroczu 2012 r. Polska – w ramach unijnej polityki bezpieczeństwa – uczestniczyła w następujących misjach i operacjach unijnych : *EUFOR Althea* (Bośnia i Hercegowina), *EULEX Kosovo*, *EUMM Georgia* oraz w *EUPOL Afghanistan*.

3.2.3 Wsparcie procesów demokratyzacji

Polska brała udział w pracach dotyczących wypracowania mechanizmów wsparcia przez UE procesów transformacyjnych w państwach trzecich. Ich efektem było przyjęcie Wspólnego Komunikatu Komisji i ESDZ *Wsparcie UE na rzecz zrównoważonych przemian w społeczeństwach w okresie transformacji* oraz przedmiotowych konkluzji Rady ds. Zagranicznych. Komunikat był w dużym stopniu wynikiem starań państw „UE-12” o wykorzystanie w polityce rozwojowej UE ich doświadczeń transformacyjnych. Polska była sygnatariuszem listu państw UE-12 w tej sprawie do Wysokiej Przedstawiciel.

Realizacją priorytetów polskiej współpracy rozwojowej było przyjęcie w II połowie 2012 r. przez Radę ds. Zagranicznych w sprawach polityki rozwojowej konkluzji w sprawie wsparcia UE na rzecz zrównoważonych przemian w państwach w okresie transformacji ustrojowej oraz konkluzji nt. zrównoważonego rozwoju. Ma to szczególne znaczenie w kontekście zaangażowania Polski we wsparcie przemian demokratycznych w krajach wschodniego i południowego sąsiedztwa UE.

Między lipcem a grudniem 2012 r. Polska kontynuowała działania dyplomatyczne, które doprowadziły do rejestracji Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (*European Endowment for Democracy*, EED), jako belgijskiej fundacji prywatnej. EED będzie funkcjonować niezależnie od struktur unijnych, choć w składzie jego organów będą zasiadać m.in. przedstawiciele państw członkowskich UE i instytucji europejskich. EED będzie realizować cele zbieżne z unijnymi w zakresie wspierania procesów demokratyzacji i transformacji. Jednocześnie, Polska intensywnie zaangażowała się w prace nad dokumentem określającym mandat Funduszu, proponując priorytety i zadania na najbliższe trzy lata funkcjonowania EED. Podjęto także starania o obsadzenie stanowiska Dyrektora Wykonawczego EED przez polskiego dyplomatę. Decyzja dotycząca mianowania Dyrektora Funduszu zostanie podjęta w czasie prezydencji irlandzkiej. Dzięki polskim zabiegom, wśród członków Funduszu znalazła się także Szwajcaria. Elementem działań Polski na rzecz promocji EED były także zabiegi o umieszczanie zapisów dotyczących inicjatywy w projektach rozporządzeń regulujących kształt zewnętrznych instrumentów finansowych UE w nowej perspektywie finansowej. Działania na rzecz uzyskania poparcia państw członkowskich dla umieszczenia w tekstach rozporządzeń odwołań do Funduszu będą kontynuowane podczas prezydencji irlandzkiej.

3.3 SPRAWY EKONOMICZNE I FINANSOWE

Zarządzanie gospodarcze

W zakresie zarządzania gospodarczego, Polska w szczególności aktywnie brała udział w dyskusji nad nowym pakietem Komisji Europejskiej, tzw. dwupakiem. W jego skład wchodzi dwa projekty rozporządzeń (projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro oraz projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej). Pierwsze rozporządzenie wprowadza monitoring polityki budżetowej prowadzonej przez państwa strefy euro i zakłada opiniowanie przez Komisję zgodności projektów budżetów narodowych państw członkowskich UE – członków strefy euro z regułami Paktu Stabilności i Wzrostu. Pomimo istotnego zwiększenia kompetencji Komisji w tym zakresie, odpowiedzialność za budżety narodowe pozostanie w gestii władz krajowych i parlamentów narodowych. Drugie rozporządzenie również dotyczy państw strefy euro, doświadczających trudności

finansowych lub otrzymujących zewnętrzną pomoc finansową. Zgodnie z jego zapisami państwa strefy euro byłyby poddane wzmocnionemu nadzorowi (*enhanced surveillance*), który opierałby się na ciągłym monitoringu polityki gospodarczej i fiskalnej wprowadzanej przez państwa strefy euro – wszelkie decyzje, mające wpływ na stabilność finansową w strefie euro, byłyby konsultowane z Komisją Europejską, która wydawałaby opinię. Polska popierała i popiera wszelkie rozwiązania służące zwiększeniu stabilności strefy euro i nieuniknionemu pogłębieniu integracji tej strefy. W odniesieniu do ww. rozporządzeń, dla Polski istotne było, by nowe rozwiązania były otwarte dla państw spoza strefy euro, tak by mogły one je stosować jeszcze przed przyjęciem wspólnej waluty. Polska zwracała jednocześnie uwagę, że ewentualne przyjęcie jakichkolwiek zobowiązań przez Polskę w tym zakresie byłoby uzależnione od ostatecznego kształtu nowych rozwiązań.

Polska, w ramach Rady ECOFIN, była informowana o wynikach negocjacji dwupaku z Parlamentem Europejskim na posiedzeniach w dniach 10 lipca, 9 października, 13 listopada i 4 grudnia 2012 r. Podczas spotkań trójstronnych prezydencja prezentowała stanowisko Rady uzgadniane w ramach grupy roboczej *ad hoc* ds. zarządzania gospodarczego, zgodnie z mandatem Rady ECOFIN. W wyniku negocjacji z Parlamentem Europejskim, prezydencji cypryjskiej udało się wypracować propozycję kompromisu w odniesieniu do rozporządzenia dotyczącego monitoringu polityki budżetowej. Jednakże, w związku z tym, że dalszych uzgodnień wymagały nieliczne kwestie polityczne objęte rozporządzeniem dotyczącym wzmocnionego nadzoru, finalizacja negocjacji w sprawie dwupaku została przekazana kolejnej prezydencji.

Usługi finansowe

W odniesieniu do kwestii dotyczących wymogów kapitałowych szczególnie istotnymi dla Polski były prace nad pakietem CRD IV, który składa się z dwóch projektów - *rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (CRR) oraz projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi i zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego*. W stosunku do obecnie obowiązujących przepisów regulujących adekwatność kapitałową instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych zmienione zostaną unormowania w zakresie ryzyka płynności, procykliczności, dźwigni finansowej, definicji kapitałów oraz ryzyka kredytowego kontrahenta. Ponadto KE włączyła do pakietu CRD IV zapisy dotyczące ładu korporacyjnego, mające na celu wzmocnienie struktury organizacyjnej instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, oraz nowe przepisy w zakresie sankcji nadzorczych, których zadaniem jest ograniczenie możliwości arbitrażu regulacyjnego w UE. Polska na forum Rady ECOFIN była na bieżąco informowana o postępach w negocjacjach z Parlamentem Europejskim w zakresie pakietu CRDIV/CRR, jednakże mimo wysiłków prezydencji cypryjskiej i zaawansowania prac, nie udało się osiągnąć kompromisu, głównie z uwagi na nie rozstrzygnięcie wielu kwestii politycznych. Dla Polski kwestiami kluczowymi w zakresie pakietu CRD IV/CRR są m.in.: konieczność zapewnienia państwom członkowskim pewnego stopnia elastyczności w ramach proponowanej rozporządzeniem maksymalnej harmonizacji, właściwe uregulowanie stosunków między nadzorcami macierzystymi (*home*) i goszczącymi (*host*), umożliwienie stosowania zasady proporcjonalności odnośnie do firm inwestycyjnych przy wyznaczaniu buforów zabezpieczającego i cyklicznego, określenie warunków powoływania grup płynnościowych, które zabezpieczałyby utrzymanie właściwego poziomu płynności spółek-córek w krajach goszczących, uwzględnienie specyfiki banków spółdzielczych oraz właściwe uregulowanie uprawnień EBA do podejmowania z własnej inicjatywy wiążących mediacji.

Unia Bankowa

Kolejnym ważnym tematem, w którym w dyskusji odgrywała dużą rolę Polska jest unia bankowa. Kwestia ta wynika z zobowiązań nałożonych przez Eurogrupę podczas szczytu państw strefy euro w

dniu 29 czerwca 2012 r. Zgodnie z nimi KE została zobowiązana do przedstawienia na podstawie art. 127 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu UE propozycji w zakresie jednolitego mechanizmu nadzorczego z udziałem Europejskiego Banku Centralnego (EBC), w odniesieniu do banków w strefie euro. Zgodnie z założeniem, KE przedstawiła we wrześniu 2012 r. stosowne propozycje legislacyjne ws. jednolitego nadzoru bankowego, który ma z założenia objąć przede wszystkim państwa strefy euro. Przedstawiony przez Komisję Europejską pakiet zawiera:

- rozporządzenie powierzające istotne uprawnienia EBC w odniesieniu do nadzoru nad wszystkimi bankami w strefie euro i przewidujące mechanizm, do którego mogą dobrowolnie przystąpić państwa nie należące do strefy euro,
- rozporządzenie dostosowujące istniejące rozporządzenie w sprawie europejskiego organu nadzoru (*European Banking Authority*, EBA) do nowych warunków sprawowania nadzoru bankowego, w celu zagwarantowania, że proces decyzyjny EBA pozostanie w równowadze, a sam EBA będzie nadal chronił integralność jednolitego rynku.

Propozycja legislacyjna Komisji Europejskiej była głównym punktem obrad nieformalnej Rady ECOFIN w Nikozji na Cyprze w dniach 14-15 września 2012 r., natomiast na poziomie roboczym na forum specjalnie powołanej grupy roboczej Rady UE - *AHWG on Banking Supervision Mechanism*. W trakcie posiedzenia grupy roboczej państwa członkowskie podnosiły w szczególności kwestie:

- terminu wejścia w życie propozycji,
- potrzeby doprecyzowania równowagi między EBC a organami krajowymi,
- możliwości korzystania przez państwa spoza strefy euro z ESM (*backstop*),
- zakresu stosowania: wszystkie banki czy tylko banki ważne systemowo,
- zaburzonej równowagi *home i host*,
- zaburzonej równowagi w EBA.

W trakcie debaty nad tymi projektami na forum Rady ECOFIN w dniu 9 października 2012 r. Polska zwróciła uwagę na kluczowe kwestie, które wymagają odpowiedniego zaadresowania. W szczególności chodzi o utworzenie takiego mechanizmu, który zagwarantuje państwom spoza strefy euro równe prawa w ramach systemu wspólnego nadzoru z prawami państw ze strefy euro, co pozwoli im na przystąpienie do wspólnego nadzoru. Gdyby utworzenie takiego mechanizmu nie było możliwe, wówczas system powinien przewidywać właściwą równowagę i bezstronność, w tym EBA. Polska zwróciła uwagę, iż utworzenie wspólnego nadzoru nie może negatywnie wpływać na inne rynki nie objęte tym nadzorem. Unia bankowa powinna być stabilna, efektywna i powinna dobrze funkcjonować. Ponadto, Polska zwróciła uwagę, iż utworzenie unii bankowej będzie najważniejszym etapem integracji od momentu utworzenia Unii Gospodarczej i Walutowej, dlatego istotne jest unikanie rozwiązań, które stanowiąby w przyszłości podstawę do większych napięć. Zdaniem Polski należy w średnim okresie wzmocnić stopień demokratycznego nadzoru Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych. Jeśli nie będzie demokratycznego nadzoru nad EBC, państwa członkowskie staną w obliczu ryzyk, które mogą wywoływać jeszcze większe napięcia i kryzysy w przyszłości. Polska zwróciła przy tym uwagę na możliwe fiskalne konsekwencje błędnych decyzji nadzorczych, które w przypadku braku odpowiednich rozwiązań grożą wystąpieniem w przyszłości poważnego kryzysu.

W trakcie posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 13 listopada 2012 r. Polska zgodziła się ze stanowiskiem innych państw członkowskich dotyczącym wypracowania mechanizmów zapewniających równe traktowanie w jednolitym mechanizmie nadzorczym państw spoza strefy euro i z satysfakcją przyjęła stanowisko służb prawnych Rady, które potwierdziły, iż istnieje możliwość stworzenia takich zabezpieczeń. Polska za kluczową uznała kwestię zasad głosowania w EBA i kwestię odpowiedzialności za podejmowane decyzje nadzorcze, które mogą mieć istotne konsekwencje fiskalne i wpływają na stabilność finansową zarówno poszczególnych państw członkowskich, jak i całej UE. Dlatego ważne jest zapewnienie kontroli demokratycznej ze strony parlamentów narodowych oraz jasny rozdział funkcji nadzorczych EBC od polityki monetarnej.

W trakcie kolejnego posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 4 grudnia 2012 r. Polska opowiedziała się zdecydowanie za rozdzieleniem funkcji monetarnych i nadzorczych i stworzeniem skutecznego i bezpiecznego systemu, który by to gwarantował. Polska poparła ustanowienie wysokiego progu aktywów, powyżej którego banki będą bezpośrednio nadzorowane przez EBC. Jej zdaniem powinna istnieć możliwość ustalania przez nadzór krajowy dodatkowych, bardziej wymagających wymogów kapitałowych, o ile zostanie to uznane za konieczne i ważne z punktu widzenia bezpiecznego systemu. Polska podniosła także ponownie kwestię odpowiedzialności demokratycznej. W miarę możliwości odpowiedzialność demokratyczna EBC powinna zostać wzmocniona, bo chodzi tu o zapewnienie legitymacji demokratycznej dla decyzji, które będą niosły za sobą poważne konsekwencje fiskalne. Polska zwróciła także uwagę, by oba wnioski legislacyjne były traktowane jako pakiet. W odniesieniu do głosowania w EBA, Polska opowiedziała się za podwójną większością.

W trakcie dodatkowego posiedzenia Rady ECOFIN w dniu 12 grudnia 2012 r. udało się osiągnąć, przy poparciu ze strony Polski, ogólne podejście w sprawie jednolitego mechanizmu nadzoru, które stanowi mandat do negocjacji z Parlamentem Europejskim w zakresie rozporządzenia dostosowującego obowiązujące rozporządzenie w sprawie EBA do nowych warunków sprawowania nadzoru bankowego. Ww. rozporządzenie będzie traktowane w jednym pakiecie z rozporządzeniem powierzającym istotne uprawnienia EBC w odniesieniu do nadzoru. Oznacza to, że finalna zgoda, wyrażona jednomyślnie, na utworzenie jednolitego nadzoru, będzie dopiero możliwa wówczas, gdy zostanie finalnie uzgodniony z Parlamentem Europejskim kształt rozwiązań w sprawie EBA. Z punktu widzenia Polski najważniejsze ustalenia to uzyskanie 3 mechanizmów dotyczących:

- zasad podejmowania decyzji w strukturze obejmującej radę nadzorczą (z udziałem państw spoza strefy euro) a nadrzędną radą zarządzającą EBC (bez udziału ww. państw) – 2 korzystne dla Polski rozwiązania (jeśli decyzja wypracowana z udziałem państwa spoza strefy euro w radzie nadzorczej została odrzucona przez radę zarządzającą, to taki kraj może nie zastosować się do takiej decyzji, co wiąże się z ryzykiem opuszczenia mechanizmu, na wniosek EBC, po spełnieniu kilku warunków; drugie rozwiązanie – gdy decyzja wypracowana w radzie nadzorczej byłaby przyjęta przez radę zarządzającą wbrew stanowisku danego kraju spoza strefy euro, to może on następnie zainicjować procedurę, w wyniku której ostatecznie nie będzie on musiał zastosować się do tej decyzji i będzie musiał wystąpić z mechanizmu).
- „Statusu aktywnego obserwatora” - decyzje podejmowane przez radę zarządzającą EBC - będą podejmowane przy udziale krajów spoza strefy euro w dwóch przypadkach: gdy rada zarządzająca rozważa odrzucenie decyzji przygotowanej przez radę nadzorczą (czyli w założeniu jest to przypadek, gdy taki kraj miałby problem z odrzuceniem korzystnej dla niego decyzji) oraz gdy taki kraj zgłosi uzasadniony sprzeciw wobec projektu decyzji przygotowanej przez radę nadzorczą, czyli gdy jego celem jest przekonanie rady zarządzającej do odrzucenia takiej niekorzystnej dla niego decyzji.
- Wprowadzenia nowego organu do struktury mechanizmu, tzw. panelu mediacyjnego. Będzie to organ, który zacznie działać, gdy istnieje ryzyko sprzeciwu rady zarządzającej EBC wobec projektu decyzji rady nadzorczej. Powstał on w dwóch celach: dzięki niemu bardziej wyraźne będzie rozdzielenie funkcji nadzorczych od monetarnych w ramach EBC, a po drugie umożliwi on większy udział (równe traktowanie) państw spoza strefy euro w procesie podejmowania decyzji. Organ ten będzie składał się z jednego przedstawiciela z każdego kraju (albo przedstawiciela w radzie nadzorców albo w radzie zarządzającej), a głosowania będą rozstrzygane zwykłą większością. Szczegóły funkcjonowania tego panelu będą określone przez EBC w wewnętrznym rozporządzeniu, które będzie upublicznione.

Agencje ratingowe

W odniesieniu do agencji ratingowych, Polska popierała proponowany w trakcie negocjacji z Parlamentem Europejskim kierunek zmian, jednakże wskazywała na wątpliwości, z których zasadnicza część została rozstrzygnięta na skutek modyfikacji ostatecznych rozwiązań. Uwzględniono

m. in. postulat zgłaszany przez Polskę w odniesieniu do zasady rotacji. W następstwie uwag krytycznych, między innymi ze strony Polski, odstąpiono od wprowadzenia jednolitej, zharmonizowanej skali ratingowej. Jednocześnie, zgodnie ze stanowiskiem Polski, wskazano, że Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) nie dokonuje oceny weryfikacji *ex ante* nowych, czy też zmienianych metodologii agencji ratingowych. Ponadto zrezygnowano z zastosowania w projektowanym reżimie odpowiedzialności cywilnej agencji ratingowych wobec inwestorów, tzw. odwróconego ciężaru dowodu. W związku z powyższym, Polska była w stanie zaakceptować proponowane regulacje w brzmieniu nadanym w toku przeprowadzonych negocjacji z Parlamentem Europejskim. Wprowadzone zmiany kładą nacisk na unikanie konfliktów interesów (ograniczenia udziałów inwestorów w agencjach ratingowych oraz udziałów agencji w ocenianych przez nie firmach), zaostrzają terminy publikacji ratingów, wprowadzają większą odpowiedzialność agencji za błędne ratingi i wymóg szerszego uzasadnienia oceny wiarygodności kredytowej, a także zwiększają przejrzystość procesu i konkurencję w sektorze.

Podatek od transakcji finansowych

W trakcie prac nad wprowadzeniem podatku od transakcji finansowych (*financial transaction tax*, FTT) w formule wzmocnionej współpracy (wśród 11 zainteresowanych państw członkowskich) Polska zwracała się do Komisji Europejskiej o przedstawienie bardziej szczegółowych informacji odnośnie do planowanych rozwiązań w nowej dyrektywie, jak też ich wpływu na państwa pozostające poza tą inicjatywą. Polska zwracała także uwagę na konieczność przekazania części dochodów z FTT do budżetu UE w postaci nowego środka własnego. Od tego uzależnione jest ewentualne podjęcie przez Polskę decyzji o przystąpieniu do wzmocnionej współpracy. W październiku 2012 r. KE przedstawiła projekt decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie FTT. W projekcie decyzji wskazano, iż przyszłe rozwiązania będą się opierały o przedstawiony we wrześniu 2011 r. projekt dyrektywy w sprawie wspólnego systemu FTT, zaś w uzasadnieniu tej decyzji ogólne stwierdzono pozytywny wpływ tego rozwiązania dla rynku wewnętrznego oraz dla państw nie biorących udziału we wzmocnionej współpracy dotyczącej FTT.

3.4 RYNEK WEWNĘTRZNY

Akt o jednolitym rynku II

Rynek wewnętrzny jest dla Polski jednym z istotniejszych elementów europejskiej integracji gospodarczej, co zostało szczególnie podkreślone w trakcie polskiej prezydencji w Radzie. Po Akcie o jednolitym rynku I, opublikowanym w kwietniu 2011 r., Komisja przedstawiła Akt o jednolitym rynku II oparty na czterech filarach wzrostu gospodarczego: rozwoju w pełni zintegrowanych sieci na jednolitym rynku, wspieraniu transgranicznej mobilności obywateli i przedsiębiorstw, wspieraniu gospodarki cyfrowej w całej Europie oraz wzmacnianiu przedsiębiorczości społecznej i zaufania konsumentów. Podejście to znalazło swój wyraz w poparciu przez Polskę przyjęcia przez Radę ds. Konkurencyjności w dniu 11 grudnia 2012 r. Konkluzji w sprawie Aktu o Jednolitym Ryнку II. Efektem działań Polski było podkreślenie w dokumencie konieczności zmniejszania obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców, w tym przede wszystkim dla MŚP, operujących na jednolitym rynku.

Uznawanie kwalifikacji

W obszarze swobodnego przepływu pracowników na jednolitym rynku europejskim szczególnie istotne były dla Polski prace nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającym dyrektywę 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych i rozporządzenie (...) w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym*. Do głównych kwestii, leżących w zainteresowaniu Polski, należały nowe propozycje przepisów m.in. w zakresie Europejskiej Legitymacji Zawodowej, wspólnych ram kształcenia i testów,

przejrzystości w zawodach regulowanych oraz uznania kwalifikacji polskich pielęgniarek na zasadzie praw nabytych na takich samych warunkach, jak w przypadku innych państw członkowskich UE.

Polska popiera nowelizację dyrektywy, w tym wprowadzenie Elektronicznej Legitymacji Zawodowej w formie elektronicznego certyfikatu jako alternatywnego narzędzia usprawniającego uznawanie kwalifikacji w zawodach o dużej mobilności, regulowanych w wielu państwach, w których środowisko zawodowe jest zainteresowane takim rozwiązaniem. W toku prac Polska podkreślała, iż dostrzega problematyczne kwestie związane z wprowadzeniem legitymacji dla zawodów nieregulowanych i aktywnie uczestniczyła w wypracowywaniu kompromisowego rozwiązania. Polska pozytywnie odniosła się do propozycji przejrzystości i wzajemnej oceny zasadności regulacji zawodów, która ma służyć ograniczaniu zbędnych barier i prowadzić do ułatwienia mobilności pomiędzy państwami członkowskimi. Rząd polski już podjął działania zmierzające do ograniczenia liczby zawodów regulowanych w kraju poprzez zniesienie nadmiernych lub zbędnych regulacji.

Polska, w ramach prac nad projektem dyrektywy, zabiegała o uznawanie kwalifikacji polskich pielęgniarek na zasadzie praw nabytych na takich samych warunkach, jak w przypadku innych państw członkowskich UE. Polska podjęła działania mające na celu wprowadzenie do dyrektywy 2005/36/WE przepisów umożliwiających:

- automatyczne uznawanie kwalifikacji polskich pielęgniarek – absolwentek liceów medycznych (na zasadzie praw nabytych),
- zmianę warunków uznawania kwalifikacji pielęgniarek – absolwentek szkół pomaturalnych polegającą na skróceniu wymaganego doświadczenia zawodowego (3 kolejne lata z ostatnich 5 lat zamiast aktualnego wymogu: 5 lat doświadczenia z ostatnich 7 lat).

Polska przedstawiła na forum grupy roboczej Rady UE wniosek uzasadniający polskie postulaty w sprawie uznania kwalifikacji polskich pielęgniarek oraz przeprowadziła szereg konsultacji dwustronnych z państwami członkowskimi UE w celu zdobycia poparcia dla swojej propozycji. W efekcie podjętych działań, polskie postulaty odnośnie do kwalifikacji pielęgniarek zostały uwzględnione w najnowszej wersji tekstu dyrektywy (dok. 15463/12). W rezultacie przeprowadzonych prac prezydencja cypryjska przedstawiła raport z postępu prac (dok. 16293/12) podczas grudniowego posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności.

Patent europejski o jednolitym skutku

Polska, tak jak pozostałe państwa członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy, zaakceptowała w trakcie posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniu 10 grudnia 2012 r. dwa projekty rozporządzeń wchodzących w skład pakietu patentowego: rozporządzenie Rady i Parlamentu Europejskiego wprowadzające wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej oraz rozporządzenie Rady wprowadzające wzmocnioną współpracę w dziedzinie tworzenia jednolitego systemu ochrony patentowej w odniesieniu do ustaleń dotyczących tłumaczeń. Trzeci element pakietu, tj. projekt umowy międzynarodowej o Jednolitym Sądzie Patentowym (akt prawny „pozaunijny”) będzie natomiast podlegał wewnętrznym procedurom ratyfikacyjnym we wszystkich państwach uczestniczących we wzmocnionej współpracy. W celu umożliwienia funkcjonowania w danym państwie rozwiązań dotyczących patentu europejskiego o jednolitym skutku muszą w nim obowiązywać wszystkie trzy ww. akty prawne.

W toku dyskusji nad ostatecznym kształtem pakietu patentowego podczas posiedzenia grudniowej Rady ds. Konkurencyjności Polska poinformowała, że zarówno kształt pakietu, jak i udział w nowotworzonym systemie jest w Polsce przedmiotem szerokiej publicznej debaty, w toku której pojawiają się istotne zastrzeżenia, a ze względu na przedstawione Rządowi RP w ostatnim czasie negatywne opinie i stanowiska krajowych interesariuszy pakietu patentowego, debata ta jest obecnie niezwykle trudna i jej przyszłego przebiegu i wyników nie można przesądzić.

Zamówienia publiczne

W trakcie posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności w dniu 10 grudnia 2012 r. Polska poparła przyjęcie podejścia ogólnego w odniesieniu do *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych*, *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych* oraz *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielania koncesji*. Polska podkreśliła, że będzie chciała wrócić na etapie dyskusji z Parlamentem Europejskim do: elektroniczacji zamówień publicznych, stosowania rachunku kosztów cyklu życia przy wyborze oferty, wyłączeń dotyczących zamówień i koncesji udzielanych przez partie polityczne oraz przepisów dotyczących monitorowania. Przedstawiciel Polski opowiedział się za wprowadzeniem do nowej dyrektywy sektorowej regulacji opartych na obecnie obowiązujących art. 58 i 59 dyrektywy 2004/17/WE popierając wspólną deklarację Rady i Komisji Europejskiej w tym zakresie.

Polityka przemysłowa

W trakcie Rady ds. Konkurencyjności w dniu 10 października 2012 r. Polska zaakceptowała konkluzje Rady „Kluczowe technologie wspomagające i europejskie partnerstwo na rzecz innowacji w zakresie surowców mineralnych”. Kluczowe technologie wspomagające (tj. mikro- i nanoelektronika, nanotechnologia, fotonika, zaawansowane materiały, przemysłowa biotechnologia oraz technologie zaawansowanego przetwórstwa) mogą bowiem przyczynić się do poprawy konkurencyjności przemysłu europejskiego. Zgodnie z sugestiami Polski, konkluzje nie zawierały szczegółowych zapisów o pomocy publicznej, gdyż proces modernizacji zasad pomocy dopiero się rozpoczął, a wprowadzenie w życie sugestii niektórych państw mogłyby zniekształcić konkurencję na rynku. Polska podkreśliła ponadto potrzebę uwzględnienia aspektów społecznych i środowiskowych w analizie skutków aktów prawnych, zapewnienia podejścia horyzontalnego i sektorowego do polityki przemysłowej oraz poprawę warunków dla lokalizacji przemysłu na terenie UE.

W dniu 10 grudnia 2012 r. Polska poparła przyjęcie przez Radę ds. Konkurencyjności konkluzji w sprawie polityki przemysłowej. Dla Polski szczególnie istotną kwestią było uwzględnienie w nich zagadnienia wysokich cen energii jako czynnika mającego negatywny wpływ na pozycję konkurencyjną przemysłu UE. Ten fakt ma szczególne znaczenie w świetle kryzysu gospodarczego. Ponadto Polska podkreśliła, że należy podjąć działania, które będą zapobiegać dalszemu wzrostowi cen energii, a co za tym idzie, pogarszaniu się konkurencyjności unijnego przemysłu.

Stanowisko to miało swoją kontynuację w dyskusji na temat konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego. Polska wskazała wówczas na brak spójności pomiędzy polityką przemysłową, energetyczną i klimatyczną, co może być jednym z głównych czynników powodujących przenoszenie produkcji przemysłowej poza UE, podczas gdy przemysł powinien pozostać kluczowym czynnikiem budowania dobrobytu i mocnej pozycji UE na arenie międzynarodowej.

Pomoc publiczna

W trakcie prezydencji cypryjskiej Polska szczególną uwagę poświęciła dyskusji na temat prowadzonej przez Komisję Europejską modernizacji zasad udzielania pomocy publicznej, której celem jest uproszczenie i zwiększenie przejrzystości procedur oraz przyspieszenie podejmowanych decyzji, a nie umożliwienie udzielania większej pomocy publicznej przez państwa członkowskie UE. Zapowiedziana przez Komisję zmiana reguł dotyczących pomocy publicznej wynika przede wszystkim z potrzeb dostosowania ich do wymagań Strategii Europa 2020 oraz instrumentów przewidzianych Wieloletnimi Ramami Finansowymi na lata 2014-2020. Jest to szczególnie ważna i wrażliwa kwestia, gdyż przepisy te warunkują możliwość udzielania wsparcia przedsiębiorcom nie tylko bezpośrednio z budżetów narodowych, ale również w ramach funduszy europejskich. W związku z kryzysem gospodarczym niektóre państwa zaczęły wskazywać na konieczność uelastyczenia reguł pomocy publicznej w celu umożliwienia rządów państw członkowskich udzielania wsparcia przedsiębiorcom w celu poprawy ich konkurencyjności na rynkach międzynarodowych.

Polska poparła kraje sprzeciwiające się uelastycznieniu stosowania tzw. klauzuli dostosowawczej, tj. propozycji wymuszenia na Komisji analizowania przypadków udzielania pomocy w UE w porównaniu do działań innych partnerów gospodarczych na świecie. Praktyki takie stanowiłyby naruszenie zasad traktatowych ochrony konkurencji na rynku wewnętrznym przed zniekształceniem wskutek udzielania pomocy publicznej, a w konsekwencji, jak już wcześniej wspomniano, pogorszyłyby pozycję konkurencyjną firm z państw, w których takie subwencje nie są udzielane.

Wykorzystywanie pomocy publicznej w celach czysto protekcyjnych i interwencjonistycznych jest o tyle niebezpieczne, że działania takie zarówno zniekształcają konkurencję na rynku wewnętrznym UE, jak też stanowią zachętę dla państw spoza UE do jeszcze większego subwencjonowania własnych produktów i usług. Polska opowiedziała się za podejściem pragmatycznym, uwzględniającym, że publiczne wsparcie dla przedsiębiorców powinno być jednym z instrumentów polityki wzrostu i rozwoju, możliwym do wykorzystania w szczególności w najuboższych regionach UE oraz w przypadkach wystąpienia pozostałych zawodności rynku. Polska sprzeciwiła się takim zmianom przepisów pomocy publicznej, które utrudniałyby wspieranie rozwoju w ramach polityki spójności oraz dopuszczałyby pomoc zniekształcającą konkurencję na rynku wewnętrznym UE, co w konsekwencji pogorszyłoby sytuację polskich przedsiębiorców. Polska będzie aktywnie brała udział w procesie wypracowywania takich zasad udzielania pomocy publicznej, aby dopuszczalne prawem środki wspierały przedsiębiorców z uwzględnieniem potrzeb rozwojowych państw członkowskich oraz przyczyniały się do rozwoju i wzrostu gospodarczego w UE przy jednoczesnym zapewnieniu warunków konkurencji.

Ochrona konsumentów

W trakcie prezydencji cypryjskiej kontynuowano ważne dla Polski prace nad projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie alternatywnych metod rozwiązywania sporów konsumenckich oraz zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR), oraz projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie internetowego rozstrzygania sporów konsumenckich (rozporządzenie ODR). W grudniu 2012 r. Rada UE i Parlament Europejski osiągnęły porozumienie w pierwszym czytaniu odnośnie do obu aktów prawnych. Polska z zadowoleniem przyjęła uzgodnione rozwiązania zapewniające równowagę pomiędzy interesami przedsiębiorców i konsumentów. Celem dyrektywy ADR jest stworzenie i zapewnienie dostępu do spójnego, jednolitego systemu alternatywnego rozwiązywania sporów konsumenckich, czyli takich które zapewnią możliwość rozwiązywania konfliktów pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, bez konieczności wkraczania na drogę sądową. System ten ma objąć swoim zakresem wszelkie zaistniałe na rynku wewnętrznym spory między konsumentem a przedsiębiorcą (dotyczące sprzedaży towarów lub świadczenia usług), w tym wynikające z umów zawartych za pośrednictwem Internetu. Dyrektywa przewiduje zaangażowanie instytucji krajowych w monitoring dotyczący jakości, przejrzystości, efektywności oraz przestrzegania zasad fair-play w transakcjach handlowych. Celem rozporządzenia ODR jest stworzenie platformy internetowej o szerokim zasięgu w ramach UE, która umożliwi rozstrzygnięcie *online* sporów dotyczących transakcji zawartych przez Internet między konsumentem a przedsiębiorcą mających miejsce zamieszkania/siedzibę w różnych krajach członkowskich (dotyczy to więc sporów wynikłych z transgranicznych transakcji internetowych).

Ponadto, Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie programu ochrony konsumentów na lata 2014-2020, który określa ramy finansowe dla przyszłej unijnej polityki ochrony konsumentów, a którego głównym założeniem jest wsparcie celu politycznego, który to umieszcza obywateli UE, jako mających silną pozycję konsumentów, w centralnym miejscu jednolitego rynku.

Polska brała również aktywny udział w pracach nad przyjęciem Rezolucji Rady w sprawie „Europejskiego programu na rzecz konsumentów – Zwiększanie zaufania i pobudzanie wzrostu gospodarczego”, która odnosi się do dokumentu KE „Europejska Agenda Konsumencka”,

określającego priorytety polityki konsumenckiej na najbliższe lata. Polska poparła ostateczny tekst Rezolucji, przyjęty w październiku 2012 r., wskazującej na potrzebę zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, poprzez dostarczenie im skutecznych narzędzi, wiedzy i umiejętności do podejmowania odpowiednich decyzji oraz podkreślającej, iż działania w obszarze szerokokorozumianej ochrony konsumentów powinny zmierzać do osiągnięcia celów zrównoważonej konsumpcji.

Turystyka

Polska z zadowoleniem przyjęła kontynuację przez prezydencję cypryjską tematu podjętego przez prezydencję polską w 2011 r., czyli podnoszenia konkurencyjności turystyki europejskiej. Polska jest usatysfakcjonowana debatą podjętą w trakcie 11. Europejskiego Forum Turystyki (odbyło się w Nikozji w dniach 25-26 października 2012 r.), dotyczącą współpracy wszystkich zainteresowanych na rzecz promocji Europy jako destynacji turystycznej oraz dyskusją na temat możliwości wprowadzenia ułatwień wizowych dla przyjazdów turystycznych z krajów trzecich do Europy. W trakcie spotkania Polska zwróciła uwagę na konieczność strategicznego i długofalowego planowania działań wspierających rozwój sektora turystyki.

3.5 ROZWÓJ INFRASTRUKTURY

Do kluczowych dla Polski projektów dotyczących rozwoju infrastruktury omawianych podczas prezydencji cypryjskiej należy zaliczyć instrument *Łącząc Europę (Connecting Europe Facility, CEF)*. Prace prowadzone były nad głównym rozporządzeniem CEF oraz wytycznymi telekomunikacyjnymi CEF. Największe wątpliwości Polski w odniesieniu do instrumentu *Łącząc Europę* nadal budzi pomysł zasilenia nowego instrumentu kwotą 10 mld EUR ze środków Funduszu Spójności. Poza tym, Polska akceptuje priorytety wskazane w rozporządzeniu, z zastrzeżeniem kwestii kwalifikowalności VAT. W tej sprawie ujawnił się wyraźny podział wśród państw członkowskich. Płatnicy netto generalnie preferują niekwalifikowalność VAT, podczas gdy beneficjenci netto mają przeciwne zdanie. Na czele drugiej grupy stoi Polska, która w trakcie prac nad CEF nalegała, aby kwestia kwalifikowalności VAT była rozstrzygana w zależności od rozwiązań krajowych (tzn. aby VAT mógł być kosztem kwalifikowanym, gdy nie ma możliwości jego zwrotu na podstawie prawa krajowego). Polskę poparły w tej kwestii Bułgaria, Czechy, Grecja, Węgry, Litwa, Łotwa, Malta, Portugalia, Rumunia i Słowacja. W zakresie rozporządzenia o wytycznych telekomunikacyjnych CEF, polskim priorytetem było zapewnienie możliwości finansowania inwestycji w szerokopasmowe sieci dostępne oraz synergii ze środkami spójności, co zostało zrealizowane. W dniu 20 grudnia 2012 r., Rada ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii przyjęła zgodne z preferencjami Polski, raporty z postępów prac nad obydwoma aktami ustawodawczymi.

W zakresie priorytetowych dla Polski kwestii dotyczących transportu lądowego, w trakcie prezydencji cypryjskiej kontynuowano prace nad projektem rozporządzenia w sprawie badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep, które wchodzi w skład tzw. pakietu w sprawie przydatności do ruchu drogowego (*roadworthiness package*). Z uwagi na zbieżność regulacji proponowanej przez Komisję z przepisami obowiązującymi na gruncie prawa polskiego, Polska co do zasady popierała projekt. Priorytetem Polski w negocjacjach powyższego aktu prawnego było zapewnienie kompatybilności okresów obowiązkowych badań z prawem polskim oraz takie sformułowanie przepisów dotyczących stworzenia elektronicznej platformy wymiany danych, aby ograniczyć koszty regulacji dla państw członkowskich. Aktualnie w projekcie zostały zawarte przepisy mówiące jedynie o możliwości powołania takiej platformy w przyszłości, po wykonaniu kompleksowego studium wykonalności. Ponadto, w trakcie prac nad rozporządzeniem zdecydowano o zmianie formy aktu ustawodawczego na dyrektywę. Jest to zgodne z preferencjami Polski, jako że daje możliwość większej elastyczności w implementacji przepisów, w zależności od regulacji krajowych. W dniu 20 grudnia 2012 r. Rada ds. Transportu przyjęła podejście ogólne zawierające powyżej opisane postanowienia.

Warto również odnotować, że podczas prezydencji cypryjskiej Parlament Europejski pracował nad ważnym dla Polski projektem rozporządzenia ws. transeuropejskiej sieci transportowej TEN-T. W dniu 18 grudnia 2012 r. komisja TRAN Parlamentu Europejskiego przyjęła projekt raportu w tej kwestii. W pierwszej połowie 2013 roku będą trwały rozmowy Parlamentu z Radą mające na celu ustalenie tekstu rozporządzenia w brzmieniu odpowiadającym preferencjom obydwu instytucji, co powinno umożliwić ich przyjęcie - optymalnie w ramach procedury pierwszego czytania – jeszcze podczas prezydencji irlandzkiej w Radzie UE.

Kolejnym ważnym dla Polski tematem w zakresie rozwoju infrastruktury, szczególnie z uwagi na fakt niedawnego przystąpienia Polski do Europejskiej Agencji Kosmicznej, były prace nad rozporządzeniem dotyczącym systemów Galileo i EGNOS. Kwestią o pierwszorzędym znaczeniu dla Polski było zapisanie w projekcie rozporządzenia potrzeby rozszerzenia zasięgu systemu EGNOS oraz umożliwienie udziału w europejskich programach nawigacji satelitarnych małym i średnim przedsiębiorstwom ze wszystkich państw UE. Obydwie powyższe kwestie zostały w projekcie właściwie uregulowane w związku z czym Polska poparła przyjęcie raportu z postępu prac na forum Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii w dniu 20 grudnia 2012 r. Z uwagi na wciąż trwające negocjacje wieloletnich ram finansowych i związaną z tym niepewność co do wysokości środków finansowych na realizację rozporządzenia, została podjęta decyzja o wstrzymaniu trójstronnych spotkań między przedstawicielami Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej. Ponadto na wniosek i dzięki zabiegom Polski zmieniono nazwę programu obserwacji Ziemi *GMES* na *Copernicus*.

3.6 BADANIA I ROZWÓJ

Najważniejszą dla Polski sprawą z zakresu badań i nauki negocjowaną podczas prezydencji cypryjskiej był - podobnie jak w poprzednim półroczu - program *Horyzont 2020*. Ósmy program ramowy zakłada znaczne zwiększenie (z 56 mld EUR do 80 mld EUR) środków przeznaczonych na badania i innowacje w UE. Dynamika negocjacji nad programem w dużej mierze determinowana była konstruktywnym napięciem pomiędzy płatnikami netto do budżetu UE, którzy postrzegają programy ramowe jako przeciwieństwo funduszy spójności, umożliwiające im odzyskanie części środków wpłacanych do unijnego budżetu a beneficjentami netto, dążącymi do poszerzenia swego udziału w podstawowym programie badawczym Unii. Polska, należąca do drugiej grupy państw, brała aktywny udział w negocjacjach, stając na czele koalicji 12 państw dążących do poszerzenia oraz uproszczenia zasad określających uczestnictwo w programie. Potrzebę podjęcia takich działań Polska uzasadniała koniecznością pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego Europy do czego niezbędny jest zarówno rozwój infrastruktury badawczej (np. poprzez zapewnienie synergii Horyzontu z funduszami strukturalnymi), jak i uproszczone i finansowo korzystne dla naukowców z uboższych państw członkowskich zasady uczestnictwa w programie.

Polska, przed posiedzeniem Rady ds. Konkurencyjności w formacie ministrów ds. nauki, które odbyło się w Brukseli w dniu 11 października 2012 r., w trakcie którego negocjowano częściowe porozumienie ogólne do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego zasady uczestnictwa i upowszechniania dla programu *Horyzont 2020* zorganizowała m.in. konferencję 12 państw (tzw. UE-12: Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Estonia, Litwa, Łotwa, Malta, Polska, Rumunia, Słowacja, Słowenia oraz Węgry) zainteresowanych realizacją wspólnych postulatów. Podczas konferencji ustalono treść listu wysłanego następnie do Parlamentu Europejskiego, Komisji oraz prezydencji jasno formułującego stanowisko i konkretne postulaty państw UE-12 w odniesieniu do programu *Horyzont 2020*. Do najważniejszych z nich należały: większe otwarcie infrastruktury badawczej w Europie (w szczególności na naukowców z uboższych państw członkowskich); dalsze uproszczenie programu poprzez dopuszczenie możliwości zastosowania dwustopniowej procedury naboru wniosków; dopuszczenie stosowania korzystniejszej dla mniej zasobnych uczestników programu metody rozliczania kosztów osobowych - analogicznej do metody stosowanej w programie

Marie Curie, czyli tzw. skali kosztów jednostkowych; lepsze warunki uczestnictwa dla małych i średnich zespołów badawczych; ustanowienie wskaźników mierzących postęp w poszerzaniu uczestnictwa państw członkowskich w programach ramowych. Na wniosek m.in. Polski, Rada 11 października 2012 r. wprowadziła do tekstu rozporządzenia ramowego istotne zmiany idące w kierunku zgodnym z polskimi preferencjami: dodano lub poważnie zmodyfikowano artykuły dotyczące przede wszystkim wynagrodzeń oraz sposobu obliczania kosztów projektu; ustalono możliwość dodatkowego wynagrodzenia dla osób uczestniczących w projektach Horyzontu 2020 do limitu 8 tys. EUR (tzw. system „bonus +”); podniesiono stawkę dla pośrednich kosztów kwalifikowalnych z 23% do 25%, jak również dopuszczono możliwość rozliczania ich metodą skali kosztów jednostkowych; postanowiono, że śródkresowy przegląd *Horyzontu 2020* będzie zawierał ocenę powyższych rozwiązań oraz ich wpływ na „atrakcyjność” programu.

Ponadto, w trakcie prezydencji cypryjskiej kontynuowano ważne dla Polski, szczególnie w kontekście negocjacji budżetowych, prace nad wchodzącym w skład pakietu „*Horyzont 2020*” rozporządzeniem Rady dot. programu Euratom. W dniu 10 grudnia 2012 r. komisja ITRE Parlamentu Europejskiego przyjęła sprawozdanie legislacyjne ws. rozporządzenia. Parlament w sprawozdaniu powtórzył swój postulat włączenia projektu *ITER (International Thermonuclear Experimental Reactor)* do WRF, czemu przeciwna jest Polska. Kwestia ta jednak ostatecznie rozwiązana zostanie wraz z zakończeniem negocjacji nad wieloletnim budżetem UE. Rada jest aktualnie na etapie wstępnych prac nad rozporządzeniem w trakcie których Polska zgłosiła m.in. propozycję zapisów o potrzebie synergicznego powiązania wydatków w ramach Euratom z innymi źródłami finansowania, jak również poparła poprawkę zgłoszoną przez Francję dot. zmniejszenia wydatków administracyjnych. W kontekście raportu Parlamentu Europejskiego warto nadmienić, że projekt rozporządzenia Rady jest procedowany zgodnie z art. 7 traktatu Euratom, tzn. do jego przyjęcia niezbędna jest jednomyślność państw członkowskich, natomiast udział Parlamentu Europejskiego ma jedynie charakter konsultacyjny.

3.7 ENERGIA

W obszarze energii Polska skupiła się na działaniach na rzecz zakończenia budowy wewnętrznego rynku energii oraz eliminacji tzw. wysp energetycznych, zgodnie z celami wskazanymi w konkluzjach Rady Europejskiej z lutego 2011 i potwierdzonymi w konkluzjach Rady Europejskiej z czerwca 2012 r.

Polska wzięła udział we wstępnej dyskusji na temat opublikowanego 15 listopada 2012 r. komunikatu Komisji w sprawie postępów w budowie rynku wewnętrznego energii i realizacji wyznaczonego przez Radę Europejską na 2014 r. celu. Podczas wstępnej dyskusji na Radzie ds. Energii 3 grudnia 2012 r., Polska zwróciła uwagę na problematykę odbiorców końcowych, odnawialnych źródeł energii oraz barier w fizycznym przesyłaniu energii w regionie Europy Środkowo – Wschodniej (zarówno poprzez rozwiązania regulacyjne eliminujące rynkowe dysfunkcjonalności, jak i rozbudowę niezbędnej infrastruktury energetycznej). Dyskusja ta będzie kontynuowana przez prezydencję irlandzką w I poł. 2013 r.

Polska aktywnie uczestniczyła w przeprowadzonej przez prezydencję cypryjską dyskusji nt. kierunków dalszego rozwoju odnawialnych źródeł energii (OZE) w UE po 2020 r. w oparciu o komunikat Komisji Europejskiej „Energia odnawialna: ważny uczestnik europejskiego rynku energii”. Polska podkreślała, że energetyka odnawialna może być ważnym składnikiem europejskiego rynku energii, przyczyniając się do poprawy konkurencyjności europejskiej gospodarki, bezpieczeństwa dostaw energii oraz stanowiąc element efektywnej kosztowo redukcji emisji. Polska opowiadała się za dostosowaniem tempa rozwoju odnawialnych źródeł energii do zróżnicowanych zasobów i potencjału państw członkowskich oraz krajowych systemów wsparcia OZE. Polska opowiadała się również za zapewnieniem akceptowalnego poziomu cen energii dla jej odbiorców. Odzwierciedlenie powyższych postulatów Polski znalazło się w tekście konkluzji przyjętych przez ministrów ds. energii na posiedzeniu grudniowej Rady ds. Transportu, Telekomunikacji i Energii. Dzięki zabiegom Polski

zawarte w konkluzjach odniesienia do polityki klimatycznej mają ogólny, nie przesadzający o kierunku dalszych działań charakter. KE została wezwana do przeprowadzenia analizy wpływu dalszego rozwoju OZE na ceny energii i konkurencyjność poszczególnych państw członkowskich, na której powinna oprzeć przyszłą propozycję efektywnej polityki w zakresie OZE po 2020 r.

Przy poparciu Polski, prezydencji cypryjskiej udało się sfinalizować negocjacje zapisów rozporządzenia ws. Wytycznych dla transeuropejskiej infrastruktury energetycznej (TEI), ustanawiającego ramy prawne dla ułatwionej realizacji projektów wspólnego zainteresowania (*Projects of Common Interest*, PCI) dla UE. Rozporządzenie obejmuje m.in. uproszczenie procedur udzielania zezwoleń na realizację kluczowych projektów oraz możliwość wsparcia finansowego z funduszu *Łącząc Europę*. Polska od początku negocjacji popierała cele rozporządzenia. Dzięki staraniom Polski wzmocnieniu uległy kwestie bezpieczeństwa energetycznego przez realizację projektów w regionie Europy Środkowo-Wschodniej i Bałtyckim.

Równolegle do prac w Radzie nad projektem rozporządzeniem TEI, toczyły się prace w grupach roboczych ad hoc, powołanych przez Komisję w celu identyfikacji projektów PCI. Polska była aktywnie zaangażowana w prace grup regionalnych regionu Europy Środkowej (korytarze północ-południe), Morza Bałtyckiego (tzw. BEMIP), południowego korytarza gazowego, autostrad energetycznych i inteligentnych sieci. Celem prac grup *ad hoc* było wypracowanie metodologii oceny proponowanych w ramach priorytetowych korytarzy energetycznych projektów wspólnego zainteresowania oraz przy pomocy Konsultantów, regionalnych list projektów. Na wstępnych listach PCI (ostateczne zatwierdzenie będzie miało miejsce w połowie 2013 r.), dzięki staraniom Polski uwzględniono wiele ważnych projektów w Europie Środkowo-Wschodniej oraz w regionie Bałtyku.

W toku negocjacji Polska podkreślała, iż rozbudowa infrastruktury energetycznej jest niezbędnym warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego w UE, jak i urzeczywistnienia wspólnego rynku energii, co przekłada się na potrzebę zapewnienia dofinansowania ze środków UE. Równolegle do prac nad TEI trwają negocjacje instrumentu *Łącząc Europę* w ramach Wieloletnich Ram Finansowych. Finalizacja negocjacji CEF, w ramach których Polska podkreśla konieczność zapewnienia finansowania inwestycji na rzecz bezpieczeństwa energetycznego, przewidziana jest podczas prezydencji irlandzkiej.

Zgodnie z postulatami Polski, prezydencja cypryjska kontynuowała prace nad projektem ws. bezpieczeństwa działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego, który ma przyjąć formę dyrektywy, a nie – jak proponowała KE – rozporządzenia. Finalizacja prac nad projektem przewidziana jest podczas prezydencji irlandzkiej.

Polska aktywnie angażowała się również w wypracowywanie spójnego stanowiska w obszarze energii na forum organizacji międzynarodowych i relacji z państwami trzecimi w ramach zewnętrznego wymiaru polityki energetycznej, podkreślając konieczność konsekwentnego wdrażania unijnych regulacji wewnętrznego rynku energii zarówno w państwach członkowskich, jak i w ramach umów UE-państwa trzecie, takie jak Rosja czy Białoruś. W szczególności Polska wspierała działania UE na rzecz wdrażania unijnych rozwiązań rynku energii w państwach Wspólnoty Energetycznej. Z inicjatywy Polski, KE zainicjowała prace nad powołaniem eksperckiej grupy roboczej na rzecz wsparcia Mołdawii w implementacji III pakietu liberalizacji rynku energii. Zdaniem Polski implementacja unijnych zasad rynku energii w państwach Wspólnoty Energetycznej wraz z rozbudową połączeń sieci energetycznych pomiędzy, jak i wewnątrz poszczególnych państw przeloży się na zwiększenie bezpieczeństwa energetycznego i konkurencyjności regionu.

3.8 POLITYKA KLIMATYCZNA

Z punktu widzenia interesów Polski w obszarze polityki klimatycznej w okresie prezydencji cypryjskiej najważniejsze były prace nad uzgodnieniem stanowisk państw członkowskich w sprawie stanowiska UE na globalne negocjacje dot. drugiego okresu zobowiązań Protokołu z Kioto oraz dalsze prace nad

nowym globalnym porozumieniem ws. zmian klimatu, jakie odbyły się w czasie Konferencji Stron UNFCCC, w Doha, w grudniu 2012 r.

Polska aktywnie uczestniczyła w wypracowaniu w ramach Rady UE, a następnie na forum Konferencji kompromisu, dzięki któremu Rząd RP zrealizował wszystkie zakładane przez siebie cele, w tym najważniejszy jakim było zachowanie możliwości pełnego przeniesienia nadwyżki jednostek AAs na kolejny okres zobowiązań Protokołu z Kioto, dalsze korzystanie z tej nadwyżki po roku 2012 oraz pozostawienie możliwości zachowania tych jednostek na lata po 2020 roku. Podczas konferencji w Doha, zgodnie z polskimi celami i wypracowanym przy aktywnym udziale polskiej delegacji stanowiskiem UE, postanowiono o:

- kontynuacji wszystkich mechanizmów Protokołu z Kioto, przy czym prace nad szczegółowymi zasadami będą kontynuowane na Konferencji w Warszawie, w listopadzie 2013 roku;
- określeniu długości drugiego okresu zobowiązań Protokołu z Kioto na 8 lat (to znaczy lata 2013-2020, spójnie z czasem obowiązywania pakietu energetyczno – klimatycznego);
- włączeniu nowego gazu cieplarnianego (trójfluorek azotu) do Załącznika A Protokołu z Kioto;
- celu redukcyjnym UE na poziomie QELRO 80 równoważnym z celami pakietu klimatyczno-energetycznego. Oznacza to, że roczne emisje w okresie zobowiązań nie mogą przekroczyć pułapu równego 80% emisji w tzw. roku bazowym (dla UE 1990, dla PL 1988) .

Ponadto, Konferencja Stron przyjęła ofertę Polski na goszczenie kolejnej sesji COP 19 w Warszawie w listopadzie 2013 r. Tym samym Polska obejmie Prezydencję COP19/CMP9

Wszystkie te zabiegi, w tym objęcie przez Polskę prezydencji szczytu klimatycznego w 2013 r. przyczyniły się do istotnego wzmocnienia wizerunku Polski jako państwa aktywnego w zakresie walki ze zmianami klimatycznymi oraz w propagowaniu zrównoważonego rozwoju na forum międzynarodowym.

Sukcesem Polski było również ponowne wybranie polskiego eksperta (z Ministerstwa Środowiska) na stanowisko współprzewodniczącego grupie eksperckiej UE ds. finansów, technologii i podnoszenia świadomości (EGI) w ramach toczących się globalnych negocjacji klimatycznych.

Ponadto polski specjalista w dziedzinie technologii został koordynatorem prac UE w tzw. Platformie Durbańskiej (*Ad Hoc Working Group on the Durban Platform for Enhanced Action*). Jest to ustanowiona podczas 17 Konferencji Stron UNFCCC w Durbanie w 2011 r. nowa ścieżka negocjacyjna, która ma wypracować tekst globalnego, jednolitego dla wszystkich krajów porozumienia klimatycznego. Porozumienie ma wejść w życie w 2020 roku.

3.9 SPRAWY WEWNĘTRZNE

Migracja i azyl

Polska wspierała działania podejmowane przez prezydencję cypryjską w trakcie negocjacji nad Wspólnym Europejskim Systemem Azylowym (WESA). Przy poparciu Polski prezydencji cypryjskiej udało się doprowadzić do kompromisów politycznych z Parlamentem Europejskim w najważniejszych kwestiach dotyczących WESA, zgodnie z kierunkiem wypracowanym podczas polskiej prezydencji. Dotyczy to w szczególności rozporządzenia Dublin III [*Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca*] i rozporządzenia w sprawie ustanowienia systemu EURODAC. Prace nad dyrektywami: recepcyjną [*Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl*] i proceduralną [*Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania statusu ochrony*

międzynarodowej (przekształcenie)] zmierzają do ostatecznego zakończenia w kształcie korzystnym dla Polski z punktu widzenia zachowania spójności stworzonego w kraju systemu azylowego. Tym samym koszty jego funkcjonowania dla administracji publicznej w Polsce nie wzrosną w istotny sposób.

Polska, jako lider tzw. Procesu Praskiego, który stał się jednym z najważniejszych programów UE w zakresie zewnętrznego wymiaru polityki migracyjnej podpisała z Komisją Europejską umowę na realizację zadań w ramach Inicjatywy Celowej Procesu Praskiego, czyli projektu *Wsparcie implementacji Procesu Praskiego i jego Planu Działania*. Głównym celem projektu realizowanego przez Polskę (która jest liderem i koordynatorem Inicjatywy Celowej), Niemcy, Republikę Czeską, Rumunię, Słowację, Szwecję, Węgry oraz Międzynarodowy Ośrodek ds. Rozwoju Polityki Migracyjnej (*International Centre for Migration Policy Development*) w Wiedniu jest wzmocnienie współpracy w dziedzinie migracji i azylu między państwami UE i strefy Schengen, Partnerstwa Wschodniego, Bałkanów Zachodnich, Azji Centralnej, a także Rosją i Turcją (tj. państwa uczestniczące w Procesie Praskim). W ramach Inicjatywy Celowej przeprowadzone zostaną także cztery projekty pilotażowe, wzmocniony zostanie dialog ekspercki i wymiana informacji między państwami Procesu Praskiego, głównie poprzez rozwój współpracy Krajowych Punktów Kontaktowych, w tym organizację tematycznych spotkań eksperckich. Polska wspólnie z Rumunią i Słowacją, odpowiadać będzie za projekt dotyczący nielegalnej migracji. Rozbudowana zostanie także tzw. baza wiedzy, czyli profile migracyjne państw uczestniczących w Procesie Praskim, zawierające podstawowe informacje charakteryzujące ich sytuację migracyjną. Zaktualizowana zostanie interaktywna mapa szlaków migracyjnych na Wschodzie (tzw. i-Map East).

Polityka wizowa

W odniesieniu do polityki wizowej i zmiany rozporządzenia nr 539/2001 wymieniającego państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu Polska pracowała nad uwzględnieniem wypracowanej w trakcie polskiego przewodnictwa w Radzie UE formuły tzw. klauzuli zawieszeniowej, tj. wprowadzenia wizowej klauzuli ochronnej umożliwiającej - w sytuacjach nadzwyczajnych - czasowe zawieszenie ruchu bezwizowego z państwem trzecim figurującym w wykazie pozytywnym. Ma to podstawowe znaczenie dla dalszego przebiegu dialogów wizowych i końcowych rezultatów procesów liberalizacji wizowej wobec krajów Partnerstwa Wschodniego, jak również dialogu politycznego z państwami Bałkanów Zachodnich. Ostateczna decyzja w tej sprawie miała zapaść na posiedzeniu stałych przedstawicieli COREPER II w dniu 19 grudnia 2012 r. Jednakże w związku z blokadą debaty przez Niemcy oraz Komisję Europejską kwestia ta została przeniesiona do rozstrzygnięcia podczas prezydencji irlandzkiej. Polska deklaruje pełne wsparcie dla Irlandii w dalszej dyskusji.

Współpraca policyjna

Polska była aktywnie zaangażowana w kolejny etap wdrażania Cyklu politycznego UE w zakresie zwalczania poważnej i zorganizowanej przestępczości na lata 2011-2013. Stały Komitet Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (*Standing Committee on Operational Cooperation on Internal Security*, COSI) przyjął nowe ramy działania projektów EMPACT (*European Multidisciplinary Platform Against Criminal Threats*), w ramach których realizowane są działania wdrażające poszczególne Operacyjne Plany Działania (OAP) odpowiadające wszystkim priorytetowym obszarom z zakresu zwalczania poważnej i zorganizowanej przestępczości transgranicznej. Warto przy tym wskazać, że obecny Cykl obejmuje 8 obszarów, które dotyczą: Afryki Zachodniej, Bałkanów Zachodnich, nielegalnej imigracji, narkotyków syntetycznych, transportów kontenerowych, handlu ludźmi, zorganizowanych grup mobilnych, cyberprzestępczości. W II półroczu 2012r. przeprowadzono ocenę realizacji OAP wyznaczonych na rok 2012, zidentyfikowano niezbędne usprawnienia w ramach realizacji Cyklu i opracowano kolejne OAP na rok 2013.

Polska również wspomagała prezydencję cypryjską w zakresie intensyfikacji współpracy instytucji reprezentujących przestrzeń Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (PWBiS) oraz Wspólnej

Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO), m.in. aktywnie wspierając zorganizowanie wspólnego spotkania COSI oraz Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (PSC) w październiku 2012 r., a także doprowadzając do osiągnięcia postępów w ramach implementacji Mapy Drogowej ws. wzmocnienia współpracy między obszarami WPBiO a PWBiS. Zacieśnianie współpracy pomiędzy sektorami WPBiO oraz PWBiS jest inicjatywą realizowaną od 2011 r. W jej wyniku opracowano Elementy Mapy Drogowej w zakresie zacieśniania współpracy między tymi obszarami. Mapa drogowa identyfikuje 27 działań w 5 obszarach aktywności. Do zidentyfikowanych obszarów aktywności zaliczono: *Wszelstronny obraz sytuacyjny i wsparcie wywiadowcze dla UE* (5 działań), *Wymiana informacji i wzajemne wsparcie* (6 działań), *Poprawa mechanizmów decyzyjnych* (3 działania), *Poprawa współpracy w ramach procesu planowania działań zewnętrznych UE* (5 działań), *Zdolności: zasoby ludzkie oraz szkolenia* (8 działań). Zgodnie z założeniami projektu prace mają koncentrować się na konkretnych działaniach skierowanych na określone obszary geograficzne (np. Bałkany Zachodnie) oraz w określonych obszarach tematycznych (np. piractwo, terroryzm, przestępczość zorganizowana, transakcje finansowe) w ramach zakresu działań WPBiO.

Walka z narkotykami

Jeśli chodzi o działania antynarkotykowe, to Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, przy poparciu Polski, przyjęła w dniu 6 grudnia 2012 r. nową strategię antynarkotykową UE na lata 2013-2020. Strategia ta przewiduje utrzymanie równowagi pomiędzy redukcją podaży i popytu. W odniesieniu do obszaru redukcji podaży, z satysfakcją należy odnotować uwzględnienie dorobku UE wypracowanego podczas polskiej prezydencji, w szczególności europejskiego Paktu przeciwko narkotykom syntetycznym (nowa strategia uwzględni problem nowych substancji psychoaktywnych oraz problem produkcji narkotyków syntetycznych).

Z końcem roku 2012 sfinalizowano realizację prowadzonego przez Polskę Operacyjnego Planu Działania (OAP) w zakresie narkotyków syntetycznych i dopalaczy, a także przyjęto kolejny plan operacyjny na 2013 r. (którego liderem także będzie Polska).

Wieloletnie ramy finansowe w obszarze sprawy wewnętrzne

Przy zaangażowaniu Polski po intensywnych dyskusjach przyjęto częściowe podejście ogólne Rady w sprawie projektów rozporządzeń dotyczących wieloletnich ram finansowych w części sprawy wewnętrzne na lata 2014-2020, co – przy założeniu pomyślnego i sprawnego zakończenia rozmów z Parlamentem Europejskim – da podstawy do uruchomienia nowych instrumentów finansowych, tj. Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego (ISF) i Funduszu Migracji i Azylu (AMF).

W toku prac, na wniosek Polski, wprowadzono szereg zmian dotyczących zakresu podmiotowego AMF m.in. wyłączono możliwość finansowania z tego instrumentu działań integracyjnych wobec obywateli UE. Przyjęte sposoby programowania i metody wdrażania środków pozwolą polskiej administracji, organom ochrony porządku publicznego, a także organizacjom pozarządowym skorzystać w szerokim zakresie z dofinansowania prowadzonych działań z budżetu unijnego.

Ponadto, na wniosek Polski, wprowadzono rozwiązania dotyczące możliwości finansowania w ramach programów narodowych działań w krajach trzecich, zakresu działań kwalifikowalnych, korzystniejszego dla państw członkowskich podziału środków na programy narodowe i działania UE, a także znacznego ograniczenia skali niekorzystnych dla Polski propozycji innych państw członkowskich dotyczących zasad podziału środków między państwa członkowskie w odniesieniu do instrumentu wsparcia finansowego na rzecz wspierania współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (ISF-Police).

W przypadku instrumentu wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz (ISF-BORDERS), przy wsparciu Polski uzgodniono rozwiązania zwiększające zasób środków do podziału między państwa członkowskie na programy narodowe na początku okresu programowania, a także nie dopuszczono do pogorszenia zaproponowanych zasad podziału środków dla państw członkowskich.

Poza tym w wyniku przyjętych rozwiązań, zgodnie ze stanowiskiem Polski, nastąpi znaczące uproszczenie i usprawnienie mechanizmów finansowania działań podejmowanych w obszarze spraw wewnętrznych.

3.10 WYMIAR SPRAWIEDLIWOŚCI

Ochrona ofiar przestępstw

W obszarze wymiaru sprawiedliwości szczególnie istotnym dla Polski aktem prawnym była dyrektywa *Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw*, która przy poparciu Polski została przyjęta przez Radę w dniu 4 października 2012 r. Przyjęcie tej dyrektywy było priorytetem polskiej prezydencji – w 2011 r. udało się zakończyć negocjacje polityczne w Radzie. Prezydencja duńska prowadziła przez kolejne półroczne negocjacje z Parlamentem Europejskim. Prezydencja cypryjska zakończyła te negocjacje i doprowadziła do formalnego przyjęcia dyrektywy.

Polsce najbardziej zależało na zapewnieniu ofierze pomocy tłumacza, gdy nie zna ona języka państwa, w którym toczy się postępowanie. Powyższe uprawnienia zostały, zgodnie z intencją Polski, dostosowane do roli pokrzywdzonego w postępowaniu karnym (tj. usytuowania go jako strony bądź uczestnika postępowania). Podobnie uregulowano prawo do uzyskania odpisu wyroku, jak również informacji o postępowaniu karnym, stosownie do statusu pokrzywdzonego (tj. od posiadania statusu strony). W konsekwencji prawo do tłumaczenia oraz prawo do informacji o sprawie nie zostało rozszerzone w sposób sprzeczny z interesem pokrzywdzonego (zwłaszcza, gdy nie jest zainteresowany uczestnictwem w postępowaniu oraz jego przebiegiem). Podobnie, stanowisko Polski zostało uwzględnione przy okazji formułowania kryteriów zaliczenia w poczet ofiar osób szczególnie wrażliwych (z czym wiąże się prawo do szczególnej ochrony w postępowaniu karnym). Jako czynnik decydujący uznano konieczność dokonania indywidualnej oceny ofiary opartej na rzeczywistych potrzebach ofiary, rodzaju przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia. Stanowisko Polski zostało również uwzględnione w odniesieniu do uzależnienia pomocy dla rodzin ofiar przestępstw od zagrożenia odnoszącego się do pokrzywdzonych, bądź ich najbliższych w celu zapobieżenia ponownej wiktymizacji (zarówno poprzez wyeliminowanie kontaktu sprawcy z ofiarą w miejscu prowadzenia czynności procesowych, jak również jako sposób ochrony przed kolejnym przestępstwem). Stanowisko Polski zostało uwzględnione także w odniesieniu do przyjęcia środków zmierzających do unikania konfliktu jurysdykcyjnego (jeżeli ofiara złożyła zawiadomienie o przestępstwie w innym państwie, niż miejsce popełnienia przestępstwa, państwo to powinno być zawiadomione jedynie, gdy państwo miejsca pobytu ofiary nie podejmuje ścigania sprawcy).

Jurysdykcja, uznawanie oraz wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych

Przy poparciu Polski Rada ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych na posiedzeniu w dniach 6-7 grudnia 2012 r. przyjęła projekt rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Bruksela I). Projekt rozporządzenia był jednym z priorytetów polskiej prezydencji, której udało się przyjąć wytyczne polityczne do dalszych prac nad tym projektem. Rozporządzenie to przewiduje m.in.: ograniczone (do spraw dot. konsumentów, pracowników i ubezpieczonych) rozszerzenie zakresu stosowania przepisów jurysdykcyjnych rozporządzenia na pozwanych z państw trzecich w celu ułatwienia obywatelom UE dostępu do sądu i zrównanie zasad tego dostępu w skali całej UE; wzmocnienie skuteczności umów jurysdykcyjnych w celu wzmocnienia pewności prawnej i ograniczenia możliwości opóźniania rozstrzygnięcia spraw poprzez celowe wszczynanie postępowań przed sądami nieposiadającymi jurysdykcji. Zawarte w projekcie zmiany ułatwią sprawne prowadzenie postępowań sądowych w UE, przyspieszą obrót prawny w sprawach cywilnych i przyczynią się do zmniejszenia kosztów transgranicznego dochodzenia roszczeń w ramach UE.

Działania podejmowane przez Polskę skoncentrowane zostały na realizacji głównego postulatu politycznego, wytyczonego Programem Sztokholmskim, jakim jest zniesienie procedury exequatur. Polska proponowała, już w trakcie swojej prezydencji, by zniesieniu procedury exequatur towarzyszyły odpowiednie gwarancje ochrony praw dłużnika. Główną gwarancją takiej ochrony byłoby prawo osoby, przeciwko której skierowana zostanie egzekucja na podstawie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, domagania się odmowy wykonania takiego orzeczenia w oparciu o przesłanki wyczerpująco wymienione w przyszłym rozporządzeniu. Ostateczne rozwiązanie przyjęte w rozporządzeniu odpowiada stanowisku, jakie w tym zakresie zajęła Polska. W ostatecznym tekście rozporządzenia przyjęte zostało również rozwiązanie, oparte w znacznej mierze na propozycji przedstawionej w toku negocjacji przez Polskę wspólnie z Francją, które doprecyzowuje wyłączenie arbitrażu z zakresu rozporządzenia. Pozwoli to zapobiec równoległemu prowadzeniu postępowania arbitrażowego i postępowania przed sądem państwa członkowskiego, w sprawie o to samo roszczenie między tymi samymi stronami.

Europejska Konwencja Praw Człowieka

W związku z kontynuacją procesu negocjacji w ramach Rady Europy dotyczących przystąpienia UE do Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, Polska aktywnie uczestniczyła w ramach grupy roboczej Rady UE ds. praw podstawowych, praw obywatelskich i swobodnego przepływu osób (FREMP) w procesie formułowania przepisów wewnętrznych, które będą regulowały postępowanie poszczególnych instytucji UE i państw członkowskich w celu zapewnienia prawidłowej obsługi członkostwa Unii w systemie Konwencji. W szczególności, Polska zobowiązała się do przygotowania projektu przepisów, których celem jest zagwarantowanie równowagi geograficznej w procedurze wyboru sędziów do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Pozwoliło to z jednej strony na efektywne wsparcie prezydencji cypryjskiej, a także na zabezpieczenie polskich interesów w tym procesie.

3.11 POLITYKA ROLNA

W ramach prac nad reformą Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2014-2020 dla Polski kluczową kwestią jest aby rozwiązania, które zostaną przyjęte w poszczególnych rozporządzeniach pakietu legislacyjnego WPR 2020 były spójne z celami i zadaniami stawianymi przed tą polityką oraz by alokacje finansowe w ramach Wieloletnich Ram Finansowych były adekwatne do zmian instrumentarium tej polityki. W okresie lipiec-grudzień 2012 r. odbyło się kilkadziesiąt posiedzeń zarówno na poziomie politycznym, jak i technicznym, podczas których omawiano poszczególne elementy projektów rozporządzeń.

W listopadzie 2012 r. prezydencja cypryjska zaproponowała przyjęcie tzw. częściowego podejścia ogólnego dla czterech projektów aktów prawnych dotyczących reformy WPR. Częściowe podejście ogólne obejmowało sprawy, które mają poparcie większości kwalifikowanej, bądź wobec których nie istnieje mniejszość blokująca. Polska, podobnie jak większość państw członkowskich, odniosła się negatywnie do tego podejścia. Wynikało to przede wszystkim z faktu, że decyzje w sprawie wielu bardzo istotnych elementów reformy WPR (m.in. w priorytetowej dla Polski kwestii wyrównania dopłat bezpośrednich) zapadną w ramach negocjacji WRF. Na obecnym etapie, by podjąć decyzje co do poszczególnych instrumentów WPR, konieczna jest znajomość rozstrzygnięć dotyczących WRF. Tymczasem listopadowy Szczyt Europejski takich rozstrzygnięć nie przyniósł. Ponadto Polska wraz z wieloma delegacjami wskazywała na znaczną liczbę kwestii otwartych, wymagających dalszych dyskusji w Radzie ds. Rolnictwa i Rybołówstwa i jej forach przygotowawczych. W tej sytuacji prezydencja ograniczyła się do opracowania raportu z postępu prac, który został zaprezentowany na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 18-19 grudnia. Do projektu raportu Polska zgłosiła propozycje poprawek, przede wszystkim dotyczące rozszerzenia listy spraw otwartych. Polska pozytywnie oceniła ostateczną wersję raportu, do której prezydencja cypryjska wprowadziła zmiany obejmujące m.in. sugerowane przez Polskę zapisy dotyczące kwestii przedłużenia możliwości stosowania systemu SAPS.

Płatności bezpośrednie

W pracach nad projektem rozporządzenia dotyczącego płatności bezpośrednich Polska niezmiennie dąży do wprowadzenia skutecznego i sprawiedliwego modelu wsparcia bezpośredniego, opartego na jednolitych kryteriach dystrybucji środków, które mają być uzgodnione w ramach WRF. Jednocześnie dla Polski istotne jest, aby państwa członkowskie stosujące uproszczony system płatności bezpośrednich (SAPS) miały możliwość jego dalszego stosowania, bez uszczerbku dla możliwości uczestnictwa w takich nowych elementach systemu płatności jak wsparcie dla małych gospodarstw i młodych rolników. Pomimo starań Polski oraz kilku innych delegacji, prezydencja cypryjska nie podjęła jednak konkretnych działań w kierunku jak najszybszego zrównania płatności, czy zmian w zasadach realizacji płatności powiązanej (ponad 10% koperty na realizację tego mechanizmu, włączenie tytoniu, trzody chlewnej). Swoje stanowisko Polska wyrażała nie tylko w toku dyskusji prowadzonych w Radzie ds. Rolnictwa i Rybołówstwa i jej forach przygotowawczych, lecz również podczas licznych spotkań bilateralnych i wielostronnych z przedstawicielami państw członkowskich (m.in. w ramach Grupy Wyszehradzkiej, Trójkąta Weimarskiego), Komisji Europejskiej oraz Parlamentu Europejskiego. Wokół swoich postulatów Polska budowała koalicje z innymi państwami członkowskimi, co zaowocowało konkretnymi zmianami np. w zakresie zapisów dotyczących wsparcia małych gospodarstw.

Polska pozytywnie odniosła się do części propozycji prezydencji cypryjskiej dotyczących możliwości różnicowania wysokości wsparcia również w nowych państwach członkowskich, zmian dotyczących płatności dla młodego rolnika, w tym możliwości zagospodarowania niewykorzystanych środków na tę płatność. Prezydencja cypryjska uwzględniła również polską propozycję dotyczącą zasad obliczania płatności dla małych gospodarstw rolnych.

Polska podtrzymała generalną krytyczną ocenę propozycji Komisji Europejskiej dotyczących tzw. zazielenienia płatności bezpośrednich. Jedną z najistotniejszych dla Polski kwestii był katalog „gospodarstw zielonych z definicji”, czyli takich, które w sposób automatyczny otrzymywałyby płatność prośrodowiskową bez konieczności dokumentowania realizacji trzech dodatkowych działań w tym zakresie. Dyskusja w Radzie zaowocowała ponadto propozycjami wprowadzenia praktyk równoważnych wobec zazielenienia. Wiele zmian zaproponowanych przez prezydencję cypryjską w przepisach dotyczących zazielenienia można ocenić jako zgodne z interesem Polski, niemniej jednak Polska konsekwentnie przekonywała delegacje, że katalog gospodarstw „zielonych z definicji” należy rozszerzyć. Ponadto, Polska pozytywnie ocenia wprowadzenie możliwości kontroli trwałych użytków zielonych nie tylko na poziomie rolnika, ale także na poziomie krajowym lub regionalnym. Zgodny z polskimi postulatami jest również przepis nakładający sankcje za nieprzestrzeganie zazielenienia wyłącznie w ramach 30% koperty przeznaczonej na płatność „zieloną”.

Rozwój obszarów wiejskich

W trakcie prac nad projektem rozporządzenia dotyczącego wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (tekst w wersji wypracowanej przez prezydencję duńską) Polska zgłaszała różne zastrzeżenia i postulaty, m.in. uproszczenie procesu przygotowania i wdrożenia przyszłych instrumentów wsparcia. Prezydencja cypryjska, dążąc do przyjęcia częściowego podejścia ogólnego uniemożliwiła poddanie dalszej dyskusji znaczącej części przepisów projektu rozporządzenia, uznając, że brak mniejszości blokującej w przypadku takich przepisów oznacza osiągnięcie kompromisu. Zdecydowana większość państw członkowskich, w tym Polska, wyraziła sprzeciw wobec takiego podejścia i wskazywała na potrzebę kontynuowania prac także nad takimi przepisami.

Jednocześnie, w celu wzmocnienia pozycji negocjacyjnej w zakresie rozwiązań dotyczących obszarów wiejskich, z inicjatywy Polski w dniach 23–25 października 2012 r. odbyło się spotkanie robocze z przedstawicielami krajów nadbałtyckich, w efekcie którego opracowano wspólne stanowisko. Polska przyłączyła się również do austriackiej deklaracji w sprawie obrony budżetu II filara WPR oraz w sprawie kryteriów podziału środków. Deklarację, prócz Polski i Austrii, poparty: Finlandia, Węgry, Litwa, Łotwa, Czechy, Malta i Słowenia.

Na dalszym etapie prac dla Polski najważniejsze jest rozszerzenie zakresu instrumentów, na które KE zaproponowała ukierunkowanie 25% wydatków z Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), uwzględnienie sektora przetwórstwa rolnego w ramach priorytetu związanego z poprawą konkurencyjności, jak również podniesienie poziomu dofinansowania inwestycyjnego dla rolników i podmiotów sektora przetwórstwa rolnego z regionów, które po raz pierwszy utracą status słabiej rozwiniętych. Polska oczekuje ponadto rozszerzenia możliwości udzielania zaliczek ze środków EFRROW oraz kwestionuje nowe podejście do wyznaczania obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania po 2013 roku zaproponowane przez Komisję Europejską.

Wspólna organizacja rynków rolnych

Zmiany wprowadzone w projekcie rozporządzenia dotyczącego wspólnej organizacji rynków rolnych podczas prezydencji cypryjskiej miały w dużej mierze charakter techniczny. Do projektu rozporządzenia włączono przepisy pakietu mlecznego uzgodnionego przez Radę i Parlament Europejski w czasie prezydencji polskiej.

Dyskusja o charakterze politycznym dotyczyła kluczowych dla Polski kwestii: zakresu zastosowania artykułu 43 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu UE (TFUE), wysokości cen referencyjnych, przyszłości kwot w sektorze cukru oraz uznawania organizacji producentów, ich związków i organizacji międzybranżowych. Uwzględniając opinie Służb Prawnych Rady oraz stanowisko większości państw członkowskich, w tym Polski, prezydencja cypryjska zaproponowała objęcie artykułem 43 ust. 3 TFUE, tj. wyłącznymi kompetencjami Rady, sześciu dodatkowych zagadnień, w tym m.in. cen referencyjnych i interwencyjnych, dopłat do prywatnego przechowywania oraz ograniczeń ilościowych w programach „Mleko w szkole” i „Owoce w szkole”.

Pomimo wniosków Polski oraz innych państw członkowskich, do końca 2012 r. nie zostały zaktualizowane, tj. dostosowane do rosnących kosztów produkcji, ceny referencyjne.

W kwestii przedłużenia kwot cukrowych, na wniosek m.in. Polski, odbyła się debata polityczna Rady w listopadzie 2012 r. Większość państw członkowskich, podobnie jak Polska, opowiedziała się za przedłużeniem funkcjonowania tego instrumentu po roku 2015. Tym niemniej, przeciwko przedłużeniu nadal utrzymuje się mniejszość blokująca. Kwestia ta będzie więc przedmiotem rozstrzygnięć na późniejszym etapie. Przy okazji dyskusji na temat kwot cukrowych, Polska podtrzymała stanowisko odnośnie do przedłużenia funkcjonowania systemu kwot mlecznych.

Jeśli chodzi o kwestię charakteru (dobrowolnego lub obowiązkowego dla państwa członkowskiego) uznawania organizacji producentów, ich związków oraz organizacji międzybranżowych, to Polska popierała propozycję prezydencji cypryjskiej w zakresie dobrowolnego uznawania organizacji międzybranżowych. W przypadku organizacji producentów i ich związków, Polska wykazywała elastyczność celem ułatwienia prezydencji znalezienia kompromisu, wskazując jednocześnie, że większym problemem niż charakter uznawania jest brak wsparcia finansowego dla organizacji producentów, ich związków i organizacji międzybranżowych.

Pomimo starań Polski, prezydencja cypryjska nie podjęła działań mających na celu wzmocnienie siatki bezpieczeństwa m.in. poprzez wprowadzenie interwencji na rynku wieprzowiny, utrzymanie kilku instrumentów obecnie stosowanych na rynku mleka czy podwyższenie poziomu współfinansowania tzw. nadzwyczajnych środków wsparcia.

3.12 POLITYKA RYBOŁÓWSTWA

W zakresie rybołówstwa Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad projektem rozporządzenia o Europejskim Funduszu Morskim i Rybackim, projektem rozporządzenia Rady w sprawie środków dotyczących handlu w celu zagwarantowania dostaw niektórych produktów rybołówstwa do przetwórców unijnych w latach 2013 - 2015 r., zmieniające rozporządzenia (WE) nr 104/2000 i (UE) nr

1344/2011 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1062 / 2009, projektem rozporządzenia Rady w sprawie ustalenia na rok połowowy 2013 cen orientacyjnych oraz unijnych cen producenta na niektóre produkty rybołówstwa na mocy rozporządzenia (WE) nr 104/2000, projektem rozporządzenia ustalającego uprawnienia do połowów na 2013 r. w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim, oraz podziału możliwości połowowych stad głębinowych.

Kwoty połowowe

Podczas grudniowej Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa ustalono, dwoma rozporządzeniami Rady, możliwości połowowe na 2013 rok dla statków UE w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb, które nie są przedmiotem negocjacji lub umów międzynarodowych, a także możliwości połowowe na wodach UE oraz – dla statków UE – na określonych wodach nienależących do Unii w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb, które są przedmiotem negocjacji lub umów międzynarodowych. Rozpatrzono także projekt rozporządzenia Rady (UE) ustalającego uprawnienia do połowów na 2013 rok dla pewnych stad ryb, stosowane na wodach Morza Czarnego.

Europejski Fundusz Morski i Rybacki

W odniesieniu do Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR) Polsce szczególnie zależało na rozszerzeniu wsparcia oferowanego przez przyszły EFMR. Negocjacje reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa są ściśle powiązane z pracami nad przedłożonym w listopadzie 2011 r. projektem rozporządzenia ws. EFMR na lata 2014-2020, który ma wspierać wdrożenie niezbędnych zmian w ramach reformy Wspólnej Polityki Rybołówstwa oraz rozwój Zintegrowanej Polityki Morskiej na poziomie UE.

Podczas prac nad projektem rozporządzenia, w szczególności na forach dwóch posiedzeń Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, tj. w dniach 24-25 września 2012 r. oraz 22-23 października 2012 r. Polska zajęła stanowisko, iż propozycja EFMR powinna oferować szersze wsparcie m. in. w zakresie rybołówstwa morskiego w sposób niepowodujący zwiększania presji na żywe zasoby morza tj. bez zwiększania zdolności połowowej jednostek rybackich. Znajdujące się w projekcie Komisji ograniczenia dotyczące inwestycji na statkach rybackich wydawały się zbyt drastyczne, a samo wsparcie powinno być mieć szerszy wymiar. Zły stan techniczny znacznej części floty unijnej ma negatywny wpływ na ekonomikę prowadzenia działalności połowowej, lecz przede wszystkim powoduje zagrożenie dla funkcjonowania ekosystemów morskich oraz powoduje utrzymanie wysokiej emisji CO₂. Dotyczy to również używania przez statki rybackie nieefektywnych energetycznie silników, których wymianę również należy wspierać w ramach EFMR.

Polska z zadowoleniem przyjęła uwzględnienie przed posiedzeniem październikowej Rady przez prezydencję cypryjską kwestii modernizacji i wymiany silników, jednakże proponowane przepisy w praktyce dawałyby jedynie symboliczne możliwości skorzystania ze wsparcia w tym zakresie. W efekcie prowadzonych prac osiągnięto kompromis, w którym ustalono, iż pomoc na modernizację lub wymianę silników nie powinna przekroczyć dwóch z następujących progów: 1,5 mln euro albo 3% pomocy unijnej alokowanej przez państwa członkowskim na priorytet 1 i 2 EFMR.

Jednocześnie, w lipcu 2012 r. Polska wraz z siedmioma innymi krajami UE, m. in. Francją i Hiszpanią, wystosowała list do Komisji Europejskiej oraz postulat do prezydencji mówiący o konieczności uwzględnienia w projekcie rozporządzenia o EFMR, obok wspomnianego zakresu wsparcia na modernizację oraz wymianę silników na statkach rybackich również w zakresie wsparcia na trwałe oraz tymczasowe zaprzestanie działalności połowowej. Postulaty te zostały uwzględnione przez prezydencję i znalazły swoje odzwierciedlenie w propozycji kompromisowej rozporządzenia o EFMR. W szczególności, odnośnie do art. 33a – wg nowego brzmienia ww. artykułu, EFMR może finansować działania na rzecz tymczasowego zaprzestania działalności połowowej w przypadku gdy są one bezpośrednio przewidziane w planach zarządzania lub planach wieloletnich przyjętych zgodnie z rozporządzeniem w sprawie Wspólnej Polityki Rybołówstwa. Jednocześnie, wprowadzono ograniczenia łącznych warunków udzielania pomocy na złomowanie, czasowe zawieszenie działalności połowowej i modernizację statków, znalazły się zapisy mówiące o wysokości pomocy,

która nie może przekroczyć jednego z następujących progów: 6 mln EUR lub 15% pomocy finansowej alokowanej przez państwo członkowskie na priorytet 1 i 2 EFMR.

Polska opowiadała się również za zmianą proponowanych przez Komisję Europejską zapisów dotyczących rybołówstwa śródlądowego, które w praktyce zawężyły zakres wsparcia dla sektora rybołówstwa śródlądowego do połowów prowadzonych przez floty śródlądowe, wykluczając rybaków wykorzystujących łodzie jedynie do celów transportowych. Biorąc pod uwagę, że zakup lub modernizacja tego typu łodzi nie zwiększa zdolności połowowych, tego typu wsparcie powinno być dopuszczone. Wspólne stanowisko kilku państw członkowskich, w tym Polski, skutkowało wprowadzeniem rozwiązania, które pozwalało na inwestycje podnoszące wartość dodaną produktów rybołówstwa, również rybakom śródlądowym prowadzącym działalność bez użycia statków rybackich.

W zakresie Zintegrowanej Polityki Morskiej (ZPM) Polska postulowała przeniesienie działań do zarządzania dzielonego. Zarządzanie dzielone zagwarantuje określone minimum środków, które na pewno przypadną poszczególnym państwom i służyć będą wdrażaniu ZPM na gruncie krajowym. W pierwotnym projekcie EFMR, całość środków na ZPM wdrażana miałaby być za pomocą zarządzania bezpośredniego, tj. przez KE. W efekcie prowadzonych prac, podczas posiedzenia osiągnięto kompromis zakładający, że na zarządzanie dzielone w zakresie Zintegrowanej Polityki Morskiej zostanie przeznaczony 20% całego budżetu na ten cel.

Ponadto, Polska zdecydowanie podtrzymywała swoje wcześniejsze postulaty odnośnie art. 17 (kryteria alokacji finansowej). Polska na posiedzeniu Rady ds. Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 22-23 października 2012 r. opowiadała się za doprecyzowaniem kryteriów alokacji środków EFMR, które zostały wskazane w art. 17 projektu tego rozporządzenia. Polska od początku prac nad projektem rozporządzenia o EFMR zabiegała o wyjaśnienie metodologii wyliczania alokacji dla poszczególnych państw członkowskich oraz o podanie przez Komisję Europejską źródeł danych na jakich będą się opierać te wyliczenia. W efekcie nacisków Polski oraz innych państw członkowskich przepis art. 17 został ujęty w tzw. nawiasy kwadratowe, tj. do dalszej dyskusji w przyszłości. Dodatkowo, na wniosek znacznej liczby państw członkowskich, głównie tych, w których interesie leży szerokie wsparcie akwakultury (*landlocked*), w przypisie do art. 17 została umieszczona informacja, że komentarze otrzymane do tej pory przez prezydencję do ww. artykułu będą nadal przedmiotem dyskusji.

Ponadto, Polska poruszała ww. kwestię alokacji również na forum Rady ds. Ogólnych w zakresie prac nad Wieloletnimi Ramami Finansowymi (WRF). Dodatkowo, w zakresie WRF, Polska opowiadała się za możliwością wprowadzenia wypłaty zaliczki jednorazowo, a nie tylko w ratach, na uruchomienie przyszłego programu operacyjnego współfinansowanego z EFMR. Ponadto sprzeciwiła się zaproponowanym przez Radę Europejską cięciom w ramach WRF. Niestety ww. postulaty nie przyniosły żadnych reakcji ze strony prezydencji ani Komisji Europejskiej.

Wymiana handlowa z państwami trzecimi

Dla Polski i polskiego sektora przetwórstwa ryb najistotniejszą sprawą było zapewnienie odpowiedniego dostępu surowców importowanych, wprowadzenie zawieszenia cła bądź zwiększenie kontyngentu na filety z miruny patagońskiej do wysokości min 25 tys. ton. Przedstawiony przez Komisję Europejską wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie środków dotyczących handlu w celu zagwarantowania dostaw niektórych produktów rybołówstwa do przetwórców unijnych w latach 2013 - 2015 r., zmieniające rozporządzenia (WE) nr 104/2000 i (UE) nr 1344/2011 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1062 / 2009 zakładało uchylenie art. 28 rozporządzenia (WE) nr 104/2000, którego zapis umożliwiał zawieszanie lub redukcję ceł importowych na niektóre gatunki, w tym na istotnego dla polskiego przetwórstwa dorsza importowanego oraz likwidację kontyngentu na ryby płaskie. Komisja proponowała utrzymanie jedynie drugiego instrumentu regulującego dostawę taniego surowca z importu, a mianowicie ustalonych na okres trzech lat z możliwością corocznej korekty kwot taryfowych zapewniających import na teren UE w ustalonej wielkości wybranych produktów rybołówstwa przy zerowej lub obniżonej stawce celnej. Wrażliwym czynnikiem, który

należało wziąć pod uwagę podczas ustalania reżimu celnego na lata 2013-2015 była kwestia kontyngentu na dorsza świeżego i całego mrożonego. Dorsz jest gatunkiem, który polska flota łowi na Bałtyku. Wprowadzenie zbyt dużego kontyngentu na bezcłowy import tego gatunku mogło skutkować realnym obniżeniem ceny surowca importowanego (z krajów trzecich - np. Rosji) i prowadzić tym samym do presji na obniżenie i tak już niskich cen ryby w pierwszej sprzedaży w Polsce.

Dzięki zabiegom Polski udało się uzyskać w przedstawionym przez prezydencję cypryjską i popartym przez większość państw członkowskich kompromisie przepisy satysfakcjonujące dla polskiego sektora przetwórczego. Wielkość bezcłowego kontyngentu taryfowego określono na 70 tys. ton., utrzymano bezcłowy kontyngent taryfowy na ryby płaskie w wysokości 5 tys. ton, a także wprowadzono kontyngent na mirunę patagońską w wysokości 25 tys. ton.

Ustalenie cen niektórych produktów rybołówstwa

W odniesieniu do projektu rozporządzenia Rady w sprawie ustalenia na rok połowowy 2013 cen orientacyjnych oraz unijnych cen producenta na niektóre produkty rybołówstwa na mocy rozporządzenia (WE) nr 104/2000 największe znaczenie dla Polski mają ceny orientacyjne na dorsza i śledzia. Corocznie przygotowywane rozporządzenie określa poziom cen orientacyjnych, które są podstawą ustalenia ceny, po osiągnięciu której Organizacje Producentów mogą wycofywać z rynku produkty rybołówstwa otrzymując w tym zakresie wsparcie finansowe. Unijna cena wycofania nie może przekroczyć 90% ceny orientacyjnej. Odnosząc się do polskiego sektora, w przypadku dorsza zaproponowane we wniosku ceny wycofania praktycznie wykluczają polskich producentów z możliwości skorzystania z odpowiedniego instrumentu finansowego, gdyż cena orientacyjna jest zbyt wysoka w stosunku do cen pierwszej sprzedaży osiąganych w chwili obecnej na polskim rynku. W przypadku śledzia zaproponowana cena jest zbyt niska, co sprawi, że ewentualne zastosowanie mechanizmu wycofania może okazać się nieefektywne. Polska postulowała zmniejszenie ceny orientacyjnej na dorsza o co najmniej 10% oraz zwiększenie na śledzia o taki sam pułap. Wprawdzie kwestia cen orientacyjnych będzie jeszcze rozpatrywana przez COREPER I, ale na podstawie zaproponowanego przez prezydencję i popartego przez większość państw kompromisu, można przypuszczać, że polskie postulaty nie zostaną uwzględnione.

Uprawnienia do połowów na Morzu Bałtyckim

Z punktu widzenia Polski najważniejszym aktem prawnym w obszarze rybołówstwa, będących przedmiotem prac Rady do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa w okresie prezydencji cypryjskiej był projekt rozporządzenia Rady ustalającego uprawnienia do połowów dla niektórych stad ryb i grup stad ryb stosowanych na Morzu Bałtyckim w 2013 r. Projekt ten był przedmiotem dyskusji podczas posiedzenia Rady do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 22-23 października 2012 r., gdzie jednomyślnie, przy poparciu ze strony Polski, przyjęto porozumienie w sprawie ostatecznego brzmienia postanowień rozporządzenia.

Propozycja Rady, w pierwotnej wersji rozporządzenia, zakładała w stosunku do roku 2012, 9% wzrost kwoty połowowej dla stada śledzia centralnego, 23% wzrost kwoty śledzia stada zachodniego, 11% wzrost kwoty szprotka, 18% wzrost kwoty gładzicy, a także redukcję o 11% kwoty połowowej łososa, 9% redukcję kwoty dorsza stada wschodniego oraz 2% redukcję kwoty połowowej dorsza stada zachodniego.

W zakresie dorsza stada zachodniego, Polska biorąc pod uwagę konieczność zarządzania zasobami ryb w Morzu Bałtyckim na poziomie maksymalnego zrównoważonego połowu (MSY) od roku 2015, oraz w celu zminimalizowania dużych redukcji kwot tego gatunku w przyszłych latach w celu osiągnięcia połowu na poziomie MSY, wraz z państwami regionu Morza Bałtyckiego (w ramach BaltFish) optowała za większą redukcją kwoty dorsza stada zachodniego już od roku 2013. Oznacza to, że w odniesieniu do zaproponowanej przez Radę 2% redukcji kwoty dorsza stada zachodniego, państwa regionu Morza Bałtyckiego, w tym Polska, optowały za redukcją kwoty połowowej tego gatunku o 5,9%. Należy zauważyć, że ww. redukcja kwoty nie wpłynie na sytuację ekonomiczną armatorów posiadających

kwotę tego gatunku w roku 2013, a pozwoli na osiągnięcie połowów tego gatunku na poziomie MSY od roku 2015. W ramach współpracy państw regionu Morza Bałtyckiego, Polska zgłosiła również postulat o zwiększenie kwoty połowowej śledzia stada centralnego z zaproponowanego przez Radę 9% wzrostu kwoty na 15% wzrost kwoty połowowej tego gatunku.

W efekcie, podczas Rady do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa, Polska poparła projekt rozporządzenia, w którym w związku z poprawiającym się stanem zasobów ryb pelagicznych (szprot, śledź), a co za tym idzie pozytywnymi konkluzjami doradztwa naukowego Międzynarodowej Rady Badań Morza (*International Council for the Exploration of the Sea - ICES*), dokonano podwyższenia całkowitego limitu połowów w stosunku do 2012 r. o 11% w przypadku szprot oraz o 15% w przypadku śledzia stada centralnego (podobszary 25-32) i o 23% w przypadku śledzia zachodniego (podobszary 22-24). Została także podwyższona o 18% kwota połowowa gładzicy. Jednocześnie w związku z utrzymującym się złym stanem łososia podjęto decyzję o obniżeniu w stosunku do 2012 r. limitów połowowych łososia o 11%. Niewielka redukcja kwot połowowych dotyczyła obu stad dorsza tj. wschodniego (podobszary 25-32) o 9% i zachodniego (podobszar 22-24) o 6%.

Uprawnienia do połowów ryb głębinowych

Polska, podczas posiedzenia Rady do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa w dniach 28-29 listopada 2012 r., w duchu kompromisu poparła przyjęcie projektu rozporządzenia Rady ustalającego na lata 2013 i 2014 uprawnienia do połowów dla statków unijnych dotyczące niektórych stad ryb głębinowych. Uwzględniono w nim bowiem polski postulat w zakresie mniejszej redukcji możliwości połowowych odnośnie kwoty buławika czarnego zredukowanej tylko o 10% - oryginalna propozycja Komisji Europejskiej zakładała redukcję o 16%.

3.13 ZATRUDNIENIE, POLITYKA SPOŁECZNA I ZDROWIE

Zarządzanie Strategią Europa 2020

W odniesieniu do zarządzania strategią Europa 2020 w obszarze polityki społecznej i zatrudnienia dla Polski istotne były kwestie związane z oceną wdrażania drugiego semestru europejskiego oraz dyskusja nad przedstawioną przez Komisję Europejską kolejną Roczną Analizą Wzrostu Gospodarczego (*Annual Growth Survey, AGS*), która formalnie rozpoczyna trzeci semestr europejski.

Polska brała aktywny udział w dyskusji podczas Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumenckich (EPSCO) w dniu 4 października 2012 r. nad oceną drugiego semestru europejskiego oraz nadzoru tematycznego w dziedzinie zatrudnienia i polityk społecznych. W ramach oceny Krajowych Programów Reform, w pierwszej połowie roku Komisja przyjęła pakiet zaleceń (*Country Specific Recommendations, CSR*) dotyczących środków budżetowych i reform gospodarczych mających na celu zwiększenie stabilności finansowej, stymulowanie wzrostu gospodarczego i tworzenie miejsc pracy. W toku debaty dotyczącej poprawy CSR, Polska wskazała przede wszystkim na potrzebę zacieśniania współpracy pomiędzy państwami członkowskimi UE a Komisją Europejską na różnych etapach semestru europejskiego, szczególnie w formie spotkań dwustronnych. W opinii Polski taka współpraca pozwoli Komisji Europejskiej na lepsze poznanie specyfiki danego kraju i indywidualne podejście, a także uprości proces prac nad ostatecznym kształtem zaleceń oraz poprawi ich jakość. Dla Polski ważne jest, aby KE odpowiednio wcześniej publikowała i przekazywała państwom członkowskim UE dokumenty, na których opierać się mają coroczne aktualizacje Krajowych Programów Reform (KPR), a także projekty Zaleceń. W opinii Polski, wczesna prezentacja dokumentów oraz wydłużenie okresu przeznaczanego na zgłoszenie uwag ze strony państw członkowskich UE umożliwiłoby większe włączenie partnerów społeczno-gospodarczych. Zdaniem Polski, Zalecenia powinny być elementem otwartej publicznej debaty, zarówno z Parlamentem Europejskim, jak i z parlamentami narodowymi.

Polska wzięła udział we wstępnej wymianie poglądów na temat przedstawionej przez Komisję Europejską w dniu 28 listopada 2012 r. Rocznej Analizy Wzrostu Gospodarczego na 2013 r., w której

KE określiła ogólne priorytety społeczne i gospodarcze na nadchodzący rok oraz dała państwom członkowskim UE wytyczne polityczne dla zwiększenia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia zgodnie ze Strategią Europa 2020. Polska podzieliła opinię Komisji Europejskiej, zdaniem której konieczne jest kontynuowanie rozpoczętych reform, dlatego priorytety określone w zeszłorocznej Analizie Wzrostu Gospodarczego pozostają nadal aktualne, tj. realizacja zróżnicowanej i inteligentnej konsolidacji fiskalnej; przywrócenie normalnego kredytowania gospodarki; promowanie wzrostu gospodarczego oraz konkurencyjności; walka z bezrobociem i społecznymi konsekwencjami kryzysu; oraz modernizacja administracji publicznej. Polska podkreśliła, iż z uwagi na obecną sytuację społeczno-gospodarczą w UE, szczególnie ważne są działania, które przyczynią się do walki z rosnącym bezrobociem, socjalnymi konsekwencjami kryzysu oraz bliższemu powiązaniu edukacji z rynkiem pracy. Polska zaznaczyła również, iż zalecane inicjatywy mające poprawić zdolność do zatrudnienia, w szczególności osób młodych, są zbyt szczegółowe, co zdaniem Polski pozostaje w sprzeczności z Roczną Analizą Wzrostu Gospodarczego, która stawia sobie za cel zapewnienie ogólnych wskazówek zarówno dla państw członkowskich UE, jak i całej UE. W efekcie przeprowadzonej dyskusji, Rada EPSCO przekazała Radzie Europejskiej informację podsumowującą debatę, w której podkreślono przede wszystkim istotne znaczenie powiązania polityki fiskalnej z polityką na rzecz wzrostu oraz wskazano na konieczność kontynuacji działań na rzecz realizacji celów zatrudnieniowych i społecznych Strategii Europa 2020.

Program Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych

Polska wspierała prace prezydencji cypryjskiej w trakcie negocjacji z Parlamentem Europejskim w ramach pierwszego czytania (tzw. trilogi) w odniesieniu do Programu Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznych (*Programme for Social Change and Innovation, PSCI*), który ma przyczynić się do wdrażania zintegrowanych wytycznych w ramach strategii *Europa 2020*, a tym samym realizacji jej głównych celów, poprzez zapewnienie wsparcia finansowego na działania na rzecz promowania wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnienia odpowiedniej ochrony socjalnej, przeciwdziałania ubóstwu i wykluczeniu społecznemu, oraz poprawy warunków pracy. Głównym celem Programu jest polepszenie koordynacji działań UE w obszarze zatrudnienia i kwestii społecznych w ramach programów: *Progress, EURES oraz Europejskiego Instrumentu Mikrofinansowego Progress*, z wykorzystaniem doświadczeń uzyskanych podczas dotychczasowej realizacji tych programów.

Polska pozytywnie odniosła się do propozycji prezydencji cypryjskiej, która była zgodna ze stanowiskiem prezentowanym przez Polskę w odniesieniu do poprawek Parlamentu Europejskiego. W ocenie Polski, Program ten w kształcie zaproponowanym przez Parlament Europejski nie tylko nie będzie efektywnie wdrażany, ale również – poprzez dodanie do niego nowych celów i inicjatyw, które ma sfinansować – wartość dodana przeprowadzonych w nim działań będzie znikoma. Polska pozytywnie odniosła się do wyników przeprowadzonych trilogów, w wyniku których uzyskano porozumienie m.in. w kwestii osi „Mikrofinanse”. Jakkolwiek Polska, podobnie jak pozostałe państwa członkowskie UE i KE, nie zgadza się na zmiany zaproponowane przez Parlament Europejski, które dotyczą trzech zasadniczych obszarów:

- zakresu rozporządzenia (dodanie nowej osi „Młodzież”, finansowanie partnerstw transgranicznych w osi EURES, trening i doradztwo dla małych i średnich przedsiębiorstw);
- zarządzania programem (przekazanie uprawnień dla KE w formie aktów delegowanych, utworzenie nowego ciała: Strategicznej Rady Doradczej);
- kierunku politycznego (dodanie odniesienia do *Progress* w tytule).

W ocenie Polski, w efekcie przeprowadzonych rozmów Rady z Parlamentem Europejskim, pewne otwarcie możliwe jest w odniesieniu do włączenia partnerów społecznych i organizacji pozarządowych w proces zarządzania. Polska, gotowa jest poprzeć poprawki dotyczące finansowania partnerstw transgranicznych z EURES. Jakkolwiek, tej propozycji stanowczo sprzeciwia się KE. Do

negocjacji z Parlamentem Europejskim pozostają kwestie dotyczące EURES i Progress, Polska będzie wspierała prace prezydencji irlandzkiej w tym zakresie.

Delegowanie pracowników

Dla Polski szczególnie ważne były prace prezydencji cypryjskiej w odniesieniu do *projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług* (tzw. dyrektywa wdrożeniowa).

Z uwagi na istotne znaczenie dla interesów Polski, jako kraju który głównie deleguje pracowników, Polska podkreślała, iż liczne rozwiązania zaproponowane w projekcie dyrektywy wdrożeniowej budzą zasadnicze zastrzeżenia. W opinii Polski, projekt dyrektywy wdrożeniowej wykracza poza zakres konieczny do osiągnięcia zamierzonych przez Komisję Europejską celów, tj. lepszego wdrażania, stosowania i egzekwowania postanowień dyrektywy 96/71/WE, przekraczając tym samym ramy szeroko rozumianej współpracy administracyjnej. W opinii Polski, projekt dyrektywy wprowadza nową instytucję prawną – odpowiedzialność solidarną wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy – bez uwzględnienia różnorodności krajowych systemów stosunków przemysłowych, która w praktyce może prowadzić do wzrostu obciążeń administracyjnych i finansowych, co w konsekwencji może grozić wywołaniem skutków odwrotnych do zamierzonych, tj. ograniczeniem przepływu usług w UE. Co więcej, Polska wskazywała, iż projekt dyrektywy w niewystarczającym stopniu uwzględnia krajowe porządki prawne i praktyki, zawierając kazuistyczne i zawiłe sformułowania przepisów, przez co rodzi zasadnicze obawy co do możliwości jego skutecznego wdrożenia oraz precyzyjnego określenia jego rzeczywistych skutków.

Polska poparła podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 6 grudnia 2012 r. przyjęcie raportu z postępu prac, w trakcie którego odbyła się pierwsza debata ministrów, która dotyczyła brzmienia dwóch najbardziej kontrowersyjnych artykułów dyrektywy wdrożeniowej: art. 9 (katalog środków kontrolnych) oraz art. 12 (odpowiedzialność solidarna wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy). Zastrzeżenia zgłoszone przez Polskę, odnosiły się w szczególności do:

- art. 12 projektu dyrektywy, który wprowadza nową instytucję prawną – odpowiedzialność solidarną wykonawcy i pracodawcy-podwykonawcy. W opinii Polski, propozycja ta nie uwzględnia różnorodności krajowych systemów stosunków przemysłowych i może prowadzić do wzrostu obciążeń administracyjnych i finansowych, co w konsekwencji może grozić wywołaniem skutków odwrotnych do zamierzonych, tj. ograniczeniem możliwości usługodawców w zakresie transgranicznego świadczenia usług z wykorzystaniem własnych pracowników. Zdaniem Polski stoi to w sprzeczności z podstawowymi traktatowymi zasadami rynku wewnętrznego UE, zatem Polska opowiedziała się za usunięciem art. 12 oraz odpowiadających mu punktów preambuły (pkt. 24-26).
- propozycji otwarcia katalogu środków kontroli, określonych w art. 9 projektu. Polska jednoznacznie opowiedziała się za zamkniętą listą środków kontroli. Zdaniem Polski, konkretnie określone wymogi administracyjne i wymienione enumeratywnie środki kontroli przyczynią się do zapewnienia pewności prawnej i przejrzystości przepisów. Jednocześnie Polska zauważyła, że Trybunał Sprawiedliwości UE wielokrotnie podkreślał, iż państwa członkowskie UE nie mogą ustanawiać lub podtrzymywać nieuzasadnionych i nieproporcjonalnych ograniczeń wobec usługodawców z innego państwa członkowskiego UE. Polska stoi na stanowisku, iż artykuł 9 projektu dyrektywy może jedynie stanowić odzwierciedlenie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE, tym samym katalog środków kontrolnych nie może być otwarty i dopuszczać dowolności działań państw członkowskich UE w tym zakresie.

W celu ustalenia wspólnej strategii negocjacyjnej, Polska organizowała spotkania - zarówno na szczeblu eksperckim, jak i ministerialnym - tzw. państw „zgodzających się ze sobą” (*like-minded*) w składzie: Polska, Czechy, Zjednoczone Królestwo, Estonia, Litwa, Łotwa, Węgry, Malta. W efekcie

przeprowadzonych spotkań, Polsce udało się zbudować mniejszość blokującą wobec niekorzystnych dla Polski przepisów projektu dyrektywy wdrożeniowej. W trakcie posiedzenia Rady EPSCO, podobne do polskich zastrzeżenia zgłosiły inne państwa członkowskie UE tj. Litwa, Zjednoczone Królestwo, Czechy, Łotwa, Węgry, Rumunia, Portugalia, Słowacja, Estonia. Prace nad wnioskiem będzie kontynuowała prezydencja irlandzka. Biorąc pod uwagę stanowiska dużych państw członkowskich (Francja, Niemcy, Włochy), które oczekują od prezydencji szybkiego procedowania nad wnioskiem, dużym wyzwaniem dla Polski będzie utrzymanie mniejszości blokującej.

Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy

Polska aktywnie wspierała prezydencję w pracach nad *projektem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (polami elektromagnetycznymi) (dwudziesta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG)*. Konieczność rewizji wymagań dyrektywy 2004/40/WE, regulującej zagadnienia istotne dla bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników narażonych na pola elektromagnetyczne, KE uzasadniła koniecznością dostosowania wymagań dyrektywy do nowych wyników badań naukowych dotyczących zagrożeń elektromagnetycznych oraz ograniczenia niekorzystnego wpływu regulacji prawnych na działalność niektórych sektorów gospodarki, poprzez zaproponowanie bardziej elastycznych wymagań dotyczących ochrony pracowników przed niepożądanym oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Polska poparła zasadnicze kierunki zmiany dyrektywy 2004/40/WE, zaproponowane w projekcie nowej dyrektywy i jest zainteresowana aktywnym uczestnictwem w pracach nad wnioskiem. W trakcie prac na forum Rady, Polska wskazała, iż niektóre rozwiązania szczegółowe wymagają uściślenia wymagań, doprecyzowania definicji i wprowadzenia innych zmian redakcyjnych, zapewniających pełne osiągnięcie ww. celów nowego aktu prawnego. W toku prac, udało się wypracować porozumienie między państwami członkowskimi UE, co umożliwiło przyjęcie popieranego przez Polskę podejścia ogólnego podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 4 października 2012 r. W efekcie przeprowadzonych prac nad projektem, Polska jest usatysfakcjonowana doprecyzowaniem zapisów dokumentu, dzięki czemu poprawiona została jego spójność. W opinii Polski wypracowane podejście zabezpiecza możliwość jednoznacznego interpretowania wymagań dyrektywy, a równocześnie pozostawia państwom członkowskim UE elastyczność w szczegółowych rozwiązaniach transponujących dyrektywę do systemu prawa krajowego.

Zasada równego traktowania w obszarach poza rynkiem pracy

Polska uczestniczyła w pracach prezydencji cypryjskiej, która podobnie jak prezydencja duńska, w niewielkim stopniu kontynuowała prace nad *wnioskiem dotyczącym Dyrektywy Rady w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania osób bez względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną* i przeanalizowała projekt pod kątem uściślenia zapisów głównie w obszarze polityki społecznej i edukacji. Podczas posiedzenia Rady EPSCO 6 grudnia 2012 r. prezydencja przedstawiła, poparty przez Polskę, raport z postępu prac nad wnioskiem.

Polska stoi na stanowisku, iż dyrektywa pozwoli całościowo wypełnić lukę we wspólnotowej legislacji sprzyjającej zwalczaniu dyskryminacji z różnych powodów i w różnych dziedzinach poza zatrudnieniem. Jakkolwiek, projekt wymaga pogłębionej analizy i oceny przewidywanych skutków prawnych oraz finansowych wprowadzanych zmian. Prezydencja irlandzka zamierza kontynuować prace nad wnioskiem.

Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji

Polska uczestniczyła w pracach prezydencji nad *projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020)*, którego celem jest utrzymanie funkcjonowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) w kolejnym okresie programowania. Głównym postulatem Polski, wielokrotnie wyrażanym w toku

prac nad projektem rozporządzenia, było zintegrowanie tego Funduszu z Europejskim Funduszem Społecznym (EFS) poprzez włączenie do EFS wsparcia przewidzianego w ramach Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji dotyczącego pracowników niezatrudnionych w rolnictwie. Polska prezentowała powyższy postulat z uwagi na dotychczasowe doświadczenia wynikające z działania Funduszu, które pokazały słabości jego funkcjonowania (m.in. długotrwałe, trwające średnio 12 miesięcy, procedury oceny wniosków składanych przez państwa członkowskie i wydawania decyzji o ich finansowaniu, zaprzeczające interwencyjnemu charakterowi EFG; możliwość realizacji podobnych działań przy wykorzystaniu pozwalającego na większą elastyczność i szybszą reakcję EFS; znaczne obciążenie administracyjne, niewspółmierne do korzyści możliwych do uzyskania z EFG) oraz brak rozwiązań dla tych kluczowych słabości w ramach propozycji rozporządzenia zgłoszonego przez Komisję Europejską.

W toku prac Polska podkreślała, że lepszym rozwiązaniem byłoby utrzymanie jednolitego dla wszystkich państw członkowskich poziomu współfinansowania z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji. Polska sprzeciwiła się wprowadzaniu systemu płatności zaliczkowych i pośrednich, co przede wszystkim powodowałoby dodatkowe obciążenia administracyjne związane z wdrażaniem tego Funduszu (np. konieczność kilkukrotnego przechodzenia procesu deklarowania i certyfikacji wydatków). W opinii Polski nie jest zasadne różnicowanie systemu płatności ze względu na sektor, w ramach którego dokonywane są zwolnienia. W związku z powyższym, Polska proponowała utrzymanie systemu pojedynczej płatności wkładu EFG. W efekcie przeprowadzonych prac oraz w obliczu różnych opinii państw członkowskich UE odnośnie dalszego funkcjonowania Funduszu, jak również poszczególnych elementów nowej propozycji, prezydencji nie udało się osiągnąć porozumienia. Podczas posiedzenia Rady EPSCO 6 grudnia 2012 r. prezydencja przedstawiła jedynie raport z postępu prac nad wnioskiem.

Zdrowie

Prezydencja cypryjska prace w obszarze zdrowia skoncentrowała przede wszystkim wokół trzech projektów aktów prawnych. Pierwszym z nich jest projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej poważnych transgranicznych zagrożeń dla zdrowia. Dotyczy on m.in. mechanizmu wspólnego zamawiania szczepionek pandemicznych przez Państwa Członkowskie UE. Podczas obrad Rady UE ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (EPSCO) 7 grudnia 2012 r., Państwa Członkowskie wypowiedziały się głównie na temat charakteru Komitetu Bezpieczeństwa Zdrowotnego oraz wydawania aktów wykonawczych przez Komisję Europejską. Polska poparła rozwiązanie dotyczące wykreślenia aktów wykonawczych z art. 4, jednak zastrzegła, że zakres artykułu wymaga jeszcze dalszych prac. Największą trudność w zaakceptowaniu tekstu decyzji sprawia jednak art. 5. dotyczący wspólnego zakupu medycznych środków zapobiegawczych. Polska zgłosiła zastrzeżenie do tego artykułu, wskazując na długi czas trwania krajowej procedury ratyfikacji odpowiedniej umowy międzynarodowej (dokonywanej za zgodą Parlamentu). Polska wyraziła zrozumienie, że KE potrzebuje podstawy prawnej dla Umowy Wspólnego Przetargu (*Joint Procurement Agreement, JPA*), jednak chciałyby, aby ta podstawa została sformułowana w sposób umożliwiający każdemu z zainteresowanych Państw Członkowskich równy dostęp i możliwość przystąpienia do umowy.

Drugim projektem jest wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia programu „Zdrowie na rzecz wzrostu gospodarczego”. Jest to trzeci wieloletni program działań UE w dziedzinie zdrowia, obejmujący lata 2014-2020. Prace nad tym wnioskiem toczyły się podczas całej prezydencji cypryjskiej, która przeprowadziła nieformalne rozmowy trójstronne i z Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską, doprowadzając do uzgodnienia większości kwestii spornych. Jednak w związku z niezakończonymi uzgodnieniami dotyczącymi WRF 2014-2020 prace nad programem „Zdrowie na rzecz wzrostu gospodarczego” będą kontynuowane podczas prezydencji irlandzkiej.

Trzeci projekt aktu prawnego to wniosek w sprawie dyrektywy zmieniającej dyrektywę Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącą przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych. W toku prace nad tym projektem wiele Państw Członkowskich (w tym Polska) sprzeciwiało się całej propozycji. Znalazło to odzwierciedlenie podczas dyskusji na szczeblu ministerialnym podczas posiedzenia Rady EPSCO w dniu 7 grudnia 2012 r. Przedstawiciel Polski zaprezentował negatywne stanowisko o projekcie dyrektywy i stwierdził, że projekt ten zbyt daleko ingeruje w kompetencje narodowe Państw Członkowskich, m.in. poprzez wprowadzenie obowiązku niezwłocznego przekazywania Komisji Europejskiej projektów zmian środków objętych zakresem dyrektywy. W podobnym duchu wypowiadali się także przedstawiciele innych Państw Członkowskich, postulując nadanie priorytetu innym dossierom legislacyjnym z obszaru zdrowia. Z tego względu nie należy spodziewać się kontynuowania prac nad propozycją w obecnym jej kształcie.

3.14 OCHRONA ŚRODOWISKA

Uregulowania dotyczące gazów cieplarnianych

W trakcie prezydencji cypryjskiej Polska opowiedziała się za przyjęciem w I czytaniu projektu Decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zasad rozliczania i planów działania dotyczących emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF).

Z punktu widzenia interesów Polski, konsekwentnie prezentowane przez nią stanowisko przyczyniło się do zabezpieczenia w uzgodnionym kształcie projektu, najważniejszych kwestii, tj. zachowania definicji lasu zgodnej z uzgodnieniami zawartymi w Protokole z Kioto, braku uprawnień dla Komisji Europejskiej do ingerencji w prognozowane poziomy odniesienia dla gospodarki leśnej oraz ograniczenia uprawnień Komisji w zakresie oceny i przekazywania rekomendacji do planów działań dla sektora LULUCF. W ramach obowiązkowości rozliczania emisji/pochłaniania dwutlenku węgla (CO₂) z działań rolniczych, w wyniku poparcia Polski ostatecznie uzgodniony projekt prezentuje satysfakcjonujący Polskę kompromis polegający na przyjęciu do celów raportowania wiążących wartości emisji/pochłaniania zasady n+2.

W trakcie prezydencji cypryjskiej Polska opowiedziała się również za przyjęciem w pierwszym czytaniu projektu Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, istotnych dla zmiany klimatu (MMR GHG). Przyjęty przez Radę projekt zabezpiecza kluczowe elementy podnoszone w stanowisku Polski i odnoszące się do zachowania spójności z decyzjami podjętymi na forum konwencji klimatycznej, dotyczące zakresu raportowanych informacji, ograniczenia liczby aktów delegowanych przyjmowanych przez KE. Zgodnie z interesem Polski, upoważnienia do wydania przez KE aktów delegowanych oraz wykonawczych zawierają wskazanie, iż muszą one być zgodne z tym, co zostało przyjęte na forum konwencji klimatycznej, dzięki czemu zminimalizowane zostało ryzyko wydawania przez KE aktów, których zakres wykracza poza aktualne zobowiązania międzynarodowe. Kolejnym elementem projektu, wprowadzonym dzięki zabiegom Polski i rozstrzygniętym korzystnie z punktu widzenia naszych interesów, było złagodzenie kwestii ustanowienia w strategiach rozwoju niskowęglowego etapów pośrednich w osiągnięciu celu redukcji emisji na rok 2050, co wynika z braku podjęcia jak dotąd przez Radę UE decyzji politycznej odnośnie pośrednich celów redukcji emisji gazów cieplarnianych w perspektywie do 2050 r.

W trakcie Prezydencji cypryjskiej opublikowana została bardzo ważna z punktu widzenia interesu Polski propozycja KE dotycząca tzw. *backloadingu*. W związku z występującą na rynku nadwyżką uprawnień do emisji, która przekłada się na znaczący spadek cen, KE zaproponowała wprowadzenie mechanizmu, który w jej opinii, krótkookresowo będzie wpływał na podwyższenie cen uprawnień. Mechanizm ten miałby polegać na odłożeniu części uprawnień z puli aukcyjnej w początkowych

latach III okresu rozliczeniowego, tak aby zmniejszyć ich podaż i podnieść cenę. Uprawnienia byłyby zwracane do puli aukcyjnej w końcowych latach III okresu. W zaprezentowanej 12 listopada 2012 r. propozycji zmiany Rozporządzenia Komisji zmieniającego Rozporządzenie (UE) Nr 1031/2010, KE zaproponowała konkretne wartości zmniejszenia puli uprawnień do sprzedaży w latach 2013-2015 o odpowiednio 400, 300 i 200 mln uprawnień, które zostaną zwrócone na rynek w latach 2019-2020 w liczbie odpowiednio 300 i 600 mln.

Polska jest przeciwna przyjęciu takich zmian, m. in. dlatego, że mechanizm ten będzie miał negatywny wpływ na gospodarkę ze względu na wzrost cen uprawnień do emisji w krótkim terminie, a przez to spowoduje wzrost cen energii i pozostałych produktów. Polska konsekwentnie utrzymuje swoje stanowisko ws. *backloadingu* oraz uważa, że taka interwencja w funkcjonowanie mechanizmu rynkowego jest sprzeczna z jego filozofią oraz podważa jego przewidywalność i pewność. Na wniosek Polski, do agendy grudniowej Rady ds. Środowiska dodany został punkt w tej sprawie, a do Komisji oraz członków Unii Europejskiej rozestany został polski dokument *Proponowane zmiany wolumenów uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, które mają zostać sprzedane na aukcji w okresie 2013-2020 (backloading) – wpływ na dochody budżetów krajowych*, prezentujący analizę wpływu *backloadingu* na liczby uprawnień na aukcje, z której wynika, że przy wycofaniu uprawnień w zaproponowany przez Komisję sposób najwięcej stracą państwa korzystające z derogacji dla elektroenergetyki. Analiza opierała się na danych przedstawianych przez KE w ocenie skutków regulacji.

Program działań na rzecz środowiska i klimatu

W odniesieniu do projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanawiającego Program działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE) najistotniejszymi zmianami wprowadzanymi przez propozycję aktu prawnego, mogącymi mieć negatywne konsekwencje na pozyskanie przez Polskę środków z Programu LIFE, jest odejście od obowiązujących w LIFE+ alokacji krajowych, zasad dofinansowania oraz wprowadzenie nowego typu projektów, tzw. projektów zintegrowanych. W tych kluczowych kwestiach Polska opowiadała się za zachowaniem alokacji krajowych oraz zachowaniem kwalifikowalności VAT i kosztów personelu. Ponieważ prezydencja cypryjska nie doprowadziła do uzgodnienia stanowiska Rady, elementy alokacji krajowych, jak również stawek dofinansowania projektów oraz wieloletnich programów prac pozostają tym samym nadal zagadnieniami nierozstrzygniętymi.

Polska dążyła do zapewnienia pełnej kwalifikowalności VAT i kosztów personelu dla wszystkich podmiotów wydatkujących środki w ramach programu LIFE. W związku z brakiem wystarczającego poparcia dla włączenia takiego zapisu w części deklaratywnej rozporządzenia dla wszystkich podmiotów w programie LIFE, ostatecznie wskutek działań Polski uzyskano zapis o częściowej kwalifikowalności VAT, wobec pierwotnej propozycji Komisji zakładającej pełną rezygnację z kwalifikowalności VAT w programie. Negocjacje instrumentu LIFE są powiązane z negocjacjami Wieloletnich Ram Finansowych, co oznacza, że w przypadku pogłębionych cięć w budżecie instrumentu, można się spodziewać zmian w stanowisku Rady, jak i Komisji, w tym również w zakresie zmiany na niższe stawek dofinansowania, w stosunku do popieranej przez Polskę wysokości dofinansowania dla projektów zawartej w propozycji KE.

Jakość środowiska w dziedzinie polityki wodnej

Z punktu widzenia Polski istotny element w pracach Rady UE stanowiły negocjacje dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2000/60/WE oraz dyrektywę 2008/105/WE w sprawie substancji priorytetowych, podczas których Polska konsekwentnie wskazywała, iż proponowane założenia wydają się przedwczesne i trudne do zrealizowania w najbliższym horyzoncie czasowym. Pomimo wysiłków zmierzających do modyfikacji zapisów projektu, nie udało się uzyskać poparcia pozostałych państw członkowskich dla postulatów Polski dotyczących:

- braku jednolitych metod badawczych i analitycznych pozwalających na wdrożenie monitoringu i ocen w oczekiwanym zakresie,
- braku powiązania przepisów dyrektywy z przepisami dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, co skutkować będzie nieprawidłową transpozycją dyrektywy 98/83/WE,
- zmniejszenia liczby substancji na liście obserwacyjnej i zapewnienia jej korelacji z listą utworzoną na mocy art. 59 rozporządzenia REACH, i w końcu przyjęcia możliwych do wykonania terminów realizacji monitoringu zgodnie z wymaganiami Ramowej Dyrektywy Wodnej.

W kontekście przyszłych prac nad projektem wydaje się, że zabezpieczenie polskich interesów, w tym uniknięcie dodatkowych obciążeń finansowych, może napotkać na poważne trudności.

Oceny oddziaływania na środowisko

Kolejnym zagadnieniem istotnym ze względu na interes Polski było rozpoczęcie dyskusji nad projektem zmiany dyrektywy 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko. Projekt ten, choć proponuje zmiany wpływające na podniesienie jakości ochrony środowiska, w obecnym kształcie budzi szereg wątpliwości Polski, jak również pozostałych państw członkowskich, z uwagi na niejasności zaproponowanego brzmienia przepisów i ich niekorzystne skutki w kontekście implementacji do prawodawstw krajowych. Akceptacja zaproponowanych rozwiązań i związana z tym konieczność wdrożenia ich do prawa krajowego, pociągnęłaby za sobą daleko idące konsekwencje, w tym związane z zapewnieniem prawidłowego funkcjonowania systemu ocen oddziaływania na środowisko. Z punktu widzenia interesów Polski istotne będzie zapewnienie w projekcie zapisów odnoszących się do potencjalnych skutków nowelizacji dyrektywy dla krajowego porządku prawnego. Jest to niezwykle istotne z uwagi na przenikanie się systemu prawa z zakresu ocen oddziaływania na środowisko z regulacjami dotyczącymi wielu dziedzin gospodarki ze względu na kluczowe znaczenie procedury oceny oddziaływania na środowisko dla możliwości pozyskiwania przez polskich inwestorów dofinansowania dla projektów inwestycyjnych z funduszy Unii Europejskiej.

Program działań w zakresie środowiska

W obszarze ochrony środowiska z punktu widzenia Polski jednym z istotnych elementów było także rozpoczęcie prac nad projektem decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. *Dobrze żyć w granicach naszej planety* (7. *Environment Action Programme*, 7. EAP). Polska w toku rozpoczętej dyskusji podkreślała, że należy wziąć pod uwagę okoliczności, które powinny towarzyszyć powstaniu projektu 7. EAP - jednym z czynników kształtujących jego założenia jest kryzys gospodarczy. Z punktu widzenia Polski istotne będzie zagwarantowanie, aby podejmowane przez UE kierunki działań były faktycznie możliwe do realizacji, biorąc pod uwagę ich ocenę ekonomiczną (na poziomie kraju, a nie tylko w skali całej UE) przy uwzględnieniu wsparcia instrumentami nowego programu działań i środków w ramach nowej perspektywy finansowej 2014-2020; oraz by 7. EAP w pełni odzwierciedlał postanowienia Rady, a proponowane w jego ramach działania i cele były zgodne z dotychczas uzgodnionymi przez państwa członkowskie. Polska, podobnie do innych państw członkowskich poparła ukierunkowanie działań na osiągnięcie celów zidentyfikowanych w strategii Europa 2020 na poziomie państw członkowskich, jak również wskazanie EAP jako narzędzia dla wdrażania istniejących zobowiązań i przepisów z perspektywą do roku 2020. Z punktu widzenia interesu Polski, dalsza debata na projektem będzie szczególnie istotna w kontekście pojawiających się postulatów rozszerzenia części projektu dotyczącej celów polityki klimatycznej UE zgodnie z Mapą Drogową w kierunku niskoemisyjnej konkurencyjnej gospodarki do roku 2050 (RM 2050), jak również apelu KE, na marginesie dyskusji na konferencji UNFCCC, o przyjęcie bardziej ambitnego stanowiska UE zgodnie z kierunkiem wskazanym w RM2050. Prace nad projektem zakończyły się na wczesnym etapie prac grupy roboczej.

3.15 EDUKACJA, KULTURA I SPORT

Program *Erasmus dla wszystkich*

W obszarze edukacji dla Polski najważniejsze były prace nad projektem rozporządzenia ws. nowego unijnego programu na lata 2014-2020 wspierającego kształcenie, szkolenia, młodzież i sport „*Erasmus dla wszystkich*”. Celem programu jest m.in. podniesienie poziomu umiejętności obywateli oraz wsparcie w rozwiązywaniu problemu wysokiego bezrobocia wśród młodzieży. Na obecnym etapie prac nad rozporządzeniem dla Polski kluczową sprawą było wyjaśnienie szczegółowych zasad funkcjonowania proponowanego przez Komisję Europejską mechanizmu gwarancji kredytów studenckich i o ile byłyby one korzystne dla polskich beneficjentów, zapewnienie jego możliwie równej dostępności we wszystkich państwach członkowskich. Niemożność uzyskania pełnej wiedzy w tym zakresie oraz wątpliwości wielu państw członkowskich co do generalnej potrzeby tworzenia takiego instrumentu, nie pozwoliły na osiągnięcie w Radzie porozumienia co do regulujących go przepisów. Ten nowy instrument finansowy w założeniu miałby umożliwić studentom odbywającym całość studiów magisterskich w innym kraju UE lub EOG dostęp do pożyczek na preferencyjnych warunkach. Prace prezydencji cypryjskiej nad rozporządzeniem ograniczały się do tej kwestii, gdyż przepisy dotyczące tego instrumentu zostały wyłączone z częściowego ogólnego podejścia do projektu przyjętego przez Radę podczas prezydencji duńskiej. Pomimo intensywnych prac na szczeblu grupy roboczej, prezydencja cypryjska przedstawiła podczas posiedzenia Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w dniu 26 listopada 2012 r. jedynie informację ustną nt. stanu prac nad rozporządzeniem.

Walidacja uczenia się pozaformalnego i nieformalnego

Polska pozytywnie odniosła się do projektu zalecenia Rady w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego uznając, że potwierdzenie umiejętności i kwalifikacji, zdobytych poza formalnym systemem kształcenia i szkolenia, (walidacja) na wszystkich szczeblach kształcenia ułatwi powrót do nauki osobom chcącym uzupełnić lub zdobyć nowe kwalifikacje, w tym także osobom, które uzyskały kwalifikację pierwszego stopnia (licencjat) i zdecydowały się np. na podjęcie pracy i kontynuowanie studiów na studiach drugiego stopnia w późniejszym okresie, po zdobyciu doświadczenia zawodowego. Polska opowiedziała się jednocześnie za wydłużeniem okresu na wprowadzenie przez państwa członkowskie stosownych rozwiązań w tym zakresie. W rezultacie tekst zalecenia przyjęty przez Radę w dniu 26 listopada 2012 r. zamiast pierwotnie planowanego roku 2015, przewiduje obecnie przyjęcie tych rozwiązań do roku 2018. Zalecenie określa wymogi jakościowe oraz główne kryteria dla rozwiązań systemowych przyjmowanych przez poszczególne państwa.

Program *Kreatywna Europa*

W obszarze kultury dla Polski najistotniejsze były prace nad projektem rozporządzenia ws. nowego unijnego programu dla sektora kultury i mediów „*Kreatywna Europa*”. Program przewidziany jest na lata 2014-2020. Dla Polski na obecnym etapie negocjacji kluczową sprawą było uzyskanie rozwiązań w zakresie proponowanego przez Komisję Europejską mechanizmu gwarancyjnego dla małych i średnich przedsiębiorstw oraz innych organizacji sektora kultury i kreatywnego, które zapewniałyby szeroki realny dostęp do tego mechanizmu dla podmiotów w jak największej liczbie państw członkowskich. Polsce udało się doprowadzić do uwzględnienia w projekcie rozporządzenia satysfakcjonujące rozwiązania w tym zakresie, jak również w odniesieniu do mechanizmów monitorowania funkcjonowania programu, dostępu instytucji finansowych do wiedzy eksperckiej na temat funkcjonowania sektora kreatywnego oraz ograniczenia dostępności tego instrumentu wyłącznie dla państw UE, EOG i Szwajcarii, co jest związane z wysoce innowacyjnym charakterem mechanizmu. W rezultacie podczas posiedzenia Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w dniu 26 listopada 2012 r. Polska poparła przyjęcie uzupełnienia częściowego ogólnego podejścia (przyjętego jeszcze podczas prezydencji duńskiej) o przepisy dotyczące mechanizmu gwarancyjnego.

Sport

W trakcie prezydencji cypryjskiej Polska aktywnie uczestniczyła w pracach nad promowaniem aktywności fizycznej sprzyjającej zdrowiu. Rada w swoich Konkluzjach zwróciła się do Komisji Europejskiej o jak najszybszego przygotowania projektu rekomendacji europejskich w tym obszarze. Ministrowie UE odpowiedzialni za sport poparli także koncepcję Europejskiego Tygodnia Sportu uznając ideę za wartą wdrożenia. Ponadto, Polska była jednym z inicjatorów działań prezydencji w obszarze walki z ustawianiem wyników zawodów sportowych. W tym obszarze udało się przyjąć Deklarację z Nikozji podpisaną przez ruch sportowy, prezydencję i Komisję Europejską oraz kontynuować działania mające na celu wypracowanie międzynarodowej Konwencji Rady Europy.

1. Prace UE w ujęciu statystyczno-faktograficznym.
2. Rozliczenia finansowe pomiędzy RP a UE.
3. Informacja o wykorzystaniu środków z funduszy strukturalnych, Funduszu Spójności oraz funduszy pozaunijnych.
4. Plan prac nad projektami ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej (przygotowany na podstawie ust. 1a art. 125a Regulaminu Sejmu).
5. Wykaz stanowisk do aktów prawnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w II poł. 2012 r.
6. Wykaz stanowisk do dokumentów pozalegisłacyjnych UE, przygotowanych przez Rząd zgodnie z ustawą z 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem RP w UE, przekazanych do Sejmu i Senatu RP w II poł. 2012 r.

PRACE UE W UJĘCIU STATYSTYCZNO-FAKTOGRAFICZNYM

POSIEDZENIA RADY EUROPEJSKIEJ

W trakcie prezydencji cypryjskiej odbyły się dwa posiedzenia Rady Europejskiej:

- 18 - 19 października 2012 r.
- 13 - 14 grudnia 2012 r.

POSIEDZENIA POSZCZEGÓLNYCH FORMACJI RADY UNII EUROPEJSKIEJ

W drugim półroczu 2012 r. odbyły się formalne posiedzenia następujących formacji Rady Unii Europejskiej:

- Rada do Spraw Ogólnych – 5 posiedzeń (w dniach: 24.07; 24.09; 16.10; 20.11; 11.12)
- Rada do Spraw Zagranicznych - 5 posiedzeń, w tym w składzie:
 - Ministrów ds. zagranicznych – 2 posiedzenia (w dniach: 23.07; 10.12)
 - Ministrów ds. handlu – 1 posiedzenie (w dniu 29.11)
 - Ministrów ds. obrony – 1 posiedzenie (w dniu 19.11)
 - Ministrów ds. rozwoju – 1 posiedzenie (w dniu 15.10)
- Rada do Spraw Gospodarczych i Finansowych - 6 posiedzeń (w dniach: 10.07; 9.10; 9.11; 13.11; 4.12 i 12.12)
- Rada do Spraw Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych - 2 posiedzenia (w dniach: 25-26.10; 6-7.12)
- Rada do Spraw Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Spraw Konsumentckich – 2 posiedzenia (w dniach: 4.10; 6.12)
- Rada do Spraw Konkurencyjności – 2 posiedzenia (w dniach: 10-11. 10; 10-11.12)
- Rada do Spraw Transportu, Telekomunikacji i Energii – 3 posiedzenia [w dniach: 29.10; 3.12 (energia); 20.12 (transport, telekomunikacja)]
- Rada do Spraw Rolnictwa i Rybołówstwa - 5 posiedzeń (w dniach: 16.07; 24-25.09; 22-23.10; 28-29.11; 18-19.12)
- Rada do Spraw Środowiska – 2 posiedzenia (w dniach: 25.10; 17.12)
- Rada do Spraw Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu – 1 posiedzenie (w dniach: 26-27.11).

DOKUMENTY UE PRZEKAZANE DO SEJMU I SENATU RP

W drugiej połowie 2012 r. Ministerstwo Spraw Zagranicznych przekazało do Sejmu i Senatu RP około 8000 dokumentów przesłanych Polsce przez Sekretariat Generalny Rady UE w ramach systemu U32Mail/Extranet.

Instytucje Unii Europejskiej przekazały bezpośrednio parlamentom narodowym 66 projektów aktów ustawodawczych, podlegających procedurze kontroli przestrzegania zasady pomocniczości.

POSTĘPOWANIA PRZED TRYBUNAŁEM SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

W drugim półroczu 2012 r. Pełnomocnik Rzeczypospolitej Polskiej:

- złożył odpowiedzi na skargi Komisji Europejskiej w 6 postępowaniach skierowanych przeciwko Polsce (C-245/12, C-308/12, C-330/12, C-331/12, C-332/12 i C-333/12);
- złożył uwagi interwenienta w 7 postępowaniach spornych (C-28/12, C-43/12, C-61/12, C-103/12 i C-165/12, C-114/12, C-137/12, C-152/12);
- złożył uwagi na piśmie w 26 sprawach prejudycjalnych przed Trybunałem Sprawiedliwości, w tym w 4 sprawach zainicjowanych przez sądy polskie (C-155/12, C-169/12, C-190/12, C-319/12).

ROZLICZENIA FINANSOWE POMIĘDZY POLSKĄ A UNIĄ EUROPEJSKĄ W OKRESIE LIPIEC-GRUDZIEŃ 2012 R.

1. Saldo

W ciągu 6 miesięcy prezydencji cypryjskiej odnotowano pozytywne saldo rozliczeń pomiędzy Unią Europejską a Rzeczpospolitą Polską, która osiągnęła pozycję beneficjenta netto + 6,2 mld EUR.

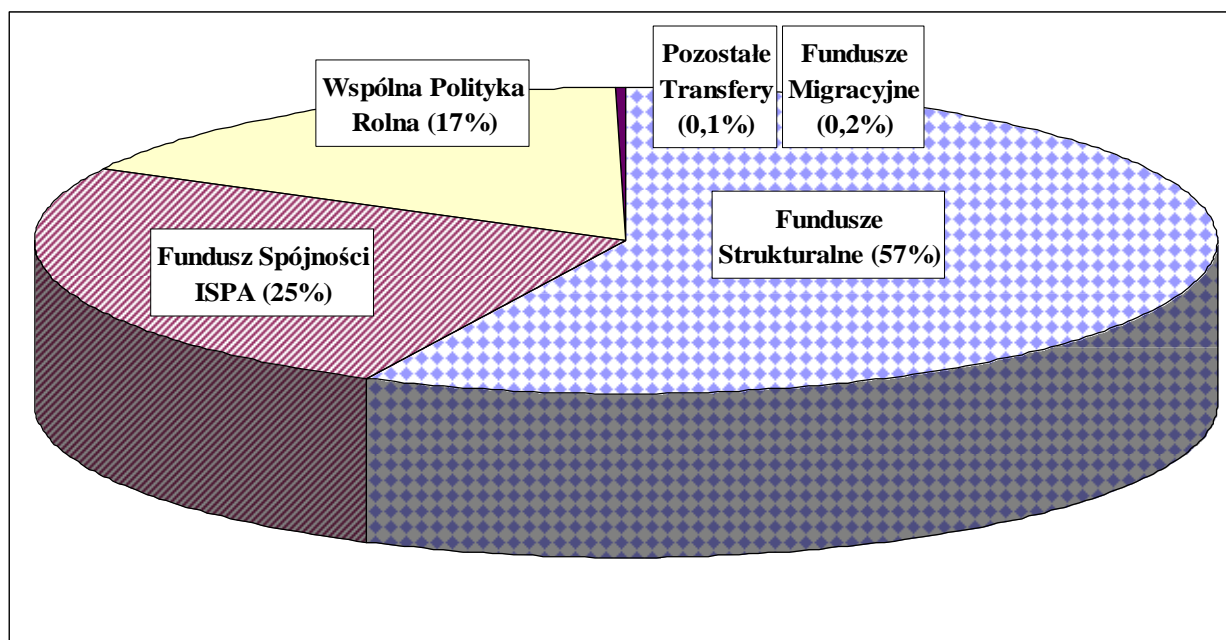
Tabela 1. Struktura transferów finansowych Rzeczpospolita Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 31 XII 2012 (w EUR).

Fundusze Strukturalne	4 204 600 389
Fundusz Spójności / ISPA	1 869 234 291
Wspólna Polityka Rolna	1 244 959 464
Fundusze Migracyjne	12 904 051
Pozostałe transfery*	7 051 136
Transfery razem	7 338 749 331
Składka członkowska	1 169 000 894
Zwrot środków do budżetu UE	709 095
Saldo	6 169 039 342

* W pozycji „Pozostałe transfery” dane na koniec listopada 2012 r.

2. Transfery do Polski

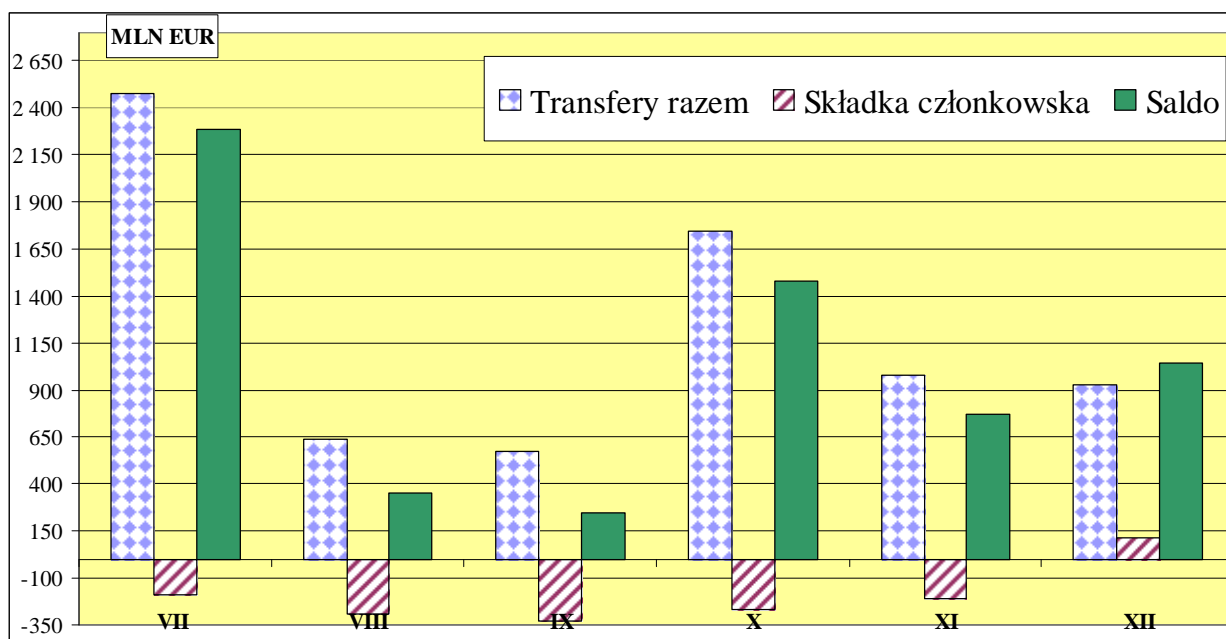
Wykres 1. Transfery z budżetu Unii Europejskiej do Polski w okresie 1 VII – 31 XII 2012

W okresie 1 lipca – 31 grudnia 2012 r. Rzeczpospolita Polska otrzymała z budżetu ogólnego Unii Europejskiej ponad 7,3 mld EUR. Najważniejsze pozycje wśród przepływów finansowych stanowiły transfery przeznaczone na finansowanie projektów realizowanych w ramach funduszy strukturalnych (4,2 mld EUR), na Fundusz Spójności/ISPA (1,9 mld EUR) oraz na Wspólną Politykę Rolną (1,2 mld EUR). Do Rzeczypospolitej Polskiej wpływają także środki z Funduszy Migracyjnych (Europejskiego Funduszu Powrotu Imigrantów, Funduszu Granic Zewnętrznych, Europejskiego Funduszu na Rzec

Uchodźców oraz Europejskiego Funduszu na Rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich) oraz środki klasyfikowane jako „Pozostałe transfery” przekazywane m.in. szkołom wyższym, jednostkom badawczo – rozwojowym, czy fundacjom rządowym obsługującym programy współpracy zagranicznej, na konta w bankach komercyjnych. Do końca grudnia 2012 r. transfery te osiągnęły łączną wysokość prawie 20 mln EUR.

Wykres 2. Transfery, składka członkowska oraz saldo rozliczeń finansowych Polska – budżet Unii Europejskiej w okresie 1 VII – 31 XII 2012 (w mln EUR).

* W grudniu 2012 r. składka członkowska miała wartość dodatnią ze względu na zwrot nadpłaconych środków (rozliczenie na koniec 2012 roku).

3. Składka do budżetu UE

W okresie 1 lipca – 31 grudnia 2012 r. Rzeczpospolita Polska wpłaciła do budżetu ogólnego UE składkę w wysokości 1,17 mld EUR, w tym:

- z tytułu zasobu własnego opartego o DNB: 782 mln EUR,
- z tytułu zasobu własnego opartego o VAT: 159 mln EUR,
- z tytułu tradycyjnych zasobów własnych: 173 mln EUR,
- z tytułu mechanizmów korekcyjnych (rabatu brytyjskiego oraz korekt przyznanych Szwecji i Królestwu Niderlandów): 55 mln EUR.

INFORMACJA O WYKORZYSTANIU ŚRODKÓW Z FUNDUSZY STRUKTURALNYCH I FUNDUSZU SPÓJNOŚCI**a. Perspektywa finansowa 2004-2006****Fundusze strukturalne na lata 2004-2006**

Procedury zamknięcia i ostatecznego rozliczenia programów perspektywy finansowej 2004-2006 dobiegają końca. Według stanu na koniec grudnia 2012 r. KE zatwierdziła sprawozdania końcowe dla wszystkich programów operacyjnych i programów inicjatyw wspólnotowych, w których partnerem wiodącym jest strona polska. Saldo końcowe wypłacone zostało już w ramach większości programów operacyjnych, kończąc tym samym procedurę zamknięcia programów. Jedynym programem, dla którego nie zakończono procedury rozliczenia jest SPO *Rybołówstwo i przetwórstwo ryb*.

W całym okresie programowania 2004-2006, Polska certyfikowała do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne (w części UE), poniesione na realizację projektów w ramach programów operacyjnych, w wysokości ponad 9,0 mld euro¹, co stanowi blisko 105% alokacji na lata 2004-2006.

Fundusz Spójności 2004-2006

Zgodnie z obowiązującym systemem wdrażania, ostateczną datą kwalifikowalności wydatków ponoszonych w projektach współfinansowanych ze środków Funduszu Spójności był 31 grudnia 2010 r. Wnioski o płatności końcowe dla poszczególnych projektów mogły być kierowane do Komisji Europejskiej do połowy 2011 r. Komisja Europejska wprowadziła możliwość wydłużenia okresu kwalifikowalności wydatków – w trybie indywidualnej akceptacji - do końca 2011 r., a w przypadku bardzo dużych projektów nawet do końca 2012 r.

Wartość wniosków o płatność przekazanych przez stronę polską do Komisji Europejskiej od uruchomienia *Strategii wykorzystania Funduszu Spójności* do 31 grudnia 2012 r. wyniosła ok. 5,4 mld euro, co stanowi 99% dostępnej alokacji z Funduszu Spójności na lata 2004-2006.

Do końca grudnia 2012 r. wnioski o płatności końcowe zostały przekazane do Komisji Europejskiej dla 128² projektów Funduszu Spójności (90 projektów z sektora środowiska, 36 projektów z sektora transportu, 1 projektu z zakresu informacji i promocji oraz dla projektu EDIS). Zgodnie z decyzjami KE, łączna wartość dofinansowania dla tych projektów wynosi ok. 5 mld euro.

Do 31 grudnia 2012 r. ostatecznie rozliczono z KE 29 ze 128 projektów (9 projektów z sektora transportu, 19 projektów z sektora środowiska oraz projekt dotyczący Systemu Rozszerzonej Decentralizacji Wdrażania (*Extended Decentralised Implementation System* - EDIS).

Całkowita kwota płatności otrzymanych z KE do końca 2012 r. osiągnęła wartość blisko 4,9 mld EUR, co stanowi 89% dostępnej alokacji w ramach Funduszu Spójności.

¹ Po uwzględnieniu wniosków o płatności końcowe.

² W stosunku do poprzedniego okresu sprawozdawczego nastąpiło zmniejszenie liczby i wartości wniosków o płatność końcową przekazanych do KE. Sytuacja ta spowodowana jest anulowaniem wniosku o płatność końcową i wniosku o płatność pośrednią dla jednego projektu kolejowego oraz anulowaniem wniosku o płatność pośrednią dla jednego projektu drogowego.

b. Perspektywa finansowa 2007-2013

Postęp finansowy w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013

Wnioski o dofinansowanie

Według danych wygenerowanych z Krajowego Systemu Informatycznego KSI SIMIK 07-13 od początku uruchomienia programów do 31 grudnia 2012 r. złożono ponad 248,4 tys. wniosków poprawnych pod względem formalnym (wzrost w II półroczu 2012 r. o 19,7 tys. wniosków) na całkowitą kwotę dofinansowania (zarówno środki unijne, jak i środki krajowe) 523 mld zł (wzrost w II półroczu 2012 r. o 38,8 mld zł).

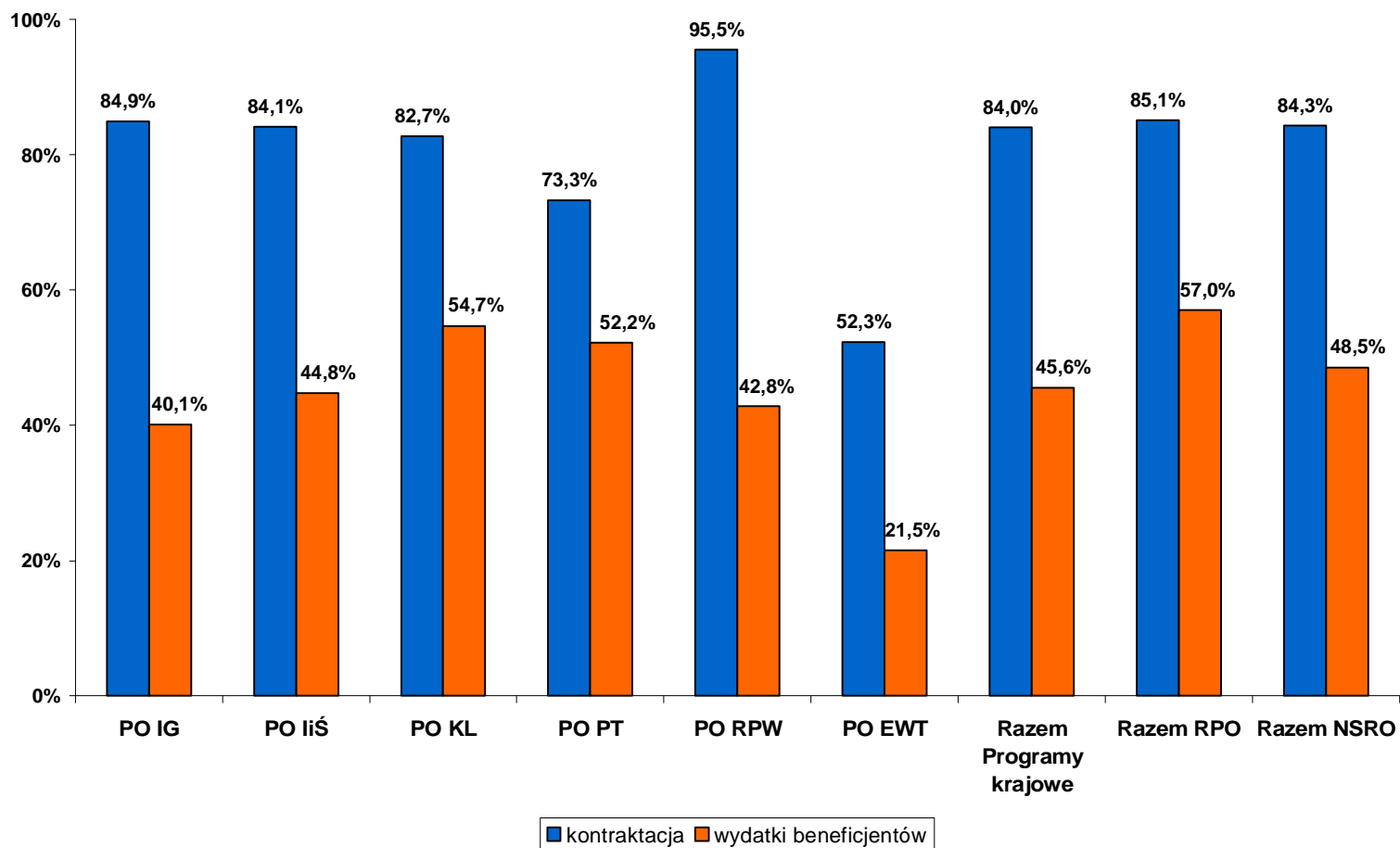
Kontraktacja środków

Do końca grudnia 2012 r. podpisano z beneficjentami ponad 80 tysięcy umów o dofinansowanie na kwotę dofinansowania w części UE około 235,3 mld zł (wzrost w II półroczu 2012 r. o ponad 8,4 tys. umów na kwotę dofinansowania UE ponad 25,6 mld zł). Kwota ta stanowi przeszło 84% alokacji na lata 2007-2013. Wartość wydatków kwalifikowalnych wykazana w umowach o dofinansowanie projektów wyniosła natomiast około 341,2 mld zł (wzrost w II półroczu 2012 r. o około 36,1 mld zł).

Wydatki beneficjentów (na podstawie wniosków o płatność)

Wydatki poniesione przez beneficjentów i uznane za kwalifikowalne wyniosły około 190,5 mld zł (wzrost w II półroczu 2012 r. o prawie 41 mld zł), w tym wartość dofinansowania UE to ponad 135 mld zł (wzrost w II półroczu 2012 r. o 28,6 mld zł). Tym samym wykorzystanie alokacji na lata 2007-2013 przekroczyło 48% (wzrost w II półroczu 2012 r. o ponad 11 p.p.).

Wykres 1. Wartość podpisanych umów/wydanych decyzji oraz wydatków beneficjentów w części odpowiadającej wkładowi UE w stosunku do alokacji w ramach NSRO 2007-2013, wg stanu na 31 grudnia 2012 r. (kwoty w zł)

*Dane dotyczące EWT przeliczono wg kursu 1 euro = 4,0968 zł

Źródło: KSI SIMIK 07-13, dane wygenerowane z systemu 3 stycznia 2013 r. Wykorzystanie alokacji na podstawie algorytmu MF i MRR obowiązującego w grudniu 2012 r.

Wydatki certyfikowane do Komisji Europejskiej i refundacje

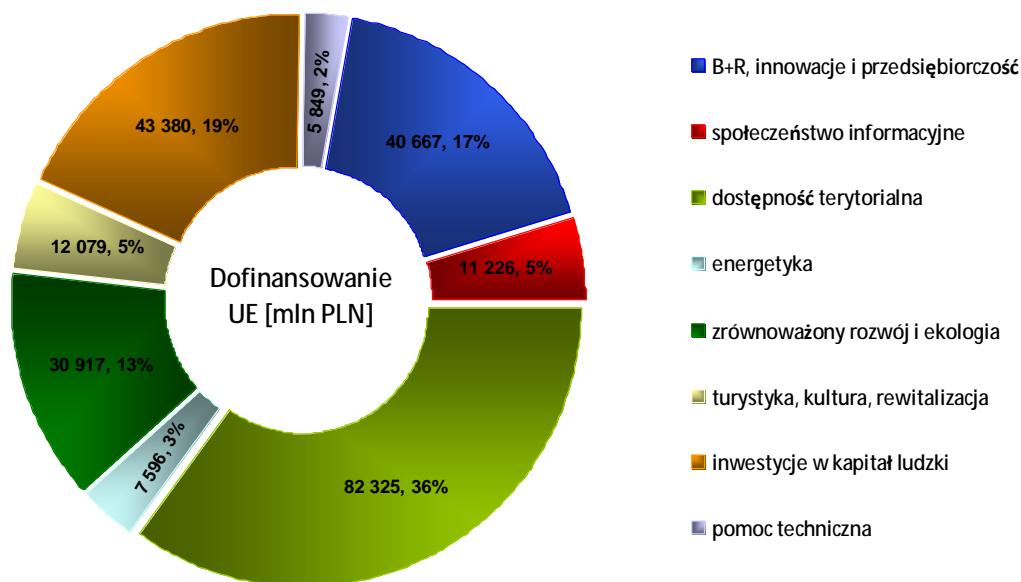
Według stanu na koniec grudnia 2012 r., od początku wdrażania NSRO 2007-2013 certyfikowano do Komisji Europejskiej wydatki kwalifikowalne stanowiące podstawę certyfikacji w wysokości 38,3 mld euro.

Certyfikowane wydatki pozwoliły zawniekskować do Komisji Europejskiej o refundację 31 mld euro, co stanowi około 46% alokacji. Z powyższej kwoty Komisja Europejska zrefundowała Polsce dotychczas (tj. do końca 2012 r.) 29 mld euro, w tym, w okresie od 1 lipca do 31 grudnia 2012 r. 5,9 mld euro.

Efekty rzeczowe w ramach Narodowej Strategii Spójności 2007-2013 na podstawie zawartych umów o dofinansowanie³

Ponad 1/3 wartości wszystkich projektów realizowanych w ramach NSRO 2007-2013 to inwestycje w infrastrukturę transportową (wykres 1.). W ramach tych przedsięwzięć powstaje m.in.: ponad 1,2 tys. kilometrów autostrad i dróg ekspresowych, 2,5 tys. kilometrów dróg krajowych i wojewódzkich oraz ponad 6,5 tys. kilometrów dróg powiatowych i gminnych. Szacuje się, że zakupionych zostanie ponad 1,9 tysiąca jednostek taboru komunikacji miejskiej. Znaczna część środków unijnych (19% wartości wszystkich umów o dofinansowanie) kierowana jest na rozwój kapitału ludzkiego. Dzięki nim utworzono np. ponad 127 tys. nowych miejsc pracy i powstało blisko 2,7 tys. etatów badawczych. Duża część środków wydawana jest również na sektor B+R i rozwój przedsiębiorczości – około 17% wartości wszystkich projektów, co pozwoliło na objęcie wsparciem m.in.: 500 ośrodków badawczych i blisko 1,6 tys. laboratoriów. W zrównoważony rozwój i inwestycje podnoszące jakość środowiska naturalnego w Polsce zaangażowano 13% dostępnych środków. Za unijne pieniądze wybudowanych zostanie m.in.: ponad 20,7 tys. kilometrów sieci kanalizacyjnych oraz ponad 5,5 tys. kilometrów sieci wodociągowych.

Wykres 2. Główne obszary wsparcia w ramach NSRO 2007-2013 – dane na podstawie umów o dofinansowanie podpisanych do 31 grudnia 2012 r., kwoty w mln zł

³ Szacunkowe dane na podstawie KSI SIMIK 07-13 (stan na 31 grudnia 2012 r.)

**PLAN PRAC NAD PROJEKTAMI USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ
(PRZYGOTOWANY NA PODSTAWIE UST. 1A ART. 125A REGULAMINU SEJMU).***STAN NA DZIEŃ 4.02.2013 R.***PROJEKTY USTAW PRZYJĘTE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW W OKRESIE LIPIEC -
GRUDZIEŃ 2012 R.**

W okresie lipiec – grudzień 2012 r. Rada Ministrów przyjęła 21 projektów ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, tj.:

- projekt ustawy o zmianie ustawy o weterynaryjnej kontroli granicznej oraz ustawy - Prawo pocztowe,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o odpadach wydobywczych oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku suszu paszowego oraz rynków lnu i konopi uprawianych na włókno,
- projekt ustawy o środkach ochrony roślin,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o obrocie instrumentami finansowymi oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo lotnicze,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym,
- projekt ustawy - Prawo pocztowe,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku tonażowym oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw,
- projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy,
- projekt ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim oraz ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym oraz ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym,
- projekt ustawy o zmianie ustawy o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej.

Wszystkie ww. projekty ustaw zostały już skierowane do Sejmu RP.

WYKAZ PROJEKTÓW USTAW WYKONUJĄCYCH PRAWO UNII EUROPEJSKIEJ, KTÓRE POWINNY ZOSTAĆ SKIEROWANE PRZEZ RADĘ MINISTRÓW DO SEJMU RP DO KOŃCA I POŁOWY 2013 R.

	Zmieniany/nowy akt prawny	Zakres zmian	Termin implementacji
1.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE	30.04.2011
2.	Projekt ustawy - Prawo gazowe	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 715/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1775/2009 • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego i uchylenia dyrektywy Rady 2004/67/WE 	03.03.2011
3.	Projekt ustawy - Prawo energetyczne	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 714/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej i uchylające rozporządzenie(WE) nr 1228/2003 • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 713/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki 	03.03.2011
4.	Projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	05.12.2010

5.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającą mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych oraz zmieniającą dyrektywę Rady 1999/32/WE odnoszącą się do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylająca dyrektywę 93/12/EWG	31.12.2010
6.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE	05.12.2010
7.	Projekt ustawy o cudzoziemcach	Wszystkie akty prawa unijnego w tym zakresie zostały wdrożone w obowiązującej ustawie o cudzoziemcach. Ze względu na liczne nowelizacje istnieje potrzeba uporządkowania struktury ustawy i nadania jej większej przejrzystości, nowa ustawa uwzględniac będzie również odpowiednie przepisy prawa unijnego, które zostały już transponowane do prawa krajowego. Ponadto celem projektu jest wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/51/UE z dnia 11 maja 2011 r. zmieniającej dyrektywę Rady 2003/109/WE w celu rozszerzenia jej zakresu na osoby objęte ochroną międzynarodową	20.05.2013
8.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/31/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006	25.06.2011
9.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku rybnego	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009 z 20 listopada 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 847/96, (WE) nr 2371/2002, (WE) nr 811/2004, (WE) nr 768/2005, (WE) nr 2115/2005, (WE) nr 2166/2005, (WE) nr 388/2006, (WE) nr 509/2007, (WE) nr 676/2007, (WE) nr 1098/2007, (WE) nr 1300/2008, (WE) nr 1342/2008 i uchylające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1627/94 oraz (WE) nr 1966/2006	01.01.2010
10.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji	01.05.2004
11.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizmach genetycznie	Dyrektywa Rady 98/81/WE z dnia 26 października 1998 r. zmieniająca dyrektywę 90/219/EWG w sprawie	01.05.2004

	zmodyfikowanych	zamkniętego użycia mikroorganizmów zmodyfikowanych genetycznie	
12.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo lotnicze	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylające dyrektywę 94/56/WE	02.12.2010
13.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo farmaceutyczne	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/84/UE z dnia 15 grudnia 2010 r. zmieniająca – w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii – dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi • Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfalszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji 	21.07.2012 02.01.2013
14.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o niektórych umowach kompensacyjnych zawieranych w związku z umowami dostaw na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	Stosowanie art. 346 TFUE w związku z umowami dostaw uzbrojenia lub sprzętu wojskowego na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa	
15.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym	Dyrektywa Rady 2009/119/WE z dnia 14 września 2009 r. nakładająca na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych	31.12.2012
16.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych	Wyrok TSUE w sprawie C-271/09 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	
17.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)	07.01.2013
18.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o bateriach i akumulatorach	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie baterii i akumulatorów oraz zużytych baterii i akumulatorów • Rozporządzenie Komisji (UE) nr 493/2012 z dnia 11 czerwca 2012 r. ustanawiające na podstawie dyrektywy 2006/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady szczegółowe przepisy dotyczące obliczania wydajności recyklingu dla procesów recyklingu zużytych baterii i akumulatorów 	26.09.2008 01.01.2014
19.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku akcyzowym	Konieczność wdrożenia regulacji dotyczących podatku akcyzowego od gazu ziemnego w związku z możliwością stosowania jedynie do 31.10.2013 r. okresu przejściowego na dostosowanie krajowego poziomu	31.10.2013

		opodatkowania gazu ziemnego do celów opałowycy do poziomu unijnego minimum określonego w dyrektywie Rady 2003/96/WE w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej	
20.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o transporcie kolejowym	Dyrektywa Komisji 2011/18/UE z dnia 1 marca 2011 r. zmieniająca załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie	31.12.2011
21.	Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących praw pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1177/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. o prawach pasażerów podróżujących drogą morską i drogą wodną śródlądową oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004	18.12.2012
22.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne	Uzupełnienie transpozycji: <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej • dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych • dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne • dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego 	01.05.2004
23.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych	Decyzja Komisji Europejskiej 2009/750/WE z dnia 6 października 2009 r. w sprawie definicji europejskiej usługi opłaty elektronicznej oraz jej elementów technicznych	10.2012
24.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących Zabezpieczenia Społecznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego 	01.05.2014
25.	Projekt ustawy o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, ceł i innych należności pieniężnych	Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń	31.12.2011
26.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar • Dyrektywa 2011/93/EU Parlamentu Europejskiego i Rady o zwalczaniu seksualnego 	06.04.2013 18.12.2013

		wykorzystywania i niegodziwego traktowania w celach seksualnych dzieci i pornografii dziecięcej, uchylająca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW	
27.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz ustawy o kontroli skarbowej	Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG	01.01.2013
28.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych	<ul style="list-style-type: none"> • Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 261/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do stosunków umownych w sektorze mleka i przetworów mlecznych • Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 511/2012 z dnia 15 czerwca 2012 r. w sprawie powiadomień dotyczących organizacji producentów i organizacji międzybranżowych oraz negocjacji umownych i stosunków umownych określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora mleka i przetworów mlecznych • Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 880/2012 z dnia 28 czerwca 2012 r. uzupełniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do współpracy międzynarodowej i negocjacji umownych organizacji producentów w sektorze mleka i przetworów mlecznych 	02.04.2012 19.06.2012 01.10.2012
29.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina	Rozporządzenie Komisji (WE) nr 436/2009 z dnia 26 maja 2009 roku ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 479//2008 w odniesieniu do rejestru winnic, obowiązkowych deklaracji i sporządzania informacji na potrzeby monitorowania rynku, dokumentów towarzyszących przewozowi produktów i rejestrów prowadzonych w sektorze wina	01.08.2009
30.	Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo atomowe oraz ustawy – Prawo geologiczne i górnicze	Dyrektywa Rady 2011/70/EURATOM z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiająca ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi	23.08.2013
31.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego	Dyrektywa 2011/89/EU Parlamentu i Rady z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zmiany dyrektyw 98/78/EC, 2002/87/EC, 2006/48/EC i 2009/138/EC w odniesieniu do dodatkowego nadzoru nad podmiotami finansowymi konglomeratu finansowego	10.06.2013 22.07.2013
32.	Projekt ustawy o krwiodawstwie i krwiolecznictwie	<ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca normy jakości i bezpiecznego pobierania, testowania, przetwarzania, przechowywania i dystrybucji krwi ludzkiej i składników krwi oraz zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE • Dyrektywa Komisji 2005/61/WE z dnia 30 	08.02.2005 31.08.2006

		<p>września 2005 r. wykonująca dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymogów dotyczących śledzenia losów krwi oraz powiadamiania o poważnych, niepożądanych reakcjach i zdarzeniach</p> <ul style="list-style-type: none"> • Dyrektywa Komisji 2005/62/WE z dnia 30 września 2005 r. wykonująca dyrektywę 2002/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie norm i specyfikacji wspólnotowych odnoszących się do systemu jakości obowiązującego w placówkach służby krwi 	31.08.2006
33.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o dokumentach paszportowych	Rozporządzenie Rady (WE) Nr 2252/2004 z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie	
34.	Projekt ustawy o zmianie ustawy wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej	01.04.2011
35.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004	13.12.2014
36.	Projekt ustawy o zmianie ustawy o wyrobach budowlanych oraz niektórych innych ustaw	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG	24.04.2011 01.07.2013
37.	Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/82/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie ułatwień w zakresie transgranicznej wymiany informacji dotyczących przestępstw lub wykroczeń związanych z bezpieczeństwem ruchu drogowego	07.11.2013

WYKAZ STANOWISK DO AKTÓW PRAWNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2012 R.

Lp.	Sygnatura KE	Tytuł projektowanego aktu prawnego	Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*	Data przyjęcia przez KSE stanowiska przygotowanego na wniosek Sejmu lub Senatu RP**
1	COM(2012) 208	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG dotyczącego zmiany załącznika II (Przepisy techniczne, normy, badania i certyfikacja) do Porozumienia EOG	2012-06-01	MG	2012-07-06	-
2	COM(2012) 329	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA)	2012-06-20	MSZ	2012-07-05	-
3	COM(2012) 272	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek Danii EGF/2011/008 DK/Odense Steel Shipyard)	2012-06-22	MRR	-	2012-07-06
4	COM(2012) 298	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY	2012-06-21	MRIRW	2012-07-06	-

* tryb art. 7 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

** tryb art. 8 ust.1 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

		zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1288/2009				
5	COM(2012) 301	ZALECENIE RADY w sprawie wdrażania ogólnych wytycznych dotyczących polityk gospodarczych państw członkowskich, których walutą jest euro	2012-06-22	MF	-	2012-07-06
6	COM(2012) 332	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania	2012-06-21	MRiRW	2012-07-06	-
7	COM(2012) 236	Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia uzupełniającego protokołu z Nagoi – Kuala Lumpur dotyczącego odpowiedzialności i odszkodowania do protokołu kartageńskiego o bezpieczeństwie biologicznym	2012-06-20	MŚ	-	2012-07-09
8	COM(2012) 268	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Mołdowy zmieniającej Umowę między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdowy o ułatwieniach w wydawaniu wiz	2012-06-22	MSZ	-	2012-07-05
9	COM(2012) 238	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym	2012-06-08	MG	2012-07-11	-
10	COM(2012) 335	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające ramy zarządzania odpowiedzialnością finansową związaną z trybunałami do spraw rozstrzygnięcia sporów między inwestorem a państwem, utworzonymi na mocy umów międzynarodowych, których Unia Europejska jest stroną	2012-06-21	MG	2012-07-06	-
11	COM(2012) 343	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca decyzję Rady 2003/17/WE poprzez wydłużenie okresu jej stosowania oraz aktualizację nazwy państwa trzeciego oraz nazw organów odpowiedzialnych za zatwierdzanie i kontrolę produkcji	2012-06-28	MRiRW	2012-07-13	-
12	COM(2012) 336	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustanawiające instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie	2012-06-22	MF	2012-07-11	-

		jest euro				
13	COM(2012) 355	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca decyzję Rady 2008/971/WE w odniesieniu do włączenia leśnego materiału rozmnożeniowego kategorii „kwalifikowany” w zakres tej decyzji oraz aktualizacji nazwy organów odpowiedzialnych za zatwierdzanie i kontrolę produkcji	2012-07-02	MRIRW	2012-07-17	-
14	COM(2012) 254	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ustanowienia systemu „EURODAC do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) nr [...] [ustanawiającego kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela kraju trzeciego lub bezpaństwowca] oraz w celu występowania o porównanie z danymi EURODAC przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego – i zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (wersja przekształcona)	2012-06-27	MSW	2012-07-18	-
15	COM(2012) 280	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywy Rady 77/91/EWG i 82/891/EWG, dyrektywy 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE i 2011/35/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 1093/2010	2012-06-29	MF	2012-07-13	-
16	COM(2012) 388	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020	2012-07-06	MSZ	2012-07-20	-
17	COM(2012) 350	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2009/65/WE w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) w zakresie funkcji	2012-07-13	MF	2012-07-27	-

		depozytariusza, polityki wynagrodzeń i sankcji				
18	COM(2012) 369	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie badań klinicznych produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz uchylecia dyrektywy 2001/20/WE	2012-07-17	MZ	2012-08-01	-
19	COM(2012) 357	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie środków związanych z handlem zapewniających podaż pewnych produktów rybołówstwa przetworcom unijnym w latach 2013-2015, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 104/2000 oraz (UE) nr 1344/2011 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1062/2009	2012-07-20	MRiRW	-	2012-08-03
20	COM(2012) 371	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające szczegółowe warunki dotyczące połowów stad głębinowych na północno-wschodnim Atlantyku oraz przepisy dotyczące połowów na wodach międzynarodowych północno-wschodniego Atlantyku i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2347/2002	2012-07-19	MRiRW	2012-08-03	-
21	COM(2012) 393	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 443/2009 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO2 z nowych samochodów osobowych przewidzianego na 2020 r.	2012-07-16	MŚ	2012-07-31	-
22	COM(2012) 394	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 510/2011 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO2 z nowych lekkich pojazdów dostawczych przewidzianego na 2020 r.	2012-07-12	MŚ	2012-07-27	-
23	COM(2012) 407	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiająca działanie Unii na rzecz Europejskich Stolic Kultury na lata 2020–2033	2012-07-23	MKiDN	2012-08-07	-
24	COM(2012) 266	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca zawarcia Umowy między Unią Europejską a Ukrainą zmieniającej Umowę między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz	2012-07-26	MSZ	-	2012-08-08
25	COM(2012) 381	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę Rady 1999/37/WE w sprawie dokumentów rejestracyjnych pojazdów	2012-07-23	MTBiGM	2012-08-07	-
26	COM(2012) 403	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji	2012-07-19	MŚ	2012-08-09	-

		handlu nimi (przekształcenie)				
27	COM(2012) 363	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zwalczania nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii za pośrednictwem prawa karnego	2012-07-18	MS	2012-08-02	-
28	COM(2012) 362	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich z Unią Europejską (decyzja o stowarzyszeniu zamorskim)	2012-07-25	MSZ	2012-08-09	-
29	COM(2012) 413	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 ustanawiające środki służące odbudowie zasobów węgorza europejskiego	2012-07-26	MRiRW	2012-08-10	-
30	COM(2012) 352	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie dokumentów zawierających kluczowe informacje, dotyczących produktów inwestycyjnych	2012-07-13	MF	2012-08-07	-
31	COM(2012) 360	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (wersja przekształcona)	2012-07-18	MF	2012-08-02	-
32	COM(2012) 428	Wniosek DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do mechanizmu szybkiego reagowania na nadużycia związane z podatkiem VAT	2012-07-31	MF	2012-08-14	-
33	COM(2012) 379	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji o wsparciu żywnościowym	2012-07-26	MSZ	-	2012-08-10
34	COM(2012) 378	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji o wsparciu żywnościowym	2012-07-26	MSZ	-	2012-08-10
35	COM(2012) 380	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie okresowych badań przydatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz uchylające dyrektywę 2009/40/WE	2012-07-26	MTBiGM	2012-08-21	-
36	COM(2012) 421	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wykorzystywania informacji poufnych i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (przedłożony zgodnie z art. 293 ust. 2 TFUE)	2012-07-30	MF	2012-08-22	-
37	COM(2012) 432	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla	2012-08-02	MRiRW	2012-08-17	-

		ochrony niedojrzałych organizmów morskich				
38	COM(2012) 447	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów walenii na łowiskach i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 88/98	2012-08-08	MRIRW	2012-08-28	-
39	COM(2012) 420	Zmieniony wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie sankcji karnych za wykorzystywanie informacji poufnych i manipulacje na rynku	2012-07-30	MS	2012-08-17	-
40	COM(2012) 377	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY wprowadzające szczególne tymczasowe środki w zakresie rekrutacji urzędników Unii Europejskiej i pracowników zatrudnionych na czas określony w związku z przystąpieniem Chorwacji	2012-08-17	MSZ	2012-08-31	-
41	COM(2012) 449	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie przydziału kontyngentów taryfowych mających zastosowanie do wywozu drewna z Federacji Rosyjskiej do Unii Europejskiej	2012-08-09	MG	2012-09-06	-
42	COM(2012) 397	ZALECENIE RADY mające na celu likwidację nadmiernego deficytu budżetowego w Hiszpanii	2012-08-24	MF	-	2012-09-07
43	COM(2012) 372	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz udzielania licencji wieloterytorialnych dotyczących praw do utworów muzycznych na potrzeby ich wykorzystania na internetowym polu eksploatacji na rynku wewnętrznym	2012-08-02	MKIDN	2012-09-10	-
44	COM(2012) 456	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (EWG/Euratom) nr 354/83 w odniesieniu do deponowania historycznych materiałów archiwalnych instytucji w Europejskim Instytucie Uniwersyteckim we Florencji	2012-08-16	MKIDN	2012-09-11	-
45	COM(2012) 465	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające program działań dla podatków w Unii Europejskiej na okres 2014–2020 (Fiscalis 2020) i uchylające decyzję nr 1482/2007/WE	2012-08-29	MF	2012-09-12	-
46	COM(2012) 464	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające program działań dla ceł w	2012-08-29	MF	2012-09-12	-

		Unii Europejskiej na okres 2014–2020 (Cła 2020) i uchylające decyzję nr 624/2007/WE				
47	COM(2012) 471	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie pewnych środków technicznych i kontrolnych w cieśninie Skagerrak oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 850/98 oraz rozporządzenie (WE) nr 1342/2008	2012-08-29	MRIRW	2012-09-13	-
48	COM(2012) 416	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wyjaśnienia przepisów dotyczących harmonogramu aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych	2012-08-06	MŚ	2012-09-11	-
49	COM(2012) 461	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie uruchomienia środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/015 FR/Peugeot z Francji)	2012-09-07	MRR	-	2012-09-21
50	COM(2012) 458	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustalające uprawnienia do połowów na 2013 w odniesieniu do pewnych stad ryb i grup stad ryb w Morzu Bałtyckim	2012-09-07	MRIRW	-	2012-09-21
51	COM(2012) 242	Wniosek DYREKTYWA RADY ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego	2012-06-20	MŚ	-	2012-07-05
52	COM(2012) 512	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) w odniesieniu do jego powiązania z rozporządzeniem Rady (UE) nr .../... powierzającym Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi	2012-09-12	MF	2012-09-27	-
53	COM(2012) 498	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1342/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiające długoterminowy plan w zakresie	2012-09-12	MRIRW	2012-09-27	-

		zasobów dorsza i połowów tych zasobów				
54	COM(2012) 524	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 552/97 tymczasowo wycofujące dostęp do ogólnych preferencji taryfowych w odniesieniu do Mjanmy/Birmy	2012-09-17	MG	2012-10-02	-
55	JOIN(2012) 023	Wspólny wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii	2012-08-31	MSZ	-	2012-10-03
56	COM(2012) 496	Zmieniony wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006	2012-09-17	MRR	2012-10-02	-
57	COM(2012) 382	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie drogowej kontroli technicznej dotyczącej przydatności do ruchu drogowego pojazdów użytkowych poruszających się w Unii oraz uchylające dyrektywę 2000/30/WE	2012-07-25	MTBiGM	2012-09-28	-
58	COM(2012) 511	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi	2012-09-12	MF	2012-09-27	-
59	COM(2012) 526	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca decyzję nr 573/2007/WE, decyzję nr 575/2007/WE oraz decyzję Rady 2007/435/WE w celu zwiększenia stawki współfinansowania w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców, Europejskiego Funduszu Powrotów Imigrantów oraz Europejskiego Funduszu na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich w odniesieniu do pewnych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich	2012-09-20	MSW	2012-10-05	-

		doświadczających poważnych trudności w zakresie swojej stabilności finansowej lub nimi zagrożonych				
60	COM(2012) 527	Wniosek DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca decyzję nr 574/2007/WE w celu zwiększenia stawki współfinansowania w ramach Funduszu Granic Zewnętrznych dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie swojej stabilności finansowej lub nimi zagrożonych	2012-09-20	MSW	2012-10-05	-
61	COM(2012) 535	Zmiana do wniosku Komisji COM(2011) 626 final/3 ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynków”)	2012-09-25	MRiRW	2012-10-10	-
62	COM(2012) 552	Zmiana do wniosku Komisji COM(2011) 625 final/3 ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej	2012-09-25	MRiRW	2012-10-10	-
63	COM(2012) 551	Zmiana do wniosku Komisji COM(2011) 628 final/2 ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej	2012-09-25	MRiRW	2012-10-10	-
64	COM(2012) 553	Zmiana do wniosku Komisji COM(2011) 627 final/3 ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)	2012-09-25	MRiRW	2012-10-10	-
65	COM(2012) 430	Wniosek DECYZJA RADY ustanawiająca stanowisko UE do celów przeglądu Międzynarodowego Regulaminu Telekomunikacyjnego, które zostanie przedstawione na Światowej konferencji na rzecz telekomunikacji międzynarodowej lub w czasie posiedzeń przygotowawczych do tej konferencji	2012-08-16	MAiC	-	2012-10-11
66	COM(2012) 499	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie statutu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych	2012-09-21	MSZ	2012-10-08	-
67	COM(2012) 521	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY	2012-09-27	MF	2012-10-15	-

		zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 111/2005 określające zasady nadzorowania handlu prekursorami narkotyków pomiędzy Wspólnotą a państwami trzecimi				
68	COM(2012) 548	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 273/2004 w sprawie prekursorów narkotykowych	2012-09-28	MF	2012-10-15	-
69	COM(2012) 530	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę Rady 2001/110/WE odnoszącą się do miodu	2012-09-21	MRiRW	2012-10-05	-
70	COM(2012) 514	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY ustanawiające Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej: EU Aid Volunteers	2012-09-24	MSZ	2012-10-22	-
71	COM(2012) 591	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych	2012-10-17	MRiRW	2012-10-31	-
72	COM(2012) 542	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wyrobów medycznych, zmieniające dyrektywę 2001/83/WE, rozporządzenie (WE) nr 178/2002 i rozporządzenie (WE) nr 1223/2009	2012-10-02	MZ	2012-11-02	-
73	COM(2012) 541	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wyrobów medycznych do diagnostyki in vitro	2012-10-02	MZ	2012-11-02	-
74	COM(2012) 578	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY dotyczące stosowania kwasu mlekowego do zmniejszania powierzchniowego zanieczyszczenia mikrobiologicznego tusz wołowych	2012-10-18	MRiRW	-	2012-11-02
75	COM(2012) 561	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY ustanawiające wspólnotowy system rejestracji przewoźników materiałów promieniotwórczych	2012-10-18	MŚ	-	2012-11-02
76	COM(2012) 631	Wniosek DECYZJA RADY upoważniająca do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych	2012-10-25	MF	2012-11-08	-
77	COM(2012) 628	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 2011/92/UE w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne	2012-10-26	MŚ	2012-11-12	-
78	COM(2012) 546	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie zawarcia protokołu uzgodnionego między Unią Europejską a Islamską Republiką	2012-10-18	MRiRW	-	2012-11-08

		Mauretańską ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w obowiązującej Strony umowie o partnerstwie w sprawie połowów				
79	COM(2012) 576	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie dostępu do zasobów genetycznych oraz sprawiedliwego i równego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów w Unii	2012-10-25	MŚ	2012-11-19	-
80	COM(2012) 650	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu	2012-11-07	MSZ	2012-11-22	-
81	COM(2012) 589	Wniosek DECYZJA RADY dotycząca stanowiska, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w grupie ekspertów ds. Umowy europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowo (AETR) Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ	2012-11-09	MTBiGM	-	2012-11-23
82	COM(2012) 597	Wniosek DECYZJA RADY ustalająca wysokość wkładów wpłacanych przez państwa członkowskie w ramach trzeciej raty za 2012 r. na rzecz Europejskiego Funduszu Rozwoju	2012-11-09	MSZ	-	2012-11-27
83	COM(2012) 598	Wniosek DECYZJA RADY ustalająca wysokość wkładów wpłacanych przez państwa członkowskie na rzecz Europejskiego Funduszu Rozwoju w 2013 r. i 2014 r., w tym pierwszej raty za 2013 r.	2012-11-09	MSZ	-	2012-11-27
84	COM(2012) 584	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych	2012-10-17	MAiC	2012-11-20	-
85	COM(2012) 716	Projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2013	2012-11-27	MF	2012-11-28	-
86	COM(2012) 595	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniająca dyrektywę 98/70/WE odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych	2012-10-29	MG	2012-11-13	-
87	COM(2012) 617	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym	2012-10-31	MPiPS	2012-12-07	-

88	COM(2012) 643	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie fluorowanych gazów cieplarnianych	2012-11-07	MŚ	2012-12-12	-
89	COM(2012) 614	Wniosek DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie poprawy równowagi płci wśród dyrektorów niewykonawczych spółek, których akcje są notowane na giełdzie i odnośnych środków	2012-11-19	PRRT	2012-12-13	-
90	COM(2012) 712	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające rozporządzenie (EU, Euratom) nr 966/2012 w odniesieniu do finansowania europejskich partii politycznych	2012-11-30	MSZ	2012-12-13	-
91	COM(2012) 724	Wniosek ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniające niektóre akty ustawodawcze w zakresie statystyk dotyczących rolnictwa i rybołówstwa	2012-12-05	GUS	2012-12-19	
92	COM(2012) 725	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (WE) nr 659/1999 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE	2012-12-13	UOKiK	-	2012-12-27
93	COM(2012) 730	Wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa oraz rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego	2012-12-13	UOKiK	-	2012-12-27

WYKAZ STANOWISK DO DOKUMENTÓW POZALEGISLACYJNYCH UE, PRZYGOTOWANYCH PRZEZ RZĄD ZGODNIE Z USTAWĄ Z 8 PAŹDZIERNIKA 2010 R. O WSPÓŁPRACY RADY MINISTRÓW Z SEJMEM I SENATEM W SPRAWACH ZWIĄZANYCH Z CZŁONKOSTWEM RP W UE, PRZEKAZANYCH DO SEJMU I SENATU RP W II POŁ. 2012 R.

Lp.	Sygnatura KE	Tytuł dokumentu pozalegisłacyjnego UE	Data przekazania Polsce dokumentu przez instytucje UE	Instytucja wiodąca	Data przyjęcia stanowiska przez KSE*
1.	COM(2012) 196	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Europejska strategia na rzecz lepszego internetu dla dzieci	2012-05-07	MAiC	2012-07-19
2.	COM(2012) 208	Wniosek DECYZJA RADY w sprawie stanowiska Unii Europejskiej we Wspólnym Komitecie EOG dotyczącego zmiany załącznika II (Przepisy techniczne, normy, badania i certyfikacja) do Porozumienia EOG	2012-06-01	MG	2012-07-06
3.	JOIN(2012) 013	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Partnerstwo Wschodnie - Plan działania w okresie poprzedzającym szczyt jesienią 2013 r.	2012-06-01	MSZ	2012-07-05
4.	JOIN(2012) 014	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: W sprawie realizacji nowej europejskiej polityki sąsiedztwa	2012-06-01	MSZ	2012-07-10
5.	COM(2012) 212	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY na temat stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych	2012-06-01	MRiRW	2012-07-10
6.	COM(2012) 216	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW dotyczący europejskiego partnerstwa innowacyjnego w zakresie wody	2012-06-01	MŚ	2012-07-11
7.	COM(2012) 218	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO	2012-06-01	MNiSW	2012-07-06

* tryb art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 8 października 2010 r. o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej (Dz. U. nr 213, poz. 1395)

		KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW dotyczący ustanowienia umowy międzyrządowej w sprawie działań europejskiego programu monitorowania Ziemi (GMES) od 2014 do 2020 r.			
8.	COM(2012) 222	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Z POSTĘPÓW OSIĄGNIĘTYCH PRZEZ CZARNOGÓRĘ WE WDRAŻANIU REFORM	2012-06-15	MSZ	2012-07-23
9.	COM(2012) 230	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: Sprawozdanie półroczne z funkcjonowania strefy Schengen 1 listopada 2011 r. – 30 kwietnia 2012 r.	2012-06-15	MSW	2012-07-06
10.	COM(2012) 257	SPRAWOZDANIE KOMISJI: SPRAWOZDANIE Z KONWERCENCJI – 2012 R. (przygotowane zgodnie z art. 140 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej)	2012-06-22	MF	2012-08-01
11.	COM(2012) 259	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: LEPSZE ZARZĄDZANIE JEDNOLITYM RYNKIEM	2012-06-11	MG	2012-08-01
12.	COM(2012) 271	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Energia odnawialna: ważny uczestnik europejskiego rynku energii	2012-06-12	MG	2012-07-23
13.	JOIN(2012) 016	Wspólny wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii	2012-07-06	MSZ	2012-08-21
14.	COM(2012) 278	KOMUNIKAT KOMISJI DO RADY w sprawie konsultacji dotyczących uprawnień do połowów na 2013 r.	2012-07-06	MRiRW	2012-08-08
15.	COM(2012) 286	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012-2016	2012-07-06	MSW	2012-08-16
16.	JOIN(2012) 019	WSPÓLNY KOMUNIKAT DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Kształtowanie polityki realizowanej przez Unię Europejską w regionie Arktyki: postępy poczynione od 2008 r. i dalsze działania	2012-07-13	MSZ	2012-10-24
17.	COM(2012) 341	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: „Europejska strategia w dziedzinie kluczowych technologii wspomagających – droga do wzrostu i miejsc pracy”	2012-07-13	MG	2012-08-30
18.	COM(2012) 342	KOMUNIKAT KOMISJI: Wspólne zasady dotyczące krajowych mechanizmów korekty fiskalnej	2012-07-13	MF	2012-08-01
19.	COM(2012) 347	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY,		MF	2012-08-24

		EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Stosowanie dyrektywy 2004/25/WE w sprawie ofert przejęcia			
20.	COM(2012) 323	ZALECENIE RADY w sprawie krajowego programu reform Polski z 2012 r. oraz zawierające opinię Rady na temat przedstawionego przez Polskę programu konwergencji na lata 2012–2015	2012-07-26	MG	2012-07-23
21.	COM(2012) 366	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Zwiększenie wsparcia UE dla krajów rozwijających się w mobilizowaniu środków na finansowanie rozwoju. Zalecenia sformułowane na podstawie sprawozdania z 2012 r. dotyczącego rozliczalności UE ze środków finansowych na rzecz rozwoju.	2012-07-26	MSZ	2012-10-05
22.	COM(2012) 373	SPRAWOZDANIE KOMISJI W SPRAWIE POMOCNICZOŚCI I PROPORCJONALNOŚCI (19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r.)	2012-07-26	MSZ	2012-09-17
23.	COM(2012) 375	SPRAWOZDANIE KOMISJI SPRAWOZDANIE ROCZNE ZA ROK 2011 NA TEMAT STOSUNKÓW MIĘDZY KOMISJĄ EUROPEJSKĄ A PARLAMENTAMI NARODOWYMI	2012-07-26	MSZ	2012-09-17
24.	COM(2012) 392	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS: A Reinforced European Research Area Partnership for Excellence and Growth	2012-08-24	MNiSW	2012-10-08
25.	COM(2012) 400	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: Drugie sprawozdanie w sprawie skutków dyrektyw 2006/48/WE i 2006/49/WE w zakresie cyklu gospodarczego	2012-08-24	MF	2012-09-25
26.	COM(2012) 401	COMMUNICATION FROM THE COMMISSION TO THE EUROPEAN PARLIAMENT, THE COUNCIL, THE EUROPEAN ECONOMIC AND SOCIAL COMMITTEE AND THE COMMITTEE OF THE REGIONS: Towards better access to scientific information: Boosting the benefits of public investments in research	2012-08-24	MNiSW	2012-10-15
27.	COM(2012) 408	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Zwalczanie nadużyć finansowych - Sprawozdanie roczne – 2011 r.	2012-08-24	MF	2012-09-21
28.	COM(2012) 410	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie postępów w Rumunii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji	2012-08-24	MSZ	2012-09-21
29.	COM(2012) 411	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie postępów Bułgarii w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji	2012-08-24	MSZ	2012-09-24

30.	COM(2012) 415	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: Możliwe pozytywne i negatywne strony ograniczenia liczby kategorii broni palnej do dwóch (zakazane i dozwolone) w celu udoskonalenia funkcjonowania rynku wewnętrznego tych wyrobów poprzez ewentualne uproszczenie	2012-08-24	MSW	2012-09-28
31.	COM(2012) 417	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO: Polityka w zakresie sektora bezpieczeństwa - Plan działania na rzecz innowacyjnego i konkurencyjnego sektora bezpieczeństwa	2012-08-24	MG	2012-12-10
32.	COM(2012) 419	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY W SPRAWIE DZIAŁALNOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ W 2011 R. W ZAKRESIE ZACIĄGANIA I UDZIELANIA POŻYCZEK	2012-08-24	MF	2012-09-25
33.	COM(2012) 433	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: Strategia na rzecz zrównoważonej konkurencyjności branży budowlanej i jej przedsiębiorstw	2012-08-24	MTBiGM	2012-10-04
34.	JOIN(2012) 022	Wspólny wniosek ROZPORZĄDZENIE RADY zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu	2012-08-31	MSZ	2012-10-09
35.	COM(2012) 445	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące realizacji Europejskiego programu energetycznego na rzecz naprawy gospodarczej	2012-08-31	MG	2012-10-10
36.	COM(2012) 452	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie wydatków EFRG: System wczesnego ostrzegania nr 6-7/2012	2012-08-31	MRiRW	2012-10-03
37.	COM(2012) 446	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Ochrona socjalna w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju	2012-09-07	MSZ	2012-11-22
38.	COM(2012) 478	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Promowanie współdzielenia zasobów widma radiowego na rynku wewnętrznym	2012-09-21	MAiC	2012-11-06
39.	COM(2012) 462	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY z działalności Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) w 2011 r.	2012-09-28	MRR	2012-10-30
40.	COM(2012) 510	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY: Plan działania na rzecz unii bankowej	2012-09-12	MF	2012-09-27
41.	COM(2012) 492	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: Współpraca Europy ze społeczeństwem	2012-10-05	MSZ	2012-11-28

		obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych			
42.	COM(2012) 529	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Wykorzystanie potencjału chmury obliczeniowej w Europie	2012-10-02	MAiC	2012-11-20
43.	COM(2012) 540	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Bezpieczne, skuteczne i innowacyjne wyroby medyczne i wyroby medyczne do diagnostyki in vitro – korzyści dla pacjentów, konsumentów i pracowników służby zdrowia	2012-10-02	MZ	2012-11-02
44.	COM(2012) 556	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Unijna polityka w zakresie zewnętrznych stosunków w dziedzinie lotnictwa – jak sprostać przyszłym wyzwaniom?	2012-09-27	MTBiGM	2012-11-15
45.	COM(2012) 436	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I TRYBUNAŁU OBRACHUNKOWEGO: SKONSOLIDOWANE SPRAWOZDANIE FINANSOWE UNII EUROPEJSKIEJ - ROK BUDŻETOWY 2011	2012-10-26	MF	2012-11-22
46.	COM(2012) 573	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Akt o jednolitym rynku II: Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego	2012-10-08	MG	2012-11-30
47.	COM(2012) 582	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Silniejszy przemysł europejski na rzecz wzrostu i ożywienia gospodarczego - Aktualizacja komunikatu w sprawie polityki przemysłowej	2012-10-11	MG	2012-11-28
48.	COM(2012) 600	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania na lata 2012-2013	2012-11-08	MSZ	2012-12-17
49.	COM(2012) 602	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie studium wykonalności dotyczącego układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską a Kosowem	2012-11-08	MSZ	2012-12-14
50.	COM(2012) 609	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY dotyczące gwarancji uwzględnionych w budżecie ogólnym: Stan na 31 grudnia 2011 r.	2012-11-08	MF	2012-12-06
51.	COM(2012) 596	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: W stronę kompleksowych europejskich ram dla hazardu online	2012-10-26	MF	2012-11-30

52.	COM(2012) 610	KOMUNIKAT KOMISJI Prognoza dotycząca zobowiązań, płatności i wkładów, które mają być wniesione przez państwa członkowskie do Europejskiego Funduszu Rozwoju w latach 2012, 2013 i 2014	2012-11-16	MSZ	2012-12-17
53.	COM(2012) 627	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Wdrożenie przez państwa członkowskie dyrektywy Rady 2005/47/WE z dnia 18 lipca 2005 r. w sprawie umowy między Stowarzyszeniem Kolei Europejskich (CER) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie niektórych aspektów warunków pracy pracowników wykonujących pracę w trasie uczestniczących w świadczeniu interoperacyjnych usług transgranicznych w sektorze kolejowym	2012-11-16	MTBiGM	2012-12-18
54.	COM(2012) 629	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW Program prac Komisji na rok 2013	2012-11-05	MSZ	2012-11-28
55.	COM(2012) 615	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW: Równowaga płci na wysokich stanowiskach kierowniczych w spółkach: wkład w inteligentny i zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu	2012-12-07	PRRT	rozpatrzono w dniu 14.12.2012 łącznie z COM (2012) 614
56.	COM(2012) 750	KOMUNIKAT KOMISJI Roczna analiza wzrostu na 2013 r.	2012-11-29	MG	2012-12-20
57.	COM(2012) 261	KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW w sprawie wdrożenia dyrektywy usługowej: Partnerstwo na rzecz nowego wzrostu w dziedzinie usług 2012-2015	2012-06-12	MG	2012-07-23
58.	COM(2012) 102	ZIELONA KSIĘGA: RÓWNOLEGŁY SYSTEM BANKOWY	2012-03-20	MF	2012-09-19

.....
Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu
.....